

RICHELLE MEAD

VAMPIRSKA VA AKADEMIJA

PLAVA KRV

znanje

Richelle Mead
Vampiriska akademija

PLAVA KRV
Knjiga druga

Predgovor

Umire se. Ali ne ostaje sve mrtvo.

Vjerujte mi, znam.

Postoji vrsta vampira na zemlji koji su doslovno živi mrtvaci. Zovu se strigoji. Ako nisu tvoja noćna mora, trebali bi postati. Jaki su, brzi i ubijaju bez milosti i oklijevanja. Također su besmrtni, zbog čega ih je, recimo, gotovo nemoguće uništiti.

Samo su tri načina za to: srebrn kolac kroz srce, odsijecanje glave i spaljivanje. Ništa od toga nije lako učiniti, ali je u svakom slučaju bolje imati ikakve mogućnosti nego nikakve.

Postoje i dobri vampiri. Zovu se moroji. Živi su i imaju doista cool moć, vladaju magijom. I to svaki jednim od četiriju elemenata, zemljom, zrakom, vodom i vatrom. (Zapravo, većina moroja njima vlada, kasnije ću reći više o iznimkama.) Više se gotovo i ne služe magijom, što je pomalo tužno. Bilo bi to sjajno oružje, ali moroji vjeruju da magiju treba koristiti u svrhu mira. To je jedno od najvažnijih pravila u njihovu društvu.

Moroji su obično visoki i vitki i ne mogu dugo podnijeti sunčevu svjetlost. Ipak imaju nekih nadljudskih osjetila koja nadoknađuju te nedostatke: vid, miris i sluh.

Obje vrste vampira trebaju krv. To je ono što ih čini vampirima, pretpostavljam. Ipak, moroji ne ubijaju kako bi je dobili. Umjesto toga imaju ljude koji im dragovoljno daju manje količine krvi. Prije svega, volontiraju zbog toga što vampirski ugriz sadrži endorfin, koji izaziva uistinu dobar osjećaj, ali i ovisnost. Znam iz vlastitog iskustva. Ti ljudi nazivaju se hranitelji, ali su prije svega ovisnici o vampirskom ugrizu, narkici.

Ipak, hranitelji su mnogo bolji način nego onaj koji imaju strigoji, jer kao što možete i pretpostaviti, oni ubijaju radi krvi. Mislim da im se to i sviđa. U slučaju da moroj namjerno ubije dok pije krv, pretvara se u strigoja. Neki moroji čine to namjerno, odričući se tako svoje magije i smrtnosti za besmrtnost. Strigoji mogu nastati i na silu. Ako strigoj popije nečiju krv i potom natjera žrtvu da zauzvrat popije krv strigoja, onda... nastane novi strigoj. To mogu učiniti svima: morojima, ljudima ili... dhampirima.

Dhampir.

Ono što sam ja. Dhampiri su pola ljudi, pola moroji. Volim misliti da imamo najbolje od svake strane. Jaka sam i otporna, kao ljudi. Mogu biti na suncu koliko god želim. Ali kao i moroji, imam jako dobra osjetila i brze reflekse. Zbog svega toga, dhampiri su vrhunski tjelohranitelji, što većina nas i jest. Nazivaju nas čuvarima.

Cijeli sam život učila štititi moroje od strigoja. Imam brdo posebnih satova i vježbi koje pohađam na Akademiji sv. Vladimira, privatnoj školi za moroje i dhampire. Znam rukovati svakakvim oružjem i mogu izvesti prilično opake udarce. Pretukla sam dečke dvostruko veće od sebe, na predavanju i inače. Zapravo, dečki su manje-više jedini koje sam tukla s obzirom na to da je vrlo malo djevojaka na bilo kojem od satova.

Budući da smo naslijedili sve najbolje osobine, ostali smo zakinuti za jedno. Dhampiri ne mogu imati djecu s dhampirima. Ne pitajte me zašto. Ne bavim se genetikom ili nečim takvim. Ljudi će s dhampirima uvijek imati dhampire; tako smo uostalom i nastali. Zahvaljujući slučajnoj genskoj čudnovatosti, moroji s dhampirima ipak imaju dhampirsku djecu. Znam, znam, prava ludnica. Čovjek bi pomislio da iz te kombinacije dobiješ dijete koje je tri četvrtine vampir, zar ne? Ne. Pola čovjek, pola moroj.

Većina dhampira rođena je spajanjem morojskoga muškarca i žene dhampira. Žene moroji rađaju morojsku djecu. To obično znači da muškarci moroji imaju ljubavne veze s dhampiricama. Tako postoji puno samohranih dhampirskih majki i zato ih mnogo ne postane čuvaricama.

Rezultat je toga da samo dečki i šačica cura postaju čuvari. Ipak, oni koji izaberu štititi moroje shvaćaju svoj posao vrlo ozbiljno. Dhampiri trebaju moroje kako bi imali djecu. Moramo ih štititi. Osim toga, to je... između ostalog, vrlo čestito. Strigoji su zli i neprirodni. Nije u redu što hvataju nevine. Dhampiri koji treniraju da bi postali čuvari imaju to usađeno od malih nogu. Strigoji su zli. Moroji moraju biti zaštićeni. Čuvari u to vjeruju. Ja u to vjerujem.

Postoji moroj kojeg želim zaštititi više nego bilo što drugo na svijetu: moja najbolja prijateljica Lissa. Ona je morojska princeza. Moroji imaju dvanaest kraljevskih obitelji i ona je posljednja od svoje, obitelji Dragomir. Osim što mi je najbolja prijateljica, još nešto čini je posebnom.

Sjećate se kada sam rekla da svaki moroj vlada jednim od četiriju elementa? E pa, Lissa vlada elementom za koji donedavno nismo znali ni da postoji, a to je element duha. Godinama smo mislili da jednostavno ne može razviti sposobnost za magiju. No, oko nje su se počele događati čudne stvari. Na primjer, svi vampiri imaju sposobnost koju nazivaju kompulzijom i kojom kontroliraju i upravljaju drugima. Kod strigoja je ta sposobnost vrlo jaka. U moroja je slabija, a i zabranjena. Lissa je pak ima naglašenu poput strigoja. Samo trepne, i ljudi će učiniti sve što želi.

To čak nije ni ono najbolje što može.

Rekla sam već na početku kako ne ostaje sve mrtvo. Dakle, i ja se ubrajam u te. Bez brige, nisam kao strigoj. Ali jednom sam umrla. (Ne preporučujem.) Dogodilo se to kada je auto kojim sam se vozila skliznuo s ceste. U nesreći sam poginula ja, Lissini roditelji i njezin brat. Ipak, u svem tom kaosu, a da toga nije bila svjesna, Lissa je upotrijebila duh kako bi me oživila. Dugo za to nismo ni znale. Zapravo, nismo uopće znali ni da postoji duh.

Na žalost, ispostavilo se da je jedna osoba znala za to prije nas. Viktor Daškov, morojski princ na umoru, doznao je za Lissine moći i odlučio je oteti je kako bi postala njegova osobna iscjeliteljica, zauvijek. Kada sam shvatila da je netko prati, odlučila sam uzeti stvari u svoje ruke. Pobjegle smo iz škole i otišle živjeti među ljude. Bilo je zabavno, ali i prava igra živaca, stalno u bijegu. Uspijevale smo tako dvije godine, dok nas prije nekoliko mjeseci nisu ulovili ovi iz uprave sv. Vladimira i dovukli nas natrag.

Tada je Viktor zapravo povukao prvi potez: oteo je Lissu i mučio je dok nije popustila njegovim zahtjevima. Usput je poduzeo neke vrlo ekstremne mjere, riješio se mene i Dimitrija, mojega mentora, tako da nas je začarao čarolijom požude. (Njemu ću se vratiti poslije). Viktor je također iskoristio učinak duha koji je Lissu činio psihički nestabilnom. Ali to nije ni upola toliko loše kao ono što je učinio Nathalie, vlastitoj kćeri. Išao je toliko daleko da ju je nagovorio da se pretvori u strigoja kako bi mu pomogla pri bijegu. Završila je probodena kolcem. Čak i nakon što su ga uhvatili, Viktor nije pokazivao nikakve znakove žaljenja ni krivnje zbog onoga na što ju je nagovorio. Zbog toga mislim kako nisam puno propustila što sam odrasla bez oca.

Ipak, sada moram Lissu zaštititi od strigoja i moroja.

Samo nekolicina zna što ona doista može, iako sam sigurna da negdje postoje oni poput Viktora koji bi je htjeli iskoristiti. Srećom, imam posebno oružje koje mi pomaže čuvati je. U procesu mog iscjeljenja u automobilskoj nesreći, duh je stvorio psihičku povezanost između mene i nje. (Stvar funkcionira samo u jednom smjeru. Ona ne može »osjećati« mene.) Ta povezanost pomaže mi da je držim na oku i znam kad je u nevolji, iako moram priznati da je ponekad čudno imati drugu osobu u svojoj glavi. Sigurni smo da duh može još mnogo drugih stvari, samo mi još ne znamo koje su to.

U međuvremenu, pokušavam biti što bolja čuvarica. Zbog bijega sam u zaostatku s treninzima, tako da moram ići na dodatne satove kako bih nadoknadila propušteno. Ništa na svijetu nije mi toliko važno kao Lissina sigurnost. Na žalost, postoje dvije stvari koje mi tu i tamo zakompliciraju stvar. Prva je da ponekad djelujem prije nego što promislim. Postajem sve

bolja u izbjegavanju toga, ali kada me nešto izbaci iz takta, imam običaj prvo udariti, a tek potom pogledati koga sam udarila. Kada je u opasnosti netko tko mi je drag... pa, pravila se čine neobvezujućim.

Drugi problem u mojem životu jest Dimitri. On je taj koji je ubio Nathalie, a tip je totalno opak. Osim toga i prilično dobro izgleda. O. K. i više nego dobro. Komad, i to takav komad da kad ga vidiš, zaboraviš hodati ulicom i pokupi te auto. Ali, kao što sam već rekla, on je moj mentor. Osim toga, ima dvadeset četiri godine. To su dva razloga zašto ne bih trebala pasti na njega. Ipak, najiskrenije, najvažniji razlog jest činjenica da ćemo on i ja biti Lissini čuvari nakon što ona diplomira. Budemo li gledali jedno u drugo, znači da nećemo paziti na nju.

Nisam imala puno uspjeha u nastojanju da ga prebolim i prilično sam sigurna da i on još osjeća isto za mene. Još teže mi je zbog toga što smo se on i ja prepustili strasti (kada smo bili pod čarolijom požude) i bilo je prilično vatreno. Viktor nam je čarolijom požude htio odvući pozornost kada je oteo Lissu, i uspio je. Bila sam spremna Dimitriju dati svoje djevičanstvo, a on je bio spreman uzeti ga. U posljednjem trenutku uspjeli smo razbiti čaroliju, ali sjećanje na taj događaj uvijek je u meni i ponekad mi odvlači misli kada izvodimo borbene pokrete.

Inače, ja sam Rose Hathaway. Imam sedamnaest godina, uvježbana sam da štitim i ubijam vampire, zaljubljena sam u potpuno neprilična tipa i najbolju mi frendicu njezina vlastita magija vodi u ludilo.

Ej, pa nitko nije rekao da je lako biti srednjoškolka.

Prvo poglavlje

Mislila sam da mi dan ne može postati gori nego što jest, dok mi moja najbolja prijateljica nije rekla da je hvata ludilo. Opet.

»Ja... što si rekla?«

Stajala sam u hodniku njezina doma, dok je ona hvatala ravnotežu. Odmahnula sam glavom i zurila u nju kroz okvir tamne kose koja mi je pokrivala pola lica. Zaspala sam poslije nastave i preskočila češljanje kako bih što prije izišla. Lissina platinastoplava kosa bila je glatka i savršena, naravno, i padala joj je preko ramena poput vjenčanoga vela. Gledala me kao da je zabavljam.

»Rekla sam da mi tablete možda ne djeluju kako bi trebale.«

Ispravila sam se i otrešla kosu s lica.

»Što bi to trebalo značiti?« pitala sam.

Oko nas su jurili moroži žureći na sastanak s prijateljima ili na večeru.

»Osjećaš li ponovno...« stišala sam glas. »Osjećaš li ponovno kako ti se vraćaju moći?«

Odmahnula je glavom i vidjela sam malu dozu žaljenja u njezinim očima. »Ne... osjećam se bliže magiji, ali je još uvijek ne mogu koristiti. Ono što sam primijetila u posljednje vrijeme su one druge stvari... tu i tamo ulovi me depresija. Ni približno blizu onome kako je znalo biti prije«, brzo je dodala vidjevši izraz mog lica. Prije nego što je počela piti tablete, Lissino je raspoloženje znalo biti toliko loše da se rezala. »Samo je tu malo više nego prije.«

»A ostale stvari koje si u tom trenutku osjećala? Tjeskoba? Halucinacije?«

Lissa se nasmijala. Očito to nije shvaćala tako ozbiljno kao ja.

»Zvučiš kao da si čitala psihijatrijsku literaturu.«

Zapravo i jesam.

»Samo se brinem za tebe. Ako misliš da tablete više ne djeluju, trebamo to nekome reći.«

»Ma ne«, brzo je rekla. »Zbilja, dobro sam. Još djeluju... samo ne toliko kao prije. Mislim da za sada ne trebamo paničariti. Posebno ti, barem ne danas.«

Njezina je promjena teme upalila. Prije sat vremena doznala sam da ću danas polagati kvalifikacijski. To je ispit ili, bolje rečeno,

razgovor koji svi čuvari novaci moraju položiti tijekom juniorske godine u Akademiji sv. Vladimira. S obzirom na to da sam se prošle godine skrivala s Lissom, propustila sam ga. Danas će me odvesti čuvaru negdje izvan kampusa, kako bi me ovaj podvrgnuo ispitu. O. K., hvala na detaljnim informacijama.

»Nemoj se brinuti za mene«, ponovila je Lissa smiješeći se. »Obavijestit ću te ako se pogorša.«

»O. K.«, nevoljko sam rekla.

Usprkos tome, za svaki slučaj, otvorila sam svoja osjetila i dopustila sama sebi da je osjetim kroz našu povezanost. Govorila je istinu. Ovog je jutra bila mirna i sretna, bez brige. Ali, duboko u njezinu umu osjetila sam klupko mračnih, neugodnih osjećaja. Nisu je obuzimali, ali je osjećaj bio poput onih naleta depresije i ljutnje koje je imala prije. Bila je samo mrvica njih, ali nije mi se sviđjelo. Nisam željela da takvi osjećaji uopće budu prisutni. Pokušala sam prodrijeti dublje u njezin um kako bih bolje osjetila emocije, ali sam odjednom osjetila čudno iskustvo dodira. Obuzeo me odvratani osjećaj i brzo sam se povukla iz njezine glave. Trnci su mi nakratko prošli kroz tijelo.

»Jesi li dobro?« pitala me Lissa namršteno. »Izgledaš kao da ti je odjednom pozlilo.«

»Samo sam... nervozna zbog ispita«, lagala sam. Oklijevajući, ponovo sam se povezala s njom. Tama je potpuno nestala. Ni traga. Možda je s njezinim tabletama ipak sve u redu. »Dobro sam.«

Pokazala je prema satu.

»Nećeš biti dobro ako se uskoro ne pokreneš.«

»K vragu!« opsovala sam. Imala je pravo. Na brzinu sam je zagrlila. »Vidimo se kasnije!«

»Držim ti fige!« povikala je.

Požurila sam kroz kampus i pronašla Dimitrija Belkova, svojega mentora, kako čeka pokraj Honde Pilot. Dosadno. Pretpostavljam da nisam ni trebala očekivati da ćemo preko planina Montane voziti Porche, ali bi bilo puno ljepše da imamo nešto više cool od terenca.

»Znam, znam«, rekla sam ugledavši njegov izraz lica. »Oprosti što kasnim.« U tom trenutku sinulo mi je da ću pristupiti jednom od najvažnijih ispita u životu i odjednom sam zaboravila sve o tome da Lissine tablete možda ne djeluju. Željela sam je zaštititi, ali ništa od toga ako ne završim srednju i uistinu postanem njezina čuvarica.

Dimitri je bio predivan, kao i uvijek. Masivna zgrada od opeke bacala je dugu sjenu na nas. U mutnoj svjetlosti pred zoru, njezin obris činio se poput goleme zvijeri.

Oko nas je počeo padati snijeg. Promatrala sam kako lagano padaju nježne, kristalne pahulje. Nekoliko ih je palo na njegovu tamnu kosu i odmah se istopilo.

»Tko još ide?« pitala sam.

»Samo ti i ja«, odgovorio je slegnuvši ramenima.

Moje raspoloženje istog je trena skočilo iz »veseo« u »ekstatičan«. Ja i Dimitri. Sami. U autu. Ovo bi moglo biti vrijedno tog iznenadnog ispita.

»Koliko je daleko?« U sebi sam molila da to bude jako duga vožnja. Kao na primjer, u trajanju od cijeloga tjedna. Koja uključuje noćenja u luksuznim hotelima. Možda ćemo zaglaviti u snježnoj lavini i preživjeti isključivo grijući se tijelima.

»Pet sati.«

»Oh.«

Mrvicu manje nego što sam se nadala. Ipak, pet sati bolje je nego ništa. I nije posve isključena mogućnost snježne lavine.

Maglovitim, snježnim cestama ljudi bi teško vozili, ali za naše dhampirske oči to nije predstavljalo nikakav problem. Zurila sam ravno i trudila se ne razmišljati o mirisu Dimitrijeva losiona poslije brijanja od kojeg sam se topila. Unatoč tome, pokušala sam se usredotočiti na ispit.

Nije to bio ispit za koji moraš mnogo učiti. Ili ga položiš ili ne. Viši čuvari posjećivali su novake tijekom njihove juniorske godine i obavljali s njima individualne razgovore, kako bi preispitali njihovu odluku da postanu čuvari. Nisam znala što su pitali, iako su tijekom godina tu i tamo procurile neke informacije. Stariji čuvari procjenjivali bi karakter i odanost. Znalo se dogoditi da su neke novake smatrali nesposobnima da nastave svoj put i postanu čuvari.

»Zar oni obično ne dolaze na Akademiju?« pitala sam Dimitrija.
»Hoću reći, ja sam uvijek za teren, ali zašto mi idemo k njima?«

»Zapravo, ideš samo k njemu, a ne k njima.« Lagani ruski naglasak prožimao je Dimitrijeve riječi, jedini pokazatelj zemlje u kojoj je odrastao. Inače sam prilično sigurna da govori engleski bolje od

mene. »S obzirom na to da je ovo poseban slučaj i on nam čini uslugu, mi smo ti koji putuju.«

»Tko je on?«

»Arthur Shoenberg.«

Naglo sam skrenula pogled s ceste prema Dimitriju.

»Molim?« ciknula sam.

Arthur Shoenberg bio je legenda, jedan od najvećih ubojica strigoja u cijeloj povijesti čuvara, a nekada je bio i glava Čuvarškoga vijeća, skupine ljudi koja se prijavila za čuvanje moroja i time donijela odluku za sve nas. Povukao se iz Vijeća u mirovinu i vratio se čuvati jednu od kraljevskih obitelji, obitelj Badicas. Iako umirovljen, znala sam da je još smrtno opasan. Njegovi pothvati bili su dio moga nastavnog programa.

»Nije... baš nitko drugi nije bio slobodan?« tiho sam pitala.

Vidjela sam Dimitrijevu skriveni smiješak.

»Bit ćeš dobro. Osim toga, ako te Art odobri, to će ti biti odlična preporuka u dosjeu.«

Art. Dimitri je očito na ti s jednim od najopakijih čuvara ikada. Naravno, Dimitri je i sam bio dovoljno opak, tako da se valjda ne trebam čuditi.

U autu je zavladao šutnja. Grizla sam usne i odjednom se pitala hoću li biti dovoljno dobra za standarde Arthura Schoenberga. Imala sam dobre ocjene, ali stvari poput moga bijega i tučnjave u školi mogle bi baciti sjenu na moju ozbiljnost oko buduće karijere.

»Bit ćeš dobra«, ponovio je Dimitri. »Dobre stvari iz tvog dosjea prevagnut će nad lošima.«

Bilo je kao da mi čita misli. Blago sam se nasmiješila i usudila se pogledati ga. Bila je to pogreška. Dugo, vitko tijelo, tako očito i dok sjedi. Tamne oči bez dna. Smeđa kosa duljine do ramena, svezana otraga na vratu. Ta je kosa bila poput svile. Znala sam to jer sam prošla kroz nju prstima, onda kada nas je Viktor Daškov uhvatio u zamku čarolijom požude. S puno suzdržavanja, prisilila sam se skrenuti pogled i početi ponovno disati.

»Hvala, treneru«, izazivala sam, udobno se smještajući u sjedalu.

»Tu sam da pomognem«, odgovorio je. Glas mu je bio lagan i opušten, prava rijetkost kad je on u pitanju. Inače je uvijek napet i spreman za napad. Vjerojatno je mislio da je siguran u Hondi, ili

barem siguran koliko uz mene može biti. Nisam ja jedina koja je imala problema s ignoriranjem romantične napetosti između nas.

»Znaš što bi pomoglo?« pitala sam, ne gledajući ga u oči.

»Hmm?«

»Kada bi ugasio ovo sranje od glazbe i pustio nešto što je snimljeno nakon pada Berlinskoga zida.«

Dimitri se nasmijao.

»Tvoj najgori predmet je povijest, a ipak nekako znaš sve o Istočnoj Europi.«

»Ej, pa moram imati materijala za šale, kamarad.«

Smijući se i dalje, tražio je novu radiopostaju. Odjeknuli su zvuci countryja.

»Daj! Pa nisam mislila na to«, uzviknula sam.

Vidjela sam da je na rubu da se ponovno nasmije.

»Biraj. Ili jedna ili druga.«

Uzdahnula sam.

»Onda vrati na osamdesete.«

Stisnuo je dugme, a ja sam prekrížila ruke na prsima dok je neki europski bend pjevao o tome kako je video ubio radijsku zvijezdu. Poželjela sam da netko ubije taj radio.

Odjednom, pet sati se više nije činilo kratkim kako sam mislila.

Artur i obitelj koju je čuvao živjeli su u gradiću duž 1-90, nedaleko od Billingsa. Uvriježeni običaj moroja bio je da se raštrkaju posvuda i tako žive. Neki su se bunili, govoreći da su veliki gradovi najbolje rješenje, tako se vampiri mogu izgubiti u masi; noćne aktivnosti nisu neobične i ne privlače veliku pozornost. Drugi moroji, poput te obitelji, bili su pak za slabije nastanjena mjesta, vjerujući da je manja mogućnost da budeš zamijećen ako je manje ljudi oko tebe.

Uvjerila sam Dimitrija da stane u zalogajnici na putu kako bismo nešto pojeli. Nakon toga smo još stali radi goriva i bilo je oko podneva kada smo stigli. Kuća je bila sagrađena kao farma, jednokatnica, pročelje obloženo drvom i obojeno sivo, s velikim istaknutim prozorima, zatamnjenim da blokiraju sunčevu svjetlost, naravno. Izgledala je novo i skupo, a čak i ovdje Bogu iza nogu, nisam to očekivala od kraljevske obitelji.

Iskočila sam iz auta. Čizme su mi potonule kroz ravan snijeg i škripale po sitnom šljunku na prilazu. Bio je miran i tih dan, osim

povremenog daška vjetra. Dimitri i ja hodali smo prema kući, slijedeći pločnik posut riječnim kamenom koji je presijecao dvorište.

Vidjela sam kako se prebacio u poslovno raspoloženje, ali općenito je bio dobre volje kao i ja. Oboje smo osjećali krivnju zbog zadovoljstva ugodne vožnje.

Poskliznula sam se na zaleđeni pločnik i Dimitri me instinktivno uhvatio da ne padnem. Javio se čudan deža vu na prvu noć kada smo se upoznali. I tada me spasio od sličnoga pada. Zbog vrlo niske temperature ili ne, no osjetila sam toplinu njegove ruke na svojoj, usprkos svim slojevima ispod moje zimske jakne.

»Jesi li dobro?« pustio mi je ruku, na moj užas.

»Da«, rekla sam i uprla optužujući pogled u zamrznuti pločnik. »Zar ovi ljudi nisu čuli za sol?«

Šalila sam se, ali Dimitri je odjednom prestao hodati. Instinktivno sam stala i ja. Izraz njegova lica odavao je napetost i stanje pripravnosti. Okrenuo se i pogledom pretraživao široko bijelo dvorište prije negoli krenemo dalje prema kući. Htjela sam mu postaviti nekoliko pitanja, ali iz njegova držanja zaključila sam kako je bolje da šutim. Proučavao je kuću gotovo cijelu minutu, pogledao zamrznuti pločnik pa prilaz pokriven snijegom čiju su površinu narušavali samo naši tragovi.

Oprezno, približio se ulaznim vratima, a ja sam ga slijedila. Ponovno je stao, ovaj put kako bi proučio vrata. Nisu bila širom otvorena, ali nisu bila ni dokraja zatvorena. Činilo se kao da ih je netko zalupio u žurbi umjesto da ih je zatvorio koristeći kvaku. Daljnjim pregledom zapazili smo da su izgrebeni rubovi vrata, kao da su otvarana na silu. Sada bi ih otvorilo i najlaganije gurkanje. Dimitri je lagano prešao po okviru vrata, dok mu je dah stvarao oblačice u zraku. Kada je dohvatio kvaku, zatresla se kao da je razbijena.

Konačno je tiho rekao:

»Rose, idi u auto i čekaj.«

»Ali za...«

»Idi.«

Jedna riječ, ali snažna. Ta jedna riječ podsjetila me na čovjeka kojeg sam vidjela kako baca ljude uokolo i zabija kolac u strigoja. Povukla sam se i vratila natrag hodajući po snijegom pokrivenoj travi, radije nego da riskiram na pločniku. Dimitri je ostao stajati na

mjestu i nije se pomaknuo dok nisam ušla u auto. Zatvorila sam vrata što sam nježnije mogla. Potom je lagano gurnuo vrata koja su se jedva držala i nestao unutra.

Izgarajući od znatiželje, brojila sam do deset i izvukla se iz auta.

Znala sam da nije najpametniji potez krenuti za njim, ali jednostavno sam morala doznati što se događa u toj kući. Zapušteni pločnik i prilaz dali su naslutiti da nekoliko dana nikoga nije bilo kod kuće, iako je to moglo značiti i da Badicasi jednostavno nisu izašli iz kuće. Pretpostavljala sam kako je moguće da su bili žrtve najobičnije ljudske provale. Također je bilo moguće da ih je nešto uplašilo i otjeralo, recimo, strigoji. Znala sam da je zbog te mogućnosti Dimitri postao tako namrgođen, ali to se činilo nevjerojatnim s obzirom na to da je Arthur Shoenberg bio na dužnosti.

Stojeći na prilazu, pogledala sam u nebo. Svjetlost je bila turobna i vodnjikava, ali je ipak bila tu. Podne. Današnja najviša točka sunca. Strigoji ne mogu biti na sunčevoj svjetlosti. Nisam se trebala bojati njih, eventualno Dimitrijeve ljutnje.

Prišla sam okolo desnom stranom kuće, sada već u mnogo dubljem snijegu, gotovo stopu. Ništa čudno vezano za kuću nije mi upadalo u oči. Sige su visjele s krova, a zatamnjeni prozori nisu otkrivali nikakve tajne. Odjednom sam nogom udarila u nešto i pogledala dolje. Ondje je, napola zakopan u snijegu, bio srebrn kolac. Bio je zabijen u zemlju. Namršteno sam ga podigla i maknula s njega snijeg. Što je kolac radio vani? Srebrni kolci su vrijedni. Oni su smrtonosno oružje čuvara. Samo jednim udarcem kroz srce ubiju strigoja. Dok se kolci kuju, četiri moroja začaraju ih

svojom magijom, svaki svojim elementom. Još nisam učila koristiti se kolcem, ali čim sam ga uzela u ruke, osjetila sam se sigurnijom.

Velika staklena vrata vodila su iz stražnjega dijela kuće na drvenu terasu, na kojoj je ljeti sigurno bilo zabavno. Ali, staklo na vratima bilo je razbijeno, čak toliko da se čovjek lako mogao provući kroz nazubljenu rupu. Gmizala sam stubama terase i pazila na led, znajući da ću biti u velikoj nevolji kada Dimitri otkrije što radim. Unatoč velikoj hladnoći, znoj mi se slijevao niz vrat.

Danje, danje, podsjećala sam samu sebe. Ne trebam se ništa brinuti.

Došla sam do vrata i proučavala tamno staklo. Nisam mogla reći što ih je razbilo. Unutra, iza vrata, donesen vjetrom, bio je mali nanos snijega na blijedoplavom tepihu. Povukla sam kvaku na vratima, ali bila su zaključana. Ispružila sam ruku kroz rupu na staklu, oprezna zbog oštih rubova, i bravu otključala iznutra. Jednako oprezno vratila sam ruku natrag i povukla klizna vrata. Čuo se lagani piskavi šum dok su klizila, tihi zvuk koji se ipak činio preglasnim u jezivoj tišini.

Prekoračila sam prag i stala na komadić poda na koji je sunce bacilo svjetlost kada sam otvorila vrata. Oči su mi se prilagodile sa sunca na mračnu unutrašnjost. Vjetar je zapuhnuo kroz otvorena vrata i zakovitlao zastorom oko mene. Bila sam u dnevnom boravku. Vidjela sam samo stvari uobičajene za taj prostor, kauče, televizor, stolac za ljuljanje.

I tijelo.

Bila je to žena. Ležala je na leđima ispred televizora, rasute tamne kose oko sebe. Širom otvorenih očiju prazna pogleda zurila je gore. Blijeda lica, previše blijeda čak i za moroja. Na trenutak mi se učinilo kako joj duga crna kosa prekriva i vrat, dok nisam shvatila da je crnilo na njezinoj koži bila krv, osušena krv. Rastrgan joj je grkljan.

Ta scena užasa bila je toliko nestvarna, da u prvi mah nisam shvatila što vidim. S obzirom na položaj tijela, žena je vjerojatno spavala. Tada sam opazila i drugo tijelo: muškarac na boku samo pola metra dalje, oko njega je tamna krv zamrljala tepih. Još jedno tijelo polegnuto uz kauč: malo, veličine djeteta. Na drugoj strani sobe još jedno tijelo. I još jedno. Tijela su bila posvuda, tijela i krv.

Odjednom sam registrirala razmjere pokolja i srce mi je počelo snažno lupati. Ne, ne. Nije moguće. Bio je dan. Ružne stvari ne mogu se dogoditi danju. Osjećala sam kako mi kroz grlo nadolazi vrisak, odjednom zaustavljen rukom u rukavici koja se pojavila iza mene i pokrila mi usta. Počela sam se otimati, a onda sam osjetila miris Dimitrijeva losiona.

»Zašto?« pitao je. »Zar nikada ne slušaš? Bila bi mrtva da su oni još ovdje.«

Nisam mogla odgovoriti. I zbog ruke i zbog šoka. Jednom sam vidjela kako netko umire, ali nikada nisam vidjela smrt tolikih razmjera. Nakon otprilike minute, Dimitri je konačno maknuo ruku, ali

je ostao vrlo blizu iza mene. Nisam željela više gledati, ali se činilo nemogućim skrenuti pogled s prizora ispred mene. Tijela posvuda. Tijela i krv.

Napokon sam se okrenula prema njemu.

»Dan je«, šaptala sam. »Ružne stvari ne događaju se danju.«

Čula sam očaj u svome glasu, molbu malene djevojčice da netko kaže kako je sve to bio samo ružan san.

»Ružne stvari mogu se dogoditi bilo kada«, rekao mi je. »A ovo se nije dogodilo danju. Vjerojatno je to bilo prije nekoliko noći.«

Usudila sam se pogledati tijela i osjetila kako mi se diže želudac. Dva dana. Dva dana biti mrtav, da je tvoje postojanje ugašeno, a da nitko na svijetu ne zna da te više nema. Oči su mi zastale na tijelu blizu izlaza iz sobe u hodnik. Bio je visok, predobro građen za moroja. Dimitri je morao primijetiti što gledam.

»Arthur Schoenberg«, rekao je.

Gledala sam njegov krvavi vrat.

»Mrtav je«, rekla sam, kao da to nije prilično očito. »Kako on može biti mrtav? Kako bi strigoj mogao ubiti Arthura Schoenberga?«

Nije se činilo mogućim. Nemoguće je ubiti legendu.

Dimitri nije odgovorio. Umjesto toga spustio je ruku prema onoj u kojoj sam držala kolac. Ustuknula sam.

»Odakle ti to?« pitao je. Opustila sam stisak i dopustila mu da uzme kolac.

»Vani. Na zemlji.«

Držao je kolac i proučavao njegovu površinu dok je sjajio na suncu.

»Razbijen je štit.«

Mojemu još ošamućenom mozgu trebalo je nekoliko trenutaka da obradi njegove riječi. Onda sam shvatila. Štitovi su bili magični prsteni koje su moroji začarali. Kao i kolci, izrađeni su primjenom magije svih četiriju elemenata. Zahtijevali su moroje koji se iznimno služe magijom, često i više njih za jedan element. Štit je mogao zaustaviti strigoje, jer je magija bila napunjena energijom života, a strigoji je nemaju. Ali zaštita je brzo slabjela i zahtijevala je stalno održavanje. Većina moroja nije ju upotrebljavala, ali neka mjesta jesu. Akademija sv. Vladimira bila je okružena nekolicinom njih.

I ovdje je bio štit, ali je skinut kada je netko bacio kolac kroz njega. Njihova magija bila je u sukobu, kolac je pobijedio.

»Strigoji ne mogu dirati kolce«, rekla sam mu. Shvatila sam da često govorim ne mogu i ne. Nije lako kada su ti uzdrmana tvoja temeljna uvjerenja. »A to ne bi učinio nijedan moroj ili dhampir.«

»Ali mogao bi čovjek.«

Pogledi su nam se sreli.

»Ljudi ne pomažu strigojima«, zastala sam.

Opet ne. Ali nisam si mogla pomoći. Jedine stvari u koje smo se mogli pouzdati u borbi protiv strigoja bila su njihova ograničenja, sunčeva svjetlost, štitovi, magija kolaca itd. Iskorištavali smo njihove slabosti protiv njih. Ako su imali druge, ljude, koji bi im pomagali i na koje ne djeluju ta ograničenja...

Dimitrijevo lice bilo je strogo, još uvijek spremno na sve, ali iskrica suosjećanja bljesnula je u njegovim tamnim očima dok me gledao kako vodim svoju mentalnu bitku.

»To mijenja sve, je l'da?« pitala sam.

»Da«, odgovorio je. »Mijenja.«

Drugo poglavlje

Dimitri je obavio jedan telefonski poziv i pojavio se pravi tim specijalaca. Ipak, trebalo im je nekoliko sati, a svaka minuta čekanja činila se kao godina. Naposljetku nisam mogla više izdržati i vratila sam se u auto. Dimitri je pregledao kuću do kraja, pa je došao sjesti uza me. Dok smo čekali, nitko nije prozborio ni riječ. U glavi mi se nisu prestajali vrtjeti prizori užasa. Osjećala sam se užasno prestrašenom i usamljenom i poželjela sam da me zagrlji ili utješi na neki način.

Istoga trenutka prekorila sam samu sebe zbog te želje. Po tisućiti put podsjetila sam se da je on moj instruktor i da me nema što grliti, bez obzira na to u kakvoj se situaciji nalazili. Osim toga, željela sam biti jaka, nisam trebala trčati nekom tipu svaki put kad mi bude teško.

Kada se pojavila prva skupina čuvara, Dimitri je otvorio vrata auta i pogledao me.

»Trebala bi vidjeti kako se to radi.«

Iskreno, nije mi se uopće gledalo ništa više u toj kući, ali sam svejedno krenula za njim. Ti mi čuvari nisu bili poznati, ali Dimitri ih je znao. Čini se da uvijek sve poznaje. Skupina čuvara bila je iznenađena što vidi novaka na poprištu takva događaja, ali nitko nije prosvjedovao protiv moje prisutnosti. Hodala sam za njima dok su pregledavali kuću. Nitko nije ništa dirao, ali su klečali pokraj tijela proučavajući mrlje krvi i razbijeni prozor. Činilo se da su strigoji ušli u kuću na više mjesta, ne samo kroz prednja i stražnja vrata.

Čuvari su govorili oštrim tonom, ne pokazujući ni trunku gađenja i straha koje sam ja osjećala. Bili su kao strojevi. Jedna od njih, jedina žena među njima, čučnula je pokraj Arthura Shoenberga. Zainteresirala sam se, jer čuvarice su bile rijetkost. Čula sam kako je Dimitri oslovljava imenom Tamara, a imala je otprilike dvadeset pet godina. Crna kosa jedva joj je sezala do ramena, što je bila česta duljina za čuvarice. Tuga se ocrtavala u njezinim sivim očima dok je promatrala mrtvo lice čuvarice.

»Oh, Arthure«, uzdahnula je. Poput Dimitrija, uspjela je prenijeti stotinu stvari u samo nekoliko riječi. »Nikada nisam mislila da ću vidjeti ovako nešto. Bio je moj mentor.« Još jednom uzdahnuvši, ustala je.

Lice joj je ponovno poprimilo onu poslovnu ukočenost, kao da čovjek koju ju je trenirao ne leži ispred nje mrtav. Nisam mogla vjerovati. Bio je njezin mentor. Kako može zadržati takvu kontrolu? Zamislila sam da vidim Dimitrija mrtva na podu. Ne. Nema šanse da bih ja ostala mirna da sam na njezinu mjestu. Podivljala bih. Urlala bih i razbijala uokolo. I udarila svakoga tko bi mi rekao da će sve biti O. K.

Na sreću, nisam mislila da bi netko zapravo mogao srediti Dimitrija. Vidjela sam kako s lakoćom ubija strigoja. Bio je neuništiv. Totalno opak. Bog.

Naravno, to je bio i Arthur Schoenberg.

»Kako su mogli to učiniti?« izvalila sam. Šest pari očiju okrenulo se prema meni. Očekivala sam Dimitrijevu prijekoran pogled zbog mojega ispada, ali činio se jedva zainteresiranim. »Kako su mogli njega ubiti?«

Tamara je lagano slegnula ramenima, mirna lica.

»Isto kako ubijaju sve ostale. On je smrtnik, kao i mi.«

»Da, ali on je... znaš, Arthur Schoenberg.«

»Reci nam, Rose«, rekao je Dimitri. »Vidjela si kuću. Reci nam kako su to učinili.«

Dok su me svi gledali, odjednom sam shvatila da bih danas ipak mogla biti podvrgnuta ispitu. Razmišljala sam o onome što sam uočila i čula. Progutala sam, pokušavajući shvatiti kako je nemoguće postalo moguće.

»Bile su četiri točke ulaza, što znači najmanje četiri strigoja. Bilo je sedam moroja...« Obitelj koja je ovdje živjela imala je goste, što je znatno povećalo razmjere masakra. Tri žrtve bila su djeca. »... i tri čuvara. Previše ubojstava. Četiri strigoja nisu mogla pobiti sve. Šestorica bi mogla, ako su prvo napali čuvaru i iznenadili ih. Obitelj je bila previše uplašena da bi se borila.«

»A kako su iznenadili čuvaru?« pitao je Dimitri.

Oklijevala sam. Poznata je stvar da čuvaru ne možeš iznenaditi.

»Jer je skinut štit. Da nije bilo štita, vjerojatno bi čuvar vani držao stražu. Ali ovdje ne bi.«

Čekala sam očito pitanje tipa kako je štit skinut. Ali, Dimitri ga nije postavio. Nije bilo potrebe. Svi smo znali. Svi smo vidjeli kolac.

Ponovno su mi trnci prošli kroz leđa. Ljudi surađuju sa strigojima, velikom skupinom strigoja.

Dimitri je jednostavno kimnuo u znak odobravanja i skupina je nastavila svoj posao. Kada smo stigli do kupaonice, počela sam skretati pogled. Već sam vidjela tu prostoriju s Dimitrijem i nisam imala želju ponoviti postupak. Unutra je bio mrtvac, a njegova osušena krv isticala se u jakom kontrastu s bijelim pločicama. Također, kako je to bilo unutra, nije bilo hladno kao na dijelu pokraj otvorenih stražnjih vrata. Tijelo nije baš zaudaralo, ali nije ni mirisalo.

Dok sam skretala pogled, spazila sam na ogledalu nešto tamnocrveno, više smeđe, zapravo. Nisam to prije primijetila jer je prizor privukao svu moju pozornost. Nešto je stajalo na ogledalu, napisano krvlju.

Jadni, jadni Badicasi. Tako ih je malo ostalo. Jedna kraljevska obitelj gotovo nestala. Druge slijede.

Tamara je gadljivo frknula i okrenula se od ogledala, proučavajući ostale detalje u kupaonici. Ipak, kada smo izlazili, riječi su se ponavljale u mojoj glavi. Jedna kraljevska obitelj gotovo nestala. Druge slijede.

Badicasi su bili jedan od manjih plemićkih klanova, to je istina. Ali nije baš bilo vjerojatno da su ovdje ubijeni bili posljednji od njih. Ostalo ih je još gotovo dvjesto. To nije tako mnogo kao, primjerice, obitelji Ivaškov. Konkretno, ta je obitelj bila golema i rasprostranjena. Ipak, bilo je mnogo više Badicasa nego nekih drugih kraljevskih obitelji.

Kao Dragomira.

Lissa je bila jedina.

Ako su strigoji željeli ugasiti kraljevske loze, nije im bilo bolje prilike nego krenuti za njom. Pijenje morojske krvi osnaživalo je strigoje, tako da mi je bila jasna njihova želja. Činjenica da je njihova meta kraljevska vlast, dokazuje njihovu okrutnu i sadističku prirodu. Ironično je bilo to što su strigoji željeli uništiti morojsko društvo, posebice zato jer su i sami vjerojatno nekada bili njegov dio.

Prijetnja s ogledala pratila me sve vrijeme boravka u kući i osjetila sam kako se moj strah i šok pretvaraju u veliki bijes. Kako su mogli to učiniti? Kako je netko mogao biti tako poremećen i zao da učini to

jednoj obitelji, da želi izbrisati cijelu lozu? Kako bi jedan stvor mogao učiniti to, kad je nekada bio poput mene i Lisse ?

Kad smo već kod Lisse, činjenica da neki strigoj želi izbrisati i njezinu obitelj pokrenula je u meni najmračniji gnjev. Snaga tog osjećaja zamalo me oborila. Bilo je to nešto mračno i mutno, natečeno i turbulentno. Olujni oblak spreman da se raspukne. Odjednom sam poželjela rastrgati sve strigoje kojih se dočepam.

Kad sam napokon sjela u auto s Dimitrijem kako bismo krenuli natrag u Akademiju, zalupila sam vratima tako jako da je bilo pravo čudo što nisu otpala. Pogledao me u čudu.

»Što nije u redu?«

»Ti to ozbiljno?!« krikнула sam u nevjerici. »Kako me možeš to pitati? Bio si ondje. Vidio si to.«

»Jesam«, složio se. »Ali ne otresam se na autu.«

Zakopčala sam pojas bjesneći.

»Mrzim ih. Sve ih mrzim! Voljela bih da sam bila tamo. Rastrgala bih ih!«

Već sam vikala. Dimitri je gledao u mene mirna lica, ali je očito bio zapanjen mojim ispadom.

»Doista misliš da imaš pravo?« pitao me. »Misliš da si mogla bolje od Arthura Schoenberga, nakon što si vidjela što su učinili strigoji? Nakon što si vidjela što je Nathalie učinila tebi?«

Ustuknula sam. Imala sam kratak okršaj s Lissinom rođakinjom Nathalie kada je postala strigoj, dok se nije pojavio Dimitri i spasio stvar. Čak i kao novi strigoj, slab i nekoordiniran, doslovno me bacala po prostoriji.

Zatvorila sam oči i duboko uzdahnula.

Odjednom sam se osjećala kao prava glupača. Vidjela sam što strigoji mogu. Nepromišljeno uletjeti i misliti kako mogu spasiti situaciju, samo bi rezultiralo brzom smrću. Razvijala sam se u čuvaricu, ali sam još uvijek trebala mnogo toga naučiti, jedna sedamnaestogodišnjakinja nikako se ne bi mogla suprotstaviti šestorici strigoja.

Otvorila sam oči.

»Oprosti«, rekla sam, vraćajući nadzor nad sobom.

Bijes koji je u meni maloprije eksplodirao, sada je nestao. Nije mi bilo jasno ni odakle se pojavio. Uvijek sam imala kratak fitilj i često

sam impulzivno reagirala, ali to je bilo previše intenzivno i ružno čak i za mene. Čudno.

»U redu je«, rekao je Dimitri. Ispružio je ruku i nekoliko trenutaka držao je na mojoj. Potom ju je maknuo i upalio auto. »Bio je ovo dug dan. Za sve nas.«

Kad smo se oko ponoći vratili u Akademiju, svi su već znali za masakr. Vampirski školski dan upravo je završio, a ja nisam spavala već više od dvadeset četiri sata. Oči su mi bile mutne i usporene i Dimitri mi je naredio da odmah odem u sobu spavati.

On je, naravno, izgledao budno, u stanju pripravnosti, spreman za sve. Ponekad nisam bila sigurna spava li uopće. Otišao je posavjetovati se s ostalim čuvarima oko napada, a ja sam mu obećala da ću otići ravno u krevet. Umjesto toga, čim je skrenuo za ugao, okrenula sam se i pošla prema knjižnici.

Htjela sam vidjeti Lissu, a naša povezanost govorila mi je da je upravo ondje. Već je bio mrkli mrak dok sam hodala kamenom stazom koja je presijecala ograđeni prostor od moga doma prema srednjoškolskoj glavnoj zgradi. Snijeg je potpuno prekrilo travu, ali je pločnik bio dobro očišćen od snijega i leda. Prisjetila sam se zanemarene kuće jadnih Badicasa.

Zajedničke zgrade bile su ogromne, u gotičkom stilu, više su odgovarale kakvome srednjovjekovnom filmskom setu nego školi. Unutra se i dalje širilo ono ozračje tajanstvene i davne prošlosti: obrađeni kameni zidovi i antikne slike borile su se s računalima i fluorescentnim svjetlima. Moderna tehnologija kročila je u ovaj prostor, ali posve sigurno njime neće nikada vladati.

Kliznuvši kroz elektronička vrata knjižnice, odmah sam krenula prema jednom od kutova u dnu u kojem stoje zemljopisne knjige i putopisi. Bila sam sigurna da ću zateći Lissu kako sjedi na podu naslonjena na policu s knjigama.

»Ej«, rekla je podižući pogled s otvorene knjige oslonjene na koljeno. Maknula je s lica nekoliko pramenova svijede kose. Christian, njezin dečko, ležao je na podu blizu nje, glavom naslonjen na njezino drugo koljeno. Kimnuo je u znak pozdrava. S obzirom na neprijateljstvo koje bi ponekad buknuo među nama, takav pozdrav bio je kao čvrst zagrljaj. Unatoč njezinu osmijehu, osjetila sam koliko je napeta i uplašena.

»Čula si«, rekla sam sjedajući prekriženih nogu. Osmijeh joj je nestao s lica, a osjećaj straha i neugode u njoj se pojačao. Sviđalo mi se što sam je s pomoću naše psihičke povezanosti mogla bolje štititi, ali nisam voljela kada bi se zbog toga moji vlastiti neugodni osjećaji pojačavali.

»To je strašno«, rekla je dršćući.

Christian se primaknuo i isprepleo svoje prste s njezinima. Stisnuo joj je ruku. Uzvratila mu je stiskom. Bili su jako zaljubljeni i slatki, toliko slatki da sam poželjela oprati zube nakon svakog susreta s njima. Sada su se obuzdavali, nema sumnje, vjerojatno zbog vijesti o masakru.

»Priča se... pričaju da je bilo šest ili sedam strigoja. I da su im ljudi pomogli srušiti štit.«

Naslonila sam glavu na policu. Vijesti doista brzo putuju. Odjednom mi se zavrtjelo.

»Istina je.«

»Doista?« pitao je Christian. »Mislio sam da je sve to hiperparanoja.«

»Ne...«, shvatila sam da nitko ne zna gdje sam toga dana bila. »Ja... ja sam bila ondje.«

Lissine su se oči raširile, preko nje sam osjetila šok.

Čak je i Christian, lice koje bi trebalo krasiti plakat »sarkastični pametnjaković«, bio namrgođen. Da nije bilo sveg tog užasa, uživala bih u zadovoljštini da ga uhvatim nespremno.

»Šališ se...« rekao je nesigurno.

»Mislila sam da si išla polagati kvalifikacijski...« otezale su se Lissine riječi.

»Trebala sam«, rekla sam. »To je bio događaj tipa onog, biti na pogrešnome mjestu u pogrešno vrijeme. Čuvar koji me trebao ispitivati živio je ondje. Dimitri i ja smo ušli i...«

Nisam mogla dovršiti rečenicu. Slike krvi i smrti koje su ispunile kuću Badicasovih sijevale su mi pred očima. Zabrinutost se pojavila na Lissinu licu.

»Rose, jesi dobro?« nježno je pitala.

Lissa je bila moja najbolja prijateljica, ali nisam željela da zna kako me taj cijeli događaj uplašio i uznemirio. Željela sam biti bijesna.

»Dobro sam«, rekla sam stišćući zube.

»Kako je to izgledalo?« pitao je Christian.

Znatiželja mu je ispunila glas, ali se osjećao i prizvuk krivnje, kao da je znao da nije bilo u redu pitati za takvu grozotu. Vjerojatno se ipak nije mogao suzdržati da ne pita. Manjak samokontrole bila je naša zajednička točka.

»Bilo je...«, odmahнула sam glavom. »Ne želim govoriti o tome.«

Christian je počeo prosvjedovati, a onda ga je Lissa pogladila po glatkoj crnoj kosi. Nježno upozorenje ga je stišalo. Među nama je nastao trenutak nelagode. Čitajući Lissine misli, osjetila sam kako očajnički pokušava naći novu temu.

»Kažu da će to upropastiti blagdanske posjete«, rekla je nakon nekog vremena. »Christianova teta će doći u posjet, ali većina ne želi putovati i žele da im djeca ostanu na sigurnom. Boje se da je ta skupina strigoja u pokretu.«

Nisam razmišljala o tome da bi se takvi napadi mogli proširiti. Bilo je nešto više od tjedna do Božića. U to doba godine u morojskome svijetu putovalo se češće negoli je uobičajeno. Učenici bi odlazili kući vidjeti roditelje, roditelji bi dolazili u kampus posjetiti djecu.

»Zbog ovoga će mnoge obitelji biti rastavljene«, promrmljala sam.

»Pokvarit će se mnoga plemićka okupljanja«, rekao je Christian. Nestalo je njegove ozbiljnosti, i vratila se njegova uobraženost. »Znate kakvi su u ovo doba godine, uvijek se natječu tko će prirediti veću zabavu. Neće znati što bi sa sobom.«

Nisam mogla vjerovati. Moj život kretao se oko borbe, ali moroji su definitivno imali unutarnji sukob, posebice s aristokratima i kraljevstvom. Oni su vodili svoje bitke riječima i političkim savezima i ako smijem biti iskrena, radije biram izravne metode udaranja. Plovili su opasnim vodama, posebice Lissa i Christian. Oboje potječu iz plemićkih obitelji, što je značilo da su privlačili pozornost što unutar, što izvan Akademije.

Za njih su stvari bile lošije nego za većinu moroja. Christianova obitelj bila je pod sjenom koju su bacili njegovi roditelji. Oni su namjerno postali strigoji, mijenjajući svoju magiju i smrtnost za besmrtnost i opstanak ubijajući druge. Njegovi roditelji su mrtvi, ali to nije spriječilo druge da mu ne vjeruju. Činilo se da misle kako će i on postati strigoj i povući ostale za sobom. Njegova nabrušenost i crni humor nisu mu baš išli u prilog.

Lissa privlači pozornost time što je ostala posljednja od svoje obitelji. Nijedan drugi moroj nije imao dovoljno krvi Dragomira da bi zaslužio nositi to ime. Njezin budući muž najvjerojatnije će imati dovoljno krvi negdje drugdje u obiteljskom stablu, kako bi se osiguralo da njezina djeca budu Dragomir. Ali za sada, to što je jedina na neki ju je način činilo slavnom.

Razmišljanje o tome odjednom me podsjetilo na prijetnju naškrabanu na ogledalu. U meni je navirala mučnina. Miješali su se onaj mračni bijes i očaj, ali sam to potisnula šalom.

»Vi biste trebali pokušati riješiti probleme kako mi to radimo. Vama plemenitaškim tipovima borba šakama tu i tamo dobro bi došla.«

Oboje, i Lissa i Christian, su se nasmijali. Pogledao ju je sa skrivenim smiješkom, pokazujući pritom očnjake.

»Što ti misliš? Sigurno bih te dobio ako bismo išli jedan na jedan.«

»Nadaj se«, izazivala je. Njezini mračni osjećaji su oslabjeli.

»Zapravo se i nadam«, rekao je.

U njegovu je glasu bila namjerna nota senzualnosti, od čega joj je srce odmah brže zakucalo. Probola me ljubomora.

Ona i ja smo najbolje prijateljice cijeli život.

Mogla sam joj čitati misli.

Ali činjenica ostaje: Christian je sada bio velik dio njezina svijeta i igrao je ulogu koju ja nikada ne bih mogla, kao što ni on neće nikada biti dio veze koja je postojala između mene i nje. Oboje smo prihvatili situaciju, ali nije nam se sviđalo što moramo dijeliti njezinu pozornost i ponekad se činilo da je primirje koje smo održavali zbog nje tanko kao list papira.

Lissa ga je pomilovala po licu.

»Budi pristojan.«

»Pa pristojan sam«, rekao je, a glas mu je još uvijek bio malo hrapav. »Ponekad. Ali ponekad ne želiš da se...«

Zastenjala sam i ustala.

»Dobro. Sada vas, društvo, ostavljam same.«

Lissa je trepnula i odvojila pogled od Christiana, i odjednom se činilo kao da joj je neugodno.

»Sorry«, promrmljala je. Nježno rumenilo prekrilo joj je obraze. Kako je bila blijeda poput svih moroja, to ju je zapravo poljepšalo. Nije da je u tom dijelu trebala pomoć. »Ne moraš ići...«

»Ne, u redu je. Padam s nogu od umora«, uvjerala sam je. Christian nije izgledao slomljen zbog činjenice da odlazim. »Vidimo se sutra.«

Okrenula sam se, ali me Lissa zazvala.

»Rose? Jesi... sigurno si dobro? Nakon svega što se dogodilo?«

Gledala me zelenim očima boje žada. Njezina zabrinutost bila je toliko jaka i duboka, da sam osjetila bol u prsima. Bila sam joj bliža nego bilo tko na ovome svijetu, ali nisam željela da brine zbog mene. Moj je posao bio čuvati je. Ona se ne bi smjela zamaratiti čuvanjem mene, posebice ako su strigoji odlučili skratiti popis članova kraljevskih obitelji.

Drsko sam se nacerila.

»Ja sam dobro. Ne brine me ništa, osim da vas dvoje ne strgnete odjeću jedno s drugoga prije negoli uspijem zbrisati.«

»Onda je najbolje da kreneš«, suho je rekao Christian.

Udarila ga je laktom, a ja sam zakolotala očima.

»Laku noć«, rekla sam.

Čim sam im okrenula leđa, moj je osmijeh nestao.

Hodala sam prema svome domu teška srca, u nadi da noćas neću sanjati Badicase.

Treće poglavlje

Hodnik mog doma bio je poput košnice dok sam trčala uz stube na vježbanje prije nastave. Metež me nije iznenadio. Dobar spavanjac nije bio ni blizu dovoljan da otjera jučerašnje slike, ali sam bila svjesna da ni ja ni moji školski kolege nećemo lako zaboraviti što se dogodilo nedaleko od Bilingsa.

Pa ipak, dok sam promatrala lica i skupine drugih novaka, primijetila sam nešto čudno. Strah i napetost još uvijek su bili prisutni, ali tu je bilo i nešto novo: uzbuđenje. Nekoliko novaka gotovo je skvičalo od veselja dok su ubrzano šaptali. Nedaleko od njih bili su dečki mojih godina i divlje su gestikulirali, optimistično se smješkajući.

Očito sam nešto propustila, osim ako ono jučer nije bio san. Trebala mi je svaka mrvica samokontrole da ne odem k njima i pitam ih što se događa. Budem li odugovlačila, zakasnit ću na vježbu. Ipak, izjedala me znatiželja. Jesu li možda pronađeni i ubijeni strigoji i njihovi ljudi? To bi u svakom slučaju bila dobra vijest, ali nešto mi je govorilo da to nije razlog. Gurajući izlazna vrata, shvatila sam da ću morati čekati do doručka kako bih doznala o čemu je riječ.

»Ružo, ružice, pa gdje si ti nama?«, čula sam zvonki glas.

Osvrnula sam se i nasmiješila. Mason Ashford, drugi novak i moj dobar prijatelj, cupkao je i krenuo ukorak sa mnom.

»Koliko imaš, dvanaest godina?« pitala sam ga i nastavila hodati prema dvorani.

»Otprilike«, rekao je. »Jučer mi je nedostajalo tvoje nasmiješeno lice. Gdje si bila?«

Očito se za moj boravak u kući Badicasa nije još pročulo. Nije to bila tajna ili što slično, ali nisam željela raspravljati ni o jednom krvavom detalju.

»Trenirala sam s Dimitrijem.«

»Bože«, progundao je Mason. »Taj lik i ti stalno radite. Zar ne shvaća da nam uskraćuje tvoju ljepotu i šarm?«

»Nasmiješeno lice? Ljepota i šarm? Malo se previše upucavamo jutros, je li?« smijala sam se.

»Ej, pa samo govorim istinu. Zapravo, ti si prava sretnica što imaš nekoga tako divnog i krasnog poput mene da ti poklanja toliko

pažnje.«

Nastavila sam se smijati. Mason se upucavao naveliko, osobito meni. Djelomično jer sam i ja bila dobra u tome i uzvraćala mu istom mjerom. Ali, znala sam da su njegovi osjećaji prema meni mnogo više od prijateljskih, a ja još nisam odlučila kako se osjećam zbog toga. On i ja dijelili smo isti budalasti smisao za humor i često bismo privlačili pozornost na sebe i u razredu i među prijateljima. Imao je predivne plave oči i razbarušenu crvenu kosu koja, činilo se, nikad nije mirno stajala. Slatko.

Ali biti s nekim novim, malo je problematično s obzirom na to da stalno mislim na one trenutke kada sam polugola ležala u krevetu s Dimitrijem.

»Divan i krasan, ha?« odmahнула sam glavom. »Mislim da mi ne poklanjaš ni približno toliko pažnje kao svom egu. Netko ga treba malo ispuhati.«

»A da?« pitao je. »Možeš dati sve od sebe na strminama.«

Zaustavila sam se.

»Na čemu?«

»Na strminama, padinama.« Nagnuo je glavu. »Znaš, odlazak na skijanje.«

»Kakav odlazak na skijanje?« očito je da sam propuštala nešto ozbiljno.

»Gdje si bila jutros?« pitao je i gledao me kao da sam luda.

»U krevetu! Ustala sam prije pet minuta. Sada kreni ispočetka i reci mi o čemu govoriš.« Zadrhtala sam od nedostatka kretanja. »I nastavljamo hodati.« I nastavili smo.

»Dakle, znaš kako se svi boje da se djeca vrate kući za Božić? E pa, postoji ogromna ski-koliba u Idahu koju isključivo koriste bogati i plemićki moroji. Vlasnici je otvaraju za studente Akademije i njihove obitelji, i zapravo za sve ostale moroje koji žele doći. Tako bi svi bili na jednome mjestu, bit će hrpa čuvara koji će čuvati mjesto, a sve potpuno sigurno.«

»Šališ se?« rekla sam. Došli smo do dvorane i ušli unutra.

Mason je žestoko kimnuo.

»Istina je. Navodno je mjesto nevjerojatno.« Uputio mi je onaj osmijeh koji me uvijek natjerao da se i ja nasmiješim. »Rose, živjet

ćemo kao i plemići. Barem tjedan dana. Krećemo dan nakon Božića.«

Stajala sam istodobno uzbuđena i zapanjena. To mi nije bilo ni na kraj pameti. Bila je to super ideja, koja je dopuštala da se obitelji sigurno okupe. I koje mjesto okupljanja! Plemićka ski-koliba. Očekivala sam da ću provesti blagdane ovdje viseći u domu i gledajući TV s Lissom i Christianom. Sada se činilo da ću biti u smještaju s pet zvjezdica. Jastog za večeru. Masaže. Zgodan instruktor skijanja...

Masonovo oduševljenje bilo je zarazno. Mogla sam osjetiti kako izvire iz mene, a potom, odjednom, treskom je stalo.

Vidjevši moje lice, odmah je uočio promjenu.

»Što nije u redu? Pa to je cool.«

»Jest«, priznala sam. »I shvaćam da su svi uzbuđeni, ali razlog zbog kojeg idemo na to fensi mjesto jest... pa to što su ljudi mrtvi. Hoću reći, ne čini ti se to čudnim?«

Masonovo veselo raspoloženje malo je splasnulo.

»Da, Rose, ali mi smo živi. Ne možemo prestati živjeti jer su drugi mrtvi. Osim toga, mi se moramo pobrinuti da ne umre još ljudi. Zbog toga je to mjesto tako dobra ideja. Sigurno je.« Oči su mu munjevito sijevale. »Bože, jedva čekam da idemo van na teren. Nakon što sam čuo što se dogodilo, poželio sam rastrgati nekog strigoja. Volio bih da možemo ići odmah, znaš? Nema razloga da ne idemo. Njima treba ekstra pomoć, a mi znamo više-manje sve što trebamo znati.«

Bijes u njegovu glasu podsjetio me na moj jučerašnji ispad, iako nije bio ni približno uznemiren kao što sam bila ja. Njegova želja za djelovanjem bila je nepromišljena i naivna, dok je moja rođena iz neke čudne, mračne iracionalnosti koju još uvijek nisam potpuno shvatila.

Kada nisam ništa odgovorila, Mason mi je uputio zbunjujući pogled.

»Ti ne bi?«

»Mase, ne znam.« Piljila sam u pod izbjegavajući njegov pogled i proučavajući vrh svoje cipele. »Mislim, ne želim strigoje tamo vani, ne želim ni da napadaju. I teoretski želim ih zaustaviti... ali, znaš, mi nismo ni približno spremni. Vidjela sam što mogu učiniti... ne znam. Srljanje nije odgovor.« Odmahnula sam glavom i podigla pogled. Dragi Bože. Zvučala sam tako logično i oprezno. Zvučala sam kao

Dimitri. »S obzirom na to da se to neće dogoditi, nije ni važno. Pretpostavljam da bismo sada trebali biti uzbuđeni zbog putovanja, ha?«

Mason je lako mijenjao raspoloženja, tako da se odmah oraspoločio. »Aha. I bolje ti je da se prisjetiš skijanja, jer te izazivam da mi ispušeš ego tamo gore.«

Ponovo sam se nasmijala.

»Čovječe, sigurno će biti žalosno kada te rasplačem. Već sada se osjećam krivom.«

Otvorio je usta, bez sumnje kako bi izvalio nekakav pametan odgovor, ali je spazio nešto, ili bolje, nekoga, iza mene. Pogledala sam i vidjela kako se s druge strane dvorane približava Dimitrijevi visoki lik.

Mason mi se otmjeno naklonio.

»Vaš gospodin i gospodar. Vidimo se kasnije, Hathaway. Počni planirati strategiju skijanja.« Otvorio je vrata i nestao u ledenoj tami. Okrenula sam se i pridružila Dimitriju.

Kao i svi dhampiri novaci, polovinu školskoga dana provodila sam trenirajući za čuvara na ovaj ili onaj način, bilo da se radilo o fizičkoj borbi ili učenju o strigojima i načinu obrane od njih. Novaci su ponekad imali vježbe i poslije nastave. Ja sam pak bila u jedinstvenoj situaciji.

Još uvijek sam smatrala da je moja odluka da pobjegnemo iz Akademije prije dvije godine bila dobra. Viktor Daškov bio je prevelika prijetnja Lissi. Ali, naš produljeni odmor nije prošao bez posljedica. To što me nije bilo dvije godine unazadilo je moju obuku za čuvaricu, pa je škola odlučila da to moram nadoknaditi posebnim vježbanjem prije i poslije nastave.

S Dimitrijem.

Ono što nisu znali, jest to da su mi omogućili i lekcije kako odoljeti iskušenju. Stavimo li na stranu činjenicu da me privlačio, sve u svemu dosta brzo sam učila. Uz njegovu pomoć dostigla sam ostale.

Budući da nije bio u kaputu, shvatila sam da ćemo danas vježbati unutra, što je bila dobra vijest. Vani je bilo ledeno. Iako, sreća koja me obuzela zbog te činjenice nije bila ništa u usporedbi s onom koja me obuzela kada sam vidjela što je pripremio za naš današnji trening.

Na zidu jedne od prostorija za trening bile su posložene lutke. Lutke koje su izgledale nevjerojatno stvarne. To nisu bile jutene vreće punjene slamom. To su bili muškarci i žene, u običnoj odjeći, gumenog lica i svaki drugačije kose i očiju. Njihovi izrazi lica bili su u rasponu od sretnih i uplašanih pa sve do ljutih. Već sam radila s tim lutkama na drugim treninzima, vježbajući na njima udarce rukama i nogama. Ali, nikada još nisam radila na njima držeći u ruci ono što je držao Dimitri: srebrni kolac.

»Slatko«, uzdahnula sam.

Bio je jednak kao onaj koji sam pronašla pokraj kuće Badicasa. Na dnu je imao držak, sličan dršku bodeža, samo bez onih malih ornamenata sa strane. To je bila jedina sličnost s bodežom. Umjesto ravne oštrice, kolac je bio okrugle forme koja se sužavala prema vrhu, nešto poput šiljka za led. Bio je malo kraći od moje podlaktice.

Dimitri je stajao naslonjen na zid. U takvom opuštenom položaju uvijek je izgledao izvanredno dobro, bez obzira na to što je bio visok otprilike dva metra. Jednom rukom bacio je kolac u zrak, koji bi se poput kotača okrenuo nekoliko puta prije nego što bi ga Dimitri uhvatio za držak.

»Molim te, reci da je to ono što ću danas naučiti«, rekla sam.

Vidjela sam kako se u dubini njegovih tamnih očiju pojavio bljesak kao da se zabavlja. Znala sam da mu je ponekad bilo teško ostati ozbiljnim uz mene.

»Bit ćeš sretna ako ti danas dopustim da ga držiš«, rekao je.

Ponovno je bacio kolac u zrak. Moje oči čeznudjivo su pratile njegov let. Htjela sam napomenuti da sam već držala kolac, ali znala sam da time neću ništa postići. Umjesto toga, bacila sam ruksak na pod, skinula kaput i prekrižila ruke iščekujući. Imala sam široke hlače zavezane u struku i topić bez rukava, preko kojeg je bila majica s kapuljačom. Moja tamna kosa bila je strogo začesljana unatrag i svezana u rep. Bila sam spremna na sve.

»Želiš da ti kažem kako funkcioniraju i zašto bih uvijek trebala biti oprezna s njima«, najavila sam.

Dimitri je prestao okretati kolac i iznenađeno me gledao.

»Daj«, smijala sam se. »Ne misliš valjda da do sada nisam shvatila kako radiš? Vježbamo već gotovo tri mjeseca. Uvijek me natjeraš da

prvo pričam o sigurnosti i odgovornosti, prije nego što mi dopustiš da se zabavljam.«

»A tako«, rekao je. »Dakle, čini se da si sve shvatila. U svakom slučaju, nastavi s lekcijom. Ja ću pričekati ovdje ako me ipak budeš trebala.«

Umetnuo je kolac u kožnu futrolu koja je visjela s njegova remena i raskomotio se naslonivši se na zid, ruku u džepovima. Čekala sam, misleći da se šali, ali kada nije više ništa rekao, shvatila sam da je bio ozbiljan. Slegnula sam ramenima i izbacila sve što znam.

»Srebro ima snažan utjecaj na svako čarobno biće, može im pomoći ili ih ozlijediti ako u njemu ima dovoljno energije. Ovi kolci uistinu su posebni jer su za izradu potrebna četiri moroja, koji pri izradi koriste magiju svih elemenata.« Namrštila sam se, jer sam iznenada razmislila. »Zapravo, osim duha. Tako su kolci supernapunjeni i jedino neobezglavljujuće oružje koje može ozlijediti strigoja, ali da bismo ih ubili, mora biti proboden kroz srce.«

»Može li tebe ozlijediti?«

Odmahnula sam glavom.

»Ne. Hoću reći, ovaj, ako mi ga zabiju kroz srce, može, ali me ne može ozlijediti onako kako bi ozlijedio moroje. Ogrebu li se moroji ovim, ozlijedit će ih poprilično, ali ne onako kako bi tek ozlijedili strigoja. Isto tako, ne bi ozlijedili ljude.«

Zastala sam na trenutak i odsutno gledala u prozor iza Dimitrija. Mraz je prekrpio staklo svjetlucavim kristalnim uzorkom, ali to sam jedva zamijetila. Spominjući ljude i kolce, vratila sam se u kuću Badicasa. Krv i smrt bljeskali su mi kroz glavu.

Vidjevši kako me Dimitri promatra, otrešla sam sjećanja i nastavila s lekcijom. Dimitri bi s vremena na vrijeme kimnuo ili pitao za objašnjenje. Kako je vrijeme prolazilo, očekivala sam da će mi reći kako sam gotova i da mogu početi probadati lutke. Umjesto toga čekao je, i tek desetak minuta prije kraja sata poveo me do jedne, bio je to muškarac svijetle kose i s kozjom bradicom. Dimitri je izvadio kolac iz futrole, ali ga nije predao meni.

»Gdje ćeš ovo staviti?« pitao je.

»Probosti kroz srce«, odgovorila sam razdraženo. »Već sam ti to rekla barem sto puta. Mogu li ga sada dobiti?«

Dopustio si je smiješak.

»Gdje je srce?«

Uputila sam mu »ti to ozbiljno« pogled. Jedva vidljivo slegnuo je ramenima. S pretjeranom dozom dramatike pokazala sam na lijevu stranu prsnoga koša lutke. Dimitri je odmahnuo glavom.

»Tu nije srce«, rekao mi je.

»Naravno da jest. Ljudi stavljaju ruku na srce kada izgovaraju prisegu zastavi i kada pjevaju himnu.«

I dalje me gledao očekujući nastavak.

Okrenula sam se prema lutki i proučavala je. Negdje u glavi sjetila sam se da smo učili oživljavanje i na koje smo mjesto stavljali ruke. Napipala sam sredinu lutkina prsnoga koša.

»Je 1' ovdje?«

Podignuo je obrvu. Inače mi je to bilo cool. Sada me živciralo.

»Ne znam«, rekao je.

»Je li?«

»To ja tebe pitam!«

»Ne bi me trebala pitati. Zar ne morate slušati fiziologiju?«

»Da. Na prvoj godini. Bila sam na odmoru, sjećaš se?« Pokazala sam na sjajni kolac. »Je li ga smijem sada dirati?«

Opet je okrenuo kolac, tako da je zabljesnuo od svjetla i onda nestao u futrolu.

»Sljedeći put kad se nađemo, želim da ti meni kažeš gdje je srce. Točno mjesto. I želim znati što je na putu prema srcu.«

Uputila sam mu bijesan pogled, koji, sudeći po njegovu izrazu, očito i nije bio baš bijesan. Devet od deset puta Dimitri je bilo najseksi stvorenje koje hoda Zemljom. S druge strane, u trenucima kao što je ovaj...

Otišla sam na prvi sat, borilačke vještine, loše raspoložena.

Nisam voljela izgledati nesposobno pred Dimitrijem i doista sam željela upotrijebiti kolac. Tako sam na satu svoje frustracije istresala na svakom koga sam mogla udariti rukama ili nogama. Pri kraju sata nitko mi više nije želio parirati. Slučajno sam nogom udarila Meredith. jednu od nekoliko cura na satu, tako jako da ga je osjetila kroz štitnik potkoljenice. Bit će to gadna modrica i gledala me kao da sam to učinila namjerno. Ispričala sam joj se, ali nije koristilo.

Kasnije me ponovno pronašao Mason.

»O, čovječe«, rekao je nakon što mi je vidio lice. »Tko je tebi digao tlak?«

Istoga trena lansirala sam priču o srebrnom kolcu i jadima srca.

Počeo se smijati i to me živciralo.

»Kako ne znaš gdje je srce? Osobito kad uzmemo u obzir koliko si ih slomila?«

Uputila sam mu isti bijesan pogled kao i Dimitriju. Ovoga je puta upalilo. Mason je probljedio.

»Belikov je bolestan, zao čovjek kojeg bi trebalo baciti u rupu s bijesnim zmijama zbog velike uvrede koju ti je jutros nanio.«

»Hvala«, rekla sam i dometnula: »Je 1' zmije mogu biti bijesne?«

»Ne vidim zašto ne. Svi mogu biti. Mislim.« Pridržavao mi je vrata hodnika. »Ipak, možda su kanadske guske gore od zmija.«

Oštro sam ga pogledala.

»Kanadske guske smrtonosnije su od zmija?«

»Jesi li ikada probala nahraniti tu malu kopilad?« pitao je, pokušavajući hiniti ozbiljnost i ne uspjevajući. »One su zlobne. Ako te bace zmijama, brzo umreš. Ali guske? To bi trajalo danima. Puno više patnje.«

»Vau! Ne znam bih li trebala biti impresionirana ili uplašena što si razmišljao o tome«, primijetila sam.

»Samo pokušavam pronaći kreativne načine da obranim tvoju čast, to je sve.«

»Mase, nikada mi se nisi činio kao kreativan tip.«

Stajali smo ispred učionice drugoga sata. Masonovo raspoloženje još uvijek je bilo dobro, iako se osjetila nota sugestivnosti u njegovu glasu kada je ponovno progovorio.

»Rose, kada sam s tobom, na pamet mi padaju svakakve kreativne stvari.«

Još uvijek sam se smijuljila zbog zmija, a potom sam naglo stala i iznenađeno ga pogledala. Mason mi je uvijek bio sladak, ali tako ozbiljan, zamagljena pogleda, odjednom mi se prvi put učinilo da je zapravo na neki način seksi.

»Ooo, gledaj ti ovo«, smijao se kad je primijetio da me uhvatio nespremnu. »Rose je ostala bez teksta. Ashford - Hathaway 1 : 0.«

»Ej, pa ne želim te rasplakati prije. Ne bi bilo zabavno da te slomim prije nego što uopće stignemo do padina.«

Nasmijao se i ušli smo u prostoriju. To je bio sat teorije tjelohranitelja, sat koji se održavao u pravoj učionici umjesto na terenu za vježbanje. Bio je to lijep predah od sveukupnoga fizičkog opterećenja. Danas je ispred učenika stajalo troje čuvara koji nisu bili iz školskoga sustava. Pretpostavila sam da su blagdanski posjetitelji. Roditelji i njihovi čuvari počeli su dolaziti u kampus, kako bi zajedno s djecom išli u ski-kolibu. Pobudili su moje zanimanje.

Jedan od gostiju bio je visok muškarac koji je izgledao kao da ima sto godina, a još uvijek opako razvaljuje. Drugi je bio Dimitrijevih godina. Bio je jako preplanuo i dovoljno dobro građen da je nekoliko cura koje su bile na satu gotovo palo u nesvijest.

Posljednji čuvar bila je žena. Imala je kratku kovrčavu kosu, a njezine smeđe oči bile su sužene i zamišljene. Kao što sam već rekla, mnogo dhampirica radije odabire odgajati djecu nego slijediti put čuvara.

S obzirom na to da sam ja jedna od nekoliko u ovoj struci, uvijek sam uzbuđena upoznati druge, kao Tamara.

Samo što to nije bila Tamara. To je netko koga poznajem godinama, netko tko je aktivirao sve, samo ne ponos i uzbuđenje. Umjesto toga osjećala sam zamjeranje. Zamjeranje, ljutnju i goruću uvrijeđenost.

Žena koja je stajala ispred razreda bila je moja majka.

Četvrto poglavlje

Nisam mogla vjerovati.

Janine Hathaway.

Moja majka. Moja luđački poznata i iznimno odsutna majka.

Nije bila Arthur Schoenberg, ali je imala prilično zvjezdanu reputaciju u svijetu čuvara. Nisam je vidjela godinama jer je uvijek bila u nekoj ludoj misiji. Pa ipak... evo je sada u Akademiji, točno ispred mene, i nije se čak potrudila javiti mi da dolazi. Toliko o majčinskoj ljubavi.

Kog je vruga tu radila? Odgovor je brzo došao. Svi moroži koji su došli u kampus dovukli su i svoje čuvarice. Moja majka štitila je plemenite iz klana Szelsky, a nekoliko članova te obitelji pojavilo se za praznike. Naravno da će biti ovdje s njima. Kliznula sam u stolicu i osjetila kako se nešto u meni zgrčilo. Znala sam da me sigurno vidjela kako ulazim, ali njezina pozornost bila je usmjerena drugdje. Imala je traperice, bijelu majicu i najdosadniju traper-jaknu koju sam ikada vidjela. Visine otprilike 150 cm, pokraj ostalih čuvara izgledala je kao patuljak, ali je imala takvo držanje i stav da se činila višom.

Naš instruktor Stan predstavio je goste i objasnio kako će oni s nama podijeliti svoja iskustva iz stvarnoga života. Dok je govorio, hodao je ispred nas, a njegove su se grmovite obrve isprepletale.

»Znam da ovo nije uobičajeno«, objašnjavao je. »Čuvari koji su u posjetu obično nemaju vremena navratiti na naše satove. Ipak, troje naših gostiju odvojilo je vrijeme da dođu danas razgovarati s vama, potaknuti nedavnim događajem...« Napravio je stanku i nitko nam nije trebao reći na što misli. Napad na Badicase. Pročistio je grlo i pokušao ponovno. »Potaknuti nedavnim događajem, mislili smo kako bi vas najbolje pripremila da učite od onih koji trenutačno rade u tom području.«

Razred je bio napet od uzbuđenja. Čuti priče, osobito one s puno krvi i akcije, bilo je mnogo bolje od analiziranja teorije iz knjiga. Očito su i neki od čuvara u kampusu mislili isto. Često bi navraćali na naše satove, ali danas su bili prisutni u mnogo većem broju nego obično.

Prvo je govorio stariji muškarac. Krenuo je sa svojom pričom i potpuno me zaokupio. Opisivao je kako je bilo kada je najmlađi sin

obitelji koju je čuvao odlutao na javnome mjestu kojim su se šuljali strigoji.

»Sunce je bilo na zalazu«, rekao nam je hrapavim glasom. Rukama je zamahnuo nadolje, očito da bi nam pokazao kako izgleda zalazak. »Bilo nas je samo dvojica i morali smo brzo donijeti odluku kako dalje.« Nagnula sam se naprijed i nalaktila na stol. Čuvari su često radili u paru. Jedan, bliži čuvar, obično bi ostajao blizu onog koga je čuvao, dok bi drugi, udaljeni čuvar, promatrao okolinu. Udaljeni čuvar ostajao bi unutar vidnog polja drugoga čuvara pa sam uočila njihovu dvojbu. Razmišljajući o tome, odlučila sam da bih, kada bih se našla u toj situaciji, naredila da bliži čuvar odvede ostatak obitelji na sigurno mjesto, dok bi drugi čuvar tražio dječaka.

»Odlučili smo da ostatak obitelji ostane u restoranu s mojim partnerom, dok sam pregledavao ostalo područje«, nastavio je stari čuvar. Raširio je ruke u zamahu, a ja sam se osjećala zadovoljno zbog toga što sam donijela ispravnu odluku. Priča je imala sretan završetak, dječak je pronađen i nije bilo susreta sa strigojima.

Anegdota drugoga gosta bila je o tome kako je zaskočio strigoja koji je pratio nekoga moroja.

»Zapravo tada nisam bio na dužnosti«, rekao je. Bio je baš sladak i cura koja je sjedila do mene piljila je u njega pogledom punim obožavanja. »Bio sam u posjetu prijatelju i obitelji koju je on čuvao. Kada sam odlazio od njih, vidio sam strigoja kako viri iz sjene. Nije očekivao da je vani čuvar. Obišao sam zgradu, došao mu s leđa i...« Učinio je pokret kao da zabija kolac, mnogo dramatičnije od pokreta koje je maloprije imao starac. Ovaj pripovjedač išao je toliko daleko u mimici, da je i okretao kolac u srcu strigoja.

Potom je došao red na moju majku. Lice mi se namrgodilo prije negoli je uopće progovorila, mrgođenje koje je postalo još gore kada je počela govoriti. Kunem se, ako nisam mislila da ona nije sposobna imati maštu za to, a njezin pristojan izbor odjeće dokazivao je da uistinu nema mašte, mislila bih da laže. Bilo je to više od priče. Bio je to ep, nešto poput onih stvari prema kojima snime film i taj film dobije Oskara.

Govorila je kako su oni za koje je bila zadužena, lord Szelsky i njegova žena, nazočili balu jedne druge plemićke obitelji. Nekoliko strigoja čekalo je u zasjedi. Moja majka je otkrila jednoga, odmah mu

zabila kolac i onda uzbunila ostale čuvare koji su bili prisutni. Uz njihovu pomoć pronašla je ostale strigoje i većinu ubila sama.

»Nije bilo lako«, objasnila je. Kada bi to izgovorio netko drugi, zvučalo bi kao hvalisanje. Ali ne kad to izgovara ona. Bilo je živahnosti u načinu na koji je govorila, učinkovit način na koji je iznosila činjenice nije ostavljao mjesta preuveličavanju. Odrasla je u Glasgowu i neke riječi još uvijek su imale škotski naglasak. »Još su bila trojica u prostoru. Tada smo to smatrali neuobičajeno velikim brojem za zajednički rad. Danas to nije posve točno, pogotovo ako uzmemo u obzir masakr obitelji Badicas.« Nekolicina se trznula zbog ležernosti kojom je govorila o napadu. Opet su mi pred očima bljesnula njihova mrtva tijela. »Morali smo se hitno riješiti preostalih strigoja na najtiši mogući način, da ne uzbune ostale. Dakle, ako imate element iznenađenja, najbolji način da sredite strigoja jest da mu pridete iza leđa, slomite mu vrat i onda zabijete kolac. To što mu slomite vrat neće ga ubiti, ali će ga ošamutiti i tako ga možete probosti prije nego što uspije ispustiti ikakav zvuk. Najteži dio zapravo je prikradanje, jer im je osjetilo sluha pojačano. S obzirom na to da sam niža i lakša od većine čuvara, mogu se kretati vrlo tiho. Tako je ispalo da sam dva od tri ubojstva obavila sama.«

Još jedanput upotrijebila je ležeran ton dok je opisivala svoju vještinu nečujnosti. Živciralo me što se doimalo kao da se javno hvali koliko je fenomenalna. Moji razredni kolege sjali su od čuđenja, očito je da su bili više zainteresirani za to kako strigoju slomiti vrat nego za analizu pripovjedačkih vještina moje majke.

Nastavila je priču. Kada su ona i ostali čuvari pobili preostale strigoje, otkrili su da su dva moroja odvedena sa zabave. Takav potez nije bio neobičan za strigoje. Ponekad su htjeli sačuvati moroje za kasniji »zalogaj«, a ponekad su niže rangirane strigoje poslali oni snažniji da donesu plijen. U svakom slučaju, dva moroja nestala su s bala, a njihov čuvar bio je ranjen.

»Naravno, nismo ih mogli ostaviti u pandžama strigoja«, rekla je. »Slijedili smo tragove do njihova skrovišta i vidjeli da ih nekoliko živi zajedno. Sigurna sam da možete uvidjeti kolika je to rijetkost.«

I bila je. Zla i sebična priroda strigoja tjerala bi ih da se okrenu jedni protiv drugih tako lako kako su radili sa svojim žrtvama. Organiziranje za napad, kada bi imali neodgodiv i krvav cilj na

pameti, bilo je najbolje što su mogli učiniti. Ali zajednički život? Ne. To je bilo poprilično nemoguće zamisliti.

»Uspjeli smo osloboditi dva zatočena moroja i doznali smo da ima i drugih koji su zarobljeni«, rekla je moja majka. »Ipak, one koje smo oslobodili nismo mogli poslati natrag same, tako da su ih pratili čuvari koji su bili sa mnom, a ja sam ostala osloboditi ostale.«

Da, pa naravno, tko bi drugi, pomislila sam. Moja je majka hrabro išla sama. Usput su je još i uhvatili, ali je uspjela pobjeći i osloboditi ostale. U akciji je izvela ono što je vjerojatno potez stoljeća, ubila je strigoja na sva tri načina: srebrnim kolcem kroz srce, odsijecanjem glave i spaljivanjem.

»Upravo sam bila jednoga probola kolcem, kada su me napala još dvojica. Na sreću, ondje je bio otvoren kamin pa sam jednoga gurnula unutra. Posljednji me gonio van pa u staro spremište. Unutra sam našla sjekiru kojom sam mu odsjekla glavu. Potom sam uzela kanistar s benzinom i vratila se u kuću. Onaj kojeg sam gurnula u kamin nije izgorio do kraja, ali čim sam ga zalila benzinom, buknuo je u trenu.«

Dok je govorila, učionica se napunila strahom. Svi su zinuli, razrogačenih očiju. Nastao je tajac. Gledajući uokolo, činilo se kao da je vrijeme stalo svima, osim meni. Činilo se da sam jedina osoba koju nije impresionirala njezina zastrašujuća priča, a strahopoštovanje koje se pojavilo na svim licima razbjesnilo me. Kada je završila, u zrak su poletjele ruke kako bi je zasipali pitanjima o njezinim tehnikama, o tome je li se bojala itd.

Nakon otprilike desetog pitanja, nisam više mogla izdržati. Podigla sam ruku. Trebalo joj je malo vremena da primijeti moju ruku i prozove me. Smatrala sam se sretnom što me uopće prepoznala.

»Dakle, čuvarice Hathaway«, počela sam. »Zašto jednostavno svi vi niste osigurali mjesto?«

Namrštila se. Mislim da je zauzela obrambeni stav iste sekunde kad me prozvala.

»Kako to misliš?«

Slegnula sam ramenima i spustila se za svoj stol, pokušavajući stvoriti opuštenu atmosferu razgovora.

»Ne znam. Čini mi se da ste zabrljali. Zašto niste prije svega obuhvatili cijelo područje na kojem se održavao bal, da možete biti

sigurni kako nema strigoja? Čini se da biste si tako uštedjeli dosta truda.«

Sve oči u prostoriji bile su uprte u mene. Moja je majka na tren ostala bez riječi.

»Da smo uštedjeli sav taj 'trud', sada bi svijetom hodalo još sedam strigoja više i oni moroži koji su bili zarobljeni bili bi mrtvi ili pretvoreni.«

»Da, da, jasno mi je da ste spasili stvar i sve to, ali vraćam se natrag na osnove. Hoću reći, ovo je sat teorije, je 1'?'« Pogledala sam Stana, koji me je ošinuo munjevitim pogledom. Imao je dugu i neugodnu povijest sukoba u učionici i pretpostavljala sam da smo na rubu novoga. »Samo želim shvatiti što je na početku pošlo po zlu.«

Moram ovo reći za svoju majku, imala je puno, puno više samokontrole nego ja. Da su naše uloge bile obrnute, ja bih već prišla i opalila me. Njezino lice ostalo je potpuno mirno, ipak, mali stisak jednoga dijela njezinih usana bio je jedini znak da sam joj dizala živac.

»Nije tako jednostavno«, odgovorila je. »Mjesto na kojem se održavao bal bilo je nalik labirintu. Na početku smo sve pročešljali, ali nije bilo ničega. Vjerujemo da su strigoji došli nakon što je slavlje počelo, ili da su možda postojali skriveni prolazi ili sobe za koje nismo znali.«

U razredu su se čuli brojni uzdasi ooh! i ahh! zbog ideje o tajnim prolazima, ali ja nisam bila impresionirana.

»Znači, ono što želiš reći zapravo je da ih niste uspjeli otkriti tijekom prvoga pregleda ili da su oni upali tijekom slavlja, kroz 'osiguranje' koje ste postavili. Čini se da je u svakom slučaju netko zabrljao.«

Stisak usana postao je snažniji, a njezin glas hladniji.

»Postupili smo kako smo najbolje znali u toj neobičnoj situaciji. Jasno mi je da netko na tvom nivou ne može shvatiti zamršenost onoga što opisujem, ali jednom kada naučiš dovoljno da možeš ići s druge strane teorije, vidjet ćeš koliko je to drukčije kada si zapravo vani i kada su tuđi životi u tvojim rukama.«

»Bez sumnje«, složila sam se. »Tko sam ja da sumnjam u tvoje načine? Mislim, što god treba da dobiješ oznake molnija, jelda?«

»Gospođice Hathaway!« zagrmio je Stan. »Uzmite svoje stvari i ostanite vani preostali dio sata.«

Zbunjeno sam ga gledala.

»Vi to ozbiljno? Otkada je postavljanje pitanja problem?«

»Vaš stav je ono što je problem.« Pokazao je prema vratima.
»Van.«

Nastupio je tajac, teži od onoga koji je nastao nakon što je moja majka ispričala svoju priču. Dala sam sve od sebe da se ne zastrašim pred pogledima čuvara i jednako tako novaka. To nije bio prvi put da sam izbačena sa Stanova sata. Nije čak bio ni prvi put da sam izbačena sa Stanova sata dok je Dimitri prisutan. Prebacila sam ruksak preko ramena i prešla kratku udaljenost do vrata, udaljenost koja se činila kilometrima dugom, i dok sam prolazila mimo majke, nisam je ni pogledala.

Otprilike pet minuta prije završetka sata izvukla se iz učionice i krenula prema meni. Gledala me s prijekorom i podbočila se na onaj dosadni način koji ju je činio višom nego što jest. Nije pošteno da me netko 20 centimetara niži od mene može natjerati da se osjećam tako malenom.

»Dakle, vidim da se tvoje ponašanje tijekom godina nije mnogo popravilo.«

Ustala sam i osjetila njezin pogled na sebi.

»I meni je drago što te vidim. Iznenađena sam što si me uopće prepoznala. Zapravo, mislila sam da me se ne sjećaš, s obzirom na to da se nisi potrudila javiti mi da si tu u kampusu.«

Digla je ruke s bokova i prekrižila ih na prsima, postavši tako, ako je to uopće bilo moguće, još ravnodušnija.

»Nisam mogla zanemariti svoju dužnost da te dođem maziti.«

»Maziti?« pitala sam. Ta žena nije me pomazila nikada u životu. Nisam mogla vjerovati da zna za tu riječ. »Ne očekujem od tebe da razumiješ. Po onome što čujem, ti ne znaš što je to 'dužnost'.«

»Znam točno što je«, ljutito sam odgovorila. Moj glas namjerno je bio bahat. »Bolje od nekih.«

Oči su joj se raširile, podrugljivo iznenađene. Upotrebljavala sam taj sarkastičan pogled na puno ljudi i nije mi bilo drago što je upućen meni. »Ma stvarno? Gdje si bila posljednje dvije godine?«

»A gdje si ti bila posljednjih pet?« uzvratila sam. »Je 1 bi znala da sam otišla da ti nisu drugi rekli?«

»Nemoj prebacivati lopticu na mene. Mene nije bilo jer sam morala. Ti si otišla da možeš šopingirati i ostajati dugo budna.«

Moja bol i neugoda pretvorili su se u čisti bijes. Činilo se da nikada neće prestati posljedice mogega bijega s Lissom.

»Nemaš pojma zašto sam otišla«, rekla sam, podižući glas. »I nemaš pravo imati pretpostavke u vezi s mojim životom kada ne znaš ništa o njemu.«

»Čitala sam izvještaje o tome što se dogodilo. Imala si razloga za zabrinutost, ali si pogrešno postupila.« Njezine riječi bile su službene i krute. Mogla je predavati jedan od mojih predmeta. »Trebala si tražiti tuđu pomoć.«

»Nije bilo nikoga kome sam mogla otići, ne bez čvrstog dokaza. Osim toga, učili su nas da budemo samostalni.«

»Da«, odgovorila je. »Naglasak na učili. Nešto što si preskočila pune dvije godine, pa teško da mi možeš držati lekcije o protokolu čuvara.«

Ispalo je da sam sve vrijeme nešto dokazivala. Bilo je to neizbježno po prirodu. Naučila sam primati uvrede i braniti se. Imala sam debelu kožu. Ali nekako, u njezinoj blizini, u kratkim trenucima kada sam bila blizu nje, uvijek sam se osjećala kao trogodišnjakinja. Njezin stav me ponižavao, a diranje u izostajanje s treninga, ionako osjetljivu temu, samo je pogoršavalo stvar. Prekrižila sam ruke u lošoj imitaciji njezina držanja i uspjela izgledati samodopadno.

»A da? E pa to nije ono što misle moji učitelji. Iako me nije bilo toliko dugo, ipak sam uspjela dostići ostale u razredu.«

Nije odmah odgovorila. Konačno je mirnim glasom rekla:

»Da nisi otišla, već bi ih prestigla.«

Okrenula se i vojničkim korakom otišla niz hodnik. Minutu poslije oglasilo se zvono i ostali su izišli iz Stanova razreda.

Čak me ni Mason nije uspio oraspoločiti. Ostatak dana provela sam ljutita i živčana, sigurna da svi uokolo šapću o mojoj majci i meni. Preskočila sam ručak i otišla u knjižnicu čitati knjigu o fiziologiji i anatomiji.

Kada je došlo vrijeme mog posliješkolškoga treninga, gotovo sam dotrčala do lutki za vježbanje. Stisnutom šakom udarila sam jednu u prsa, malo više lijevo.

»Tu«, rekla sam Dimitriju. »Tu je srce, a prsna kost i rebra su na putu do srca. Je 1' mogu sada dobiti kolac?«

Prekrižila sam ruke i trijumfalno ga pogledala, čekajući da me pohvali za novo znanje. Umjesto toga, samo je kimnuo u znak potvrde, kao da sam to već trebala znati. I da, trebala sam.

»A kako ćeš proći prsnu kost i rebra?« pitao je.

Uzdahnula sam. Odgovorila sam na prvo pitanje i odmah dobila novo. Tipično.

Veći dio vremena bavili smo se time, pa mi je pokazao nekoliko tehnika koje bi najbrže ubile. Svaki pokret koji je izveo bio je istodobno skladan i ubojit. Izvodio ih je tako lako, ali znala sam da nije tako.

Kada je odjednom pružio ruku i ponudio mi kolac, nisam shvatila otprve. »Daješ mi ga?«

Zasjale su mu oči.

»Ne mogu vjerovati da se ustručavaš. Pomislio sam da ćeš ga zgrabiti i pobjeći.«

»Nisi li ti uvijek govorio kako se moram suzdržavati?« pitala sam.

»Ne u svemu.«

»Ali u nekim stvarima.«

Čula sam dvostruko značenje svojih riječi i čudila se odakle su došle. Nedavno sam prihvatila činjenicu da postoji i previše razloga da na njega više pomišljam u romantičnom smislu. Tu i tamo bi mi se poskliznulo i poželjela bih da se i njemu događa isto. Bilo bi lijepo znati da me još uvijek želi, da je još uvijek lud za mnom. Proučavajući ga sada, shvatila sam da se on vjerojatno nikada ne posklizne, jer više nije lud za mnom. To je bila depresivna misao.

»Naravno«, rekao je, ne pokazujući nikakvu naznaku želje da razgovaramo o bilo čemu drugom osim o predmetu sata. »To je poput svega ostalog. Ravnoteža. Znati koje stvari treba razvijati, a koje ostaviti na miru.« Posebno je naglasio posljednju tvrdnju.

Kratko su nam se sreli pogledi i osjetila sam žmarce. Znao je o čemu sam govorila. I kao uvijek, ignorirao je to i nastavio biti moj učitelj, što je upravo ono što je trebao raditi. Uzdahnula sam, zatomila svoje osjećaje prema njemu i pokušala se usredotočiti na to da ću upravo dirnuti oružje za kojim čeznem od djetinjstva. Ponovno

mi se pojavilo sjećanje na kuću Badicasa. Strigoji su bili negdje vani. Morala sam se pribрати.

Neodlučno, čak puna poštovanja, posegnula sam i stegnula prste oko drška. Metal je bio hladan i peckav. Bio je zarezan po dršku za bolje držanje, ali kad sam prešla prstima po drugom dijelu, otkrila sam da mu je površina glatka kao staklo. Podigla sam ga iz njegovih ruku i prinijela k sebi, uzimajući dovoljno vremena da ga dobro proučim i naviknem se na njegovu težinu. Onaj nestrpljivi dio mene želio se odmah okrenuti i nabiti na kolac sve lutke, ali umjesto toga pogledala sam Dimitrija i upitala: »Što ćemo prvo?«

Tipično za njega, prvo je obradio osnove, popravljajući način na koji sam držala kolac i kretala se s njim. Poslije mi je konačno dopustio da napadnem jednu lutku. U tom trenutku otkrila sam da to doista nije lako. Evolucija je napravila mudru stvar zaštitivši srce prsnom kosti i rebrima. Sve to vrijeme Dimitri nije ni na trenutak izgubio strpljivost, vodio me kroz svaki korak i ispravljao do posljednjeg detalja.

»Klizni prema gore kroz rebra«, objasnio je dok me gledao kako pokušavam namjestiti vrh kolca kroz rascjep u kostima. »Bit će ti lakše jer si niža od većine svojih napadača. Usto, možeš kliznuti uz niži rub rebra.«

Kad je vježba završila, uzeo je kolac i kimnuo u znak odobravanja.

»Dobro. Jako dobro.«

Pogledala sam ga iznenađena. Obično me nije hvalio.

»Stvarno?«

»Čini se kao da to radiš godinama.«

Kad smo krenuli iz prostorije za vježbanje, zadovoljno sam se smijuljila. Približivši se vratima, spazila sam lutku crvene kovrčave kose. Odjednom su mi se u glavu vratili svi događaji sa Stanova sata. Namrštila sam se.

»Je 1' mogu drugi put probosti ovu?«

Uzeo je svoj kaput i odjenuo ga. Bio je dugačak i smeđ, izrađen od naborane kože. Izgledao je kao kaubojski ogrtač, duster, ali on to nije želio priznati. Bio je tajni obožavatelj Staroga zapada. Nisam to baš razumjela, ali opet, nisam razumjela ni njegov čudan glazbeni ukus.

»Mislím da to ne bi bilo zdravo«, rekao je.

»Bilo bi bolje nego da to zapravo učinim njoj«, promrmljala sam i prebacila ruksak preko ramena. Krenuli smo prema izlazu iz dvorane.

»Nasilje nije rješenje tvojih problema«, mudro je rekao.

»Ona je ta koja ima problem. I mislila sam da je bit cijeloga mog školovanja u tome da nasilje jeste odgovor.«

»Samo za one koji s nasiljem pristupe tebi. Tvoja majka te ne napada. Samo ste previše slične, to je sve.«

Zastala sam.

»Nisam nimalo nalik na nju! Hoću reći... imamo slične oči. Ja sam puno viša i moja je kosa potpuno drukčija.«

Pokazala sam na svoj rep, u slučaju da nije primijetio da moja gusta crno-smeđa kosa ne izgleda poput crvenkastih kovrči moje majke. Još uvijek je izgledao kao da mu je zabavno, ali je u njegovu pogledu bilo nešto čvrstine.

»Ne govorim o vašem izgledu i ti to znaš.«

Okrenula sam glavu u stranu. Privlačnost koju sam osjećala prema Dimitriju pojavila se odmah nakon što smo se upoznali, i ne samo zato što je bio komad. Osjećala sam da je razumio onaj dio mene koji ni sama nisam razumjela i ponekad sam imala osjećaj da sam i ja razumjela dio njega koji on nije mogao shvatiti.

Jedini je problem što je on imao naviku isticati dio mene koji nisam htjela razumjeti.

»Misliš da sam ljubomorna?«

»Jesi li?« pitao je. Mrzila sam kada bi na moje pitanje odgovarao pitanjem. »Ako jesi, na što si točno ljubomorna?«

Pogledala sam ga.

»Ne znam. Možda sam ljubomorna na njezin ugled. Možda sam ljubomorna jer više vremena troši na svoj ugled nego na mene. Ne znam.«

»Ne misliš li da je ono što je učinila sjajno?«

»Da. Ne. Ne znam. Zvučalo mi je to kao... Ne znam... kao da se hvali. Kao da je to učinila za slavu.« Napravila sam grimasu. »Za oznake.« Molnija oznake bile su tetovaže kojima su nagrađivani čuvari kada bi ubili strigoja. Svaka bi izgledala kao mali x oblikovan od znakova za munju. Stavljale su se otraga na vrat i pokazivale koliko čuvar ima iskustva.

»Misliš da je suočavanje sa strigojem vrijedno nekoliko oznaka?
Mislio sam da si nešto naučila iz kuće Badicasovih.«

Osjećala sam se glupo.

»To nije ono što...«

»Hajde.«

Zastala sam.

»Što?«

Išli smo prema mome domu, ali je sada kimnuo prema suprotnoj strani kampusa.

»Moram ti nešto pokazati.«

»Što to?«

»Da nisu sve oznake simboli slave.«

Peto poglavlje

Nisam imala pojma o čemu Dimitri govori, ali sam poslušno pošla za njim.

Na moje iznenađenje, vodio me izvan kampusa u šumu koja ga je okruživala. Akademija je posjedovala mnogo zemlje, od koje se nije sve koristilo u edukativne svrhe. Bili smo u zabačenom dijelu Montane i ponekad se činilo da se škola jedva brani od divljine.

Neko vrijeme hodali smo u tišini i samo se čula škripa nogu kroz dubok neugažen snijeg. Proletjelo je nekoliko ptica koje su pjevale svoj pozdrav izlasku sunca, ali većinom sam vidjela samo zimzelena stabla prekrivena teškim snijegom. Trudila sam se pratiti Dimitrijevi dug korak, posebno jer me snijeg još više usporavao. Uskoro sam ispred nas razabrala tamni obris nečega velikog, nekakve građevine.

»Što je to?« pitala sam. Prije nego što je uspio odgovoriti, shvatila sam da je to mala drvena koliba. Pogled izbliza pokazao je da su grede na nekim mjestima trule i istrošene. Krov je bio malo ulegnut.

»Staro stražarsko mjesto«, rekao je. »Čuvari su prije živjeli na rubu kampusa i držali stražu zbog strigoja.«

»Zašto to više ne čine?«

»Nemamo dovoljno čuvara. Osim toga, moroju su pokrili kampus s dovoljno zaštitne magije, tako da većina njih misli kako čuvari ne trebaju stražariti.«

Pod uvjetom da nema ljudi koji bi skinuli zaštitu, pomislila sam.

Nakratko me zaokupila nada da me Dimitri vodi u romantični bijeg. Onda sam začula glasove sa suprotne strane kolibe. U misli su mi doprli poznati osjećaji. Lissa je bila ondje. Dimitri i ja prošli smo pokraj kolibe i ugledali iznenađujući prizor. Ondje je bilo zamrznuto jezerce, na kojem su se klizali Lissa i Christian. S njima je, meni okrenuta leđima, bila nepoznata žena. Sve što sam mogla vidjeti bilo je lepršanje njezine crne kose.

Lissa se nasmiješila kada me ugledala.

»Rose!«

Christian me pogledao kad me zazvala i imala sam blag osjećaj kako je mislio da im kvarim romantični trenutak. Lissa se nespretno

klizala prema rubu jezera. Mogla sam samo zbunjeno i ljubomorno zuriti.

»Hvala što ste me pozvali na zabavu.«

»Pretpostavljala sam da si zauzeta«, rekla je. »Osim toga, ovo je tajna. Ne bismo smjeli biti ovdje.« To sam im i ja mogla reći.

Christian je doklizio do nje, a nepoznata žena uskoro je krenula za njim. »Dimka, s kim to upadaš na zabavu?« upitala je.

Pitala sam se komu to govori, dok nisam čula Dimitrijeva smijeh. Kako se to rijetko događalo, moja je znatiželja narasla.

»Nemoguće je držati Rose na udaljenosti od mjesta na kojima ne bi trebala biti. Ionako ih uvijek pronađe.«

Žena se nasmijala i okrenula, zabacivši svoju dugu kosu preko ramena, tako da sam odjednom vidjela cijelo njezino lice. Trebala mi je svaka mrvica ionako već slabašne samokontrole da ne reagiram. Na njezinu srcolikom licu isticale su se velike oči nijanse jednake Christianovim, svijetlo ledenoplave. Usne koje su mi se smiješile bile su nježne i lijepe, sjajile su u nijansi ružičaste, što je istaknulo ostale crte lica.

Ali na njezinu lijevom obrazu, nagrđujući ono što bi inače bila glatka bijela koža, isticali su se hrapavi ružičasti ožiljci. Izgledom i oblikom činilo se kao da ju je netko ugrizao i otrgnuo dio obraza. Shvatila sam da se to upravo i dogodilo.

Progutala sam knedlu. Odjednom sam znala tko je to. Bila je to Christianova teta. Kada su njegovi roditelji postali strigoji vratili su se po njega, nadajući se da će ga sakriti i pretvoriti u strigoja kada bude stariji. Nisam znala detalje, ali sam znala da im njegova teta nije dopuštala da mu se približe. Kao što sam već rekla, strigoji su bili ubojiti. Uspjela im je odvrćati pozornost dok nisu došli čuvari, ali nije prošla bez ozljeda.

Pružila je ruku u rukavici.

»Tasha Ozero«, rekla je. »Čula sam puno o tebi, Rose.« Christianu sam uputila opasan pogled i Tasha se nasmijala. »Ne brini«, rekla je. »Samo dobro.«

»Nije istina«, usprotivio se.

Razdražljivo je odmahнула glavom.

»Iskreno, ne znam zašto se ovako grozno ponaša. To nije naučio od mene.«

Sigurna sam u to, pomislila sam.

»Društvo, pa što radite ovdje?« pitala sam.

»Htjela sam provesti malo vremena s njima.« Namrštila se, što joj je naboralo čelo. »Ali ne volim boraviti oko same škole. Nisu uvijek gostoljubivi...«

U prvi mah nije mi bilo jasno. Školske vlasti obično su izvan sebe kada članovi plemićkih obitelji dođu u posjet. Potom mi je sinulo.

»Zbog onog... što se dogodilo...«

Uzevši u obzir kako su se svi ponašali prema Christianu zbog njegovih roditelja, ne bi me trebalo čuditi da i njegova teta doživljava istu stvar.

Tasha je slegnula ramenima.

»Tako je kako je.« Protrljala je ruke i izdahnula, načinivši ledeni oblačić u zraku. »Ali nemojmo stajati vani na hladnoći kad možemo unutra zapaliti vatru.«

Uputila sam posljednji, sjetan pogled prema zamrznutom jezeru i pošla za drugima unutra. Koliba je bila poprilično prazna, prekrivena slojevima prašine i prljavštine. Sastojala se od samo jedne prostorije. U kutu je bio uzak nepokriven krevet i nekoliko polica na kojima se nekad vjerojatno čuvala hrana. Ipak, bio je tu kamin i uskoro se pojavio plamen koji je grijao taj mali prostor. Nas petero okupili smo se oko vatre. Tasha je izvadila vreću sljezovih kolačića, koje smo pekli na vatri.

Nakon što smo se počastili kolačićima, Lissa i Christian započeli su razgovor na onaj njihov lak i opušten način kao i uvijek. Na moje iznenađenje, Tasha i Dimitri također su opušteno razgovarali. Očito su se dugo poznavali. Zapravo ga još nikada nisam vidjela tako živahna. Čak i kada mi je bio sklon, uvijek je bilo malo ozbiljnosti u njemu. S Tashom se šalio i smijao.

Što sam je više slušala, sve mi se više sviđala. Naposljetku više nisam mogla izdržati pa sam znatiželjno zapitala:

»Ideš li i ti na skijanje?«

Kimnula je. Potiskujući zijevanje, rastegla se poput mačke.

»Nisam bila na skijanju godinama. Nisam imala vremena. Čuvala sam godišnji za ovo.«

»Godišnji?« znatiželjno sam je pogledala. »Imaš... posao?«

»Na žalost, da«, rekla je Tasha, iako nije zvučala tužno zbog toga.
»Predajem borilačke vještine.«

Gledala sam je s čuđenjem. Ne bih bila više iznenađena ni da je rekla da je astronaut ili vidovnjakinja.

Većina pripadnika plemićkih obitelji nije radila, a ako jesu, to bi obično bili poslovi vezani za ulaganja koji donose novac, kojim bi povećali svoje obiteljsko bogatstvo. Oni koji jesu radili sigurno nisu imali veze s borilačkim vještinama ili tjelesno zahtjevnim poslovima. Moroji su imali mnogo sjajnih osobina: iznimna osjetila, miris, vid i sluh, i moć upravljanja magijom. Ali tjelesno, bili su visoki i tanki, često krhkih kostiju. Također nisu mogli dugo podnositi sunčevu svjedost, postali bi slabi. Istina je da to nisu razlozi koji bi onemogućili nekomu da postane borac, ali bi mu to u svakom slučaju otežali. S vremenom se među morojima ustalilo mišljenje da je njihova najbolja obrana, skrivanje, a većina njih ustuknula bi od pomisli na fizički sukob. Skrivali bi se na dobro čuvanim mjestima kao što je Akademija, uvijek se pouzdajući u jače, otpornije dhampire.

»Što misliš, Rose?« Christiana je zabavljalo moje čuđenje. »Je 1' bi je mogla srediti?«

»Teško je reći«, odgovorila sam.

Tasha se nasmijala.

»Sada si skromna. Vidjela sam što vi možete. To je samo hobi koji sam izabrala.«

Dimitri se hihotao.

»Sada si ti skromna. Mogla bi predavati većinu satova ovdje.«

»Ne baš«, rekla je. »Bilo bi doista sramotno biti pretučen od skupine tinejdžera.«

»Ne vjerujem da bi to baš bilo tako«, rekao je. »Sjećam se kakvu si štetu napravila Neilu Szelskome.«

Tasha je zakolutala očima.

»To što sam mu bacila piće u lice i nije neka šteta, osim ako ne uzmeš u obzir štetu na odijelu. A svi znamo kakav je kad je riječ o odjeći.«

Oboje su se nasmijali internoj šali u koju mi ostali nismo bili uključeni, ali ja sam ionako slušala samo napola. Još me zanimao

njezin susret sa strigojima. Samokontrola koju sam pokušavala zadržati napokon je popustila.

»Počela si učiti borilačke vještine prije ili nakon što ti se dogodilo to s licem?«

»Rose!« prosiktala je Lissa.

Ali, Tasha nije izgledala uznemirena. Nije ni Christian, a on bi obično bio neugodan kada bi se spomenuli njegovi roditelji. Zamišljeno me pogledao, podsjetivši me na Dimitrija, koji me znao tako pogledati kad bih ga iznenadila nečim što opravdava.

»Poslije«, rekla je. Nije spustila pogled niti je izgledala kao da joj je neugodno, iako sam osjetila njezinu tugu. »Koliko znaš?«

Pogledala sam Christiana.

»Vrlo malo.«

Kimnula je.

»Znala sam... znala sam što su postali Lucas i Moira, ali to me još uvijek nije pripremio. Mentalno, tjelesno ni emocionalno. Uvjerena sam da ne bih bila spremna ni kada bih ponovno morala to proživjeti. Ali, nakon te noći shvatila sam da sam bila bespomoćna. Cijeli život očekivala sam da me čuvari štite i brinu se za mene. Ne kažem to jer mislim da nisu sposobni za to. Kao što sam rekla, ti bi me vjerojatno sredila u borbi. Ali oni, Lucas i Moira, posjekli su dvojicu naših čuvara prije negoli smo shvatili što se događa. Ja sam odugovlačila da ne odvedu Christiana, ali jedva. Da se ostali nisu pojavili, ja bih bila mrtva, a on bi...« Zastala je, namrštila se i nastavila. »Odlučila sam kako neću umrijeti na takav način, bez borbe i ne učinivši sve što je u mojoj moći da zaštitim sebe i one koje volim. Tako sam naučila svakakve oblike samoobrane. Nakon nekog vremena nisam se zapravo, uh, uklapala u visoko društvo ovdje. Zato sam se preselila u Minneapolis i počela zarađivati podučavajući druge.«

Nisam sumnjala da postoje i drugi moroji koji žive u Minneapolisu, iako samo Bog zna zašto, ali znala sam čitati između redaka. Preselila se onamo i integrirala među ljude, sklonivši se od drugih vampira, baš kao što smo Lissa i ja činile dvije godine. Pitala sam se ima li još nešto između redaka. Rekla je da je naučila »svakakve oblike samoobrane« očito više nego samo borilačke vještine. Moroji su mislili da se magija ne smije koristiti kao oružje. Nekada davno, magija je služila kao oružje i neki moroji su u tajnosti to i danas činili.

Znala sam da je Christian jedan od njih. Odjednom mi je sinulo odakle je to pokupio.

Nastala je tišina. Bilo je teško slušati takvu tužnu priču. Ali, Tasha je bila jedna od onih koji su uvijek znali podići raspoloženje. Zbog toga mi se još više svidjela i ostatak vremena pričala nam je smiješne priče. Nije »patila od visine« kao ostali pripadnici plemićkih obitelji i imala je mišljenje o svakom od njih. Dimitri je znao većinu o kojima je govorila, iskreno, ne znam kako netko tako nedruštven poznaje sve iz morojskoga i čuvarskoga društva, i tu i tamo dodao bi koji detalj. Držali su nas u histeričnom smijehu sve dok Tasha nije pogledala na sat.

»Koje je najbolje mjesto u okolici na kojem cura može obaviti šoping?« pitala je.

Lissa i ja razmijenile smo poglede.

»Missoula«, odgovorile smo u glas.

Tasha je uzdahnula.

»Udaljeno je nekoliko sati vožnje, ali ako odmah krenem, ostat će mi vremena prije negoli se trgovine zatvore. Očajno zaostajem u božićnom šopingu.«

Zajecala sam.

»Ubila bih za šoping.«

»I ja«, rekla je Lissa.

»Možda bismo se mogle provući zajedno...«, uputila sam Dimitriju pogled pun nade.

»Ne«, odmah je odgovorio. Uzdahnula sam. Tasha je opet zijevnula. »Moram popiti kavu, da ne zaspim za volanom.«

»Zar ne može voziti jedan od tvojih čuvara?«

Odmahnula je glavom.

»Nemam ih.«

»Nemaš...«, namrštila sam se, analizirajući njezine riječi. »Nemaš nijednog čuvara?«

»Ne.«

Šutjela sam.

»Ali to nije moguće! Pa ti si plemkinja. Trebala bi imati barem jednog. Zapravo, dva.«

Čuvare je morojima dodjeljivalo Čuvarsko vijeće prema nekom tajnovitom, mikroupravljačkom principu. To je bio prilično nepravedan

sustav, s obzirom na brojčani odnos čuvara i moroja. Oni koji nisu članovi plemićkih obitelji obično bi dobili čuvare po principu lutrije. Plemići bi ih uvijek dobili. Oni visokog položaja često bi dobili više od jednoga, ah i najniže rangirani članovi plemićkih obitelji ne bi bili bez čuvara.

»Ozere nisu baš prvi na popisu kad se dodjeljuju čuvari«, ogorčeno je rekao Christian. »Otkada su... umrli moji roditelji... nekako su u manjku.«

Moja se ljutnja rasplamsala.

»Ali to nije pošteno. Ne mogu te kažnjavati zbog nečega što su učinili tvoji roditelji.«

»Rose, to nije kazna.« Tasha nije bila ni upola toliko bijesna koliko je trebala biti, barem po mojem mišljenju. »To je... preraspodjela prioriteta.«

»Ostavljaju te nezaštićenu. Ne možeš ići onamo sama!«

»Nisam nezaštićena, Rose. Već sam ti rekla. I da sam uistinu željela čuvara, mogla sam učiniti nešto po tom pitanju, ali to je prevelika gnjavaža. Za sada sam dobro.«

Dimitri ju je pogledao.

»Želiš da idem s tobom?«

»I da zbog toga budeš cijelu noć budan?« Tasha je odmahнула glavom. »Ne bih ti to učinila, Dimka.«

»Njemu ne smeta«, brzo sam rekla, uzbuđena zbog tog rješenja.

Dimitrija je zabavljalo to što sam govorila umjesto njega i nije mi proturječio.

»Doista mi ne smeta.«

Oklijevala je.

»U redu. Ali moramo krenuti uskoro.«

Naša nedopuštena zabava je završila. Moroji su otišli u jednom smjeru, Dimitri i ja u drugom. Dogovorio se s Tashom da se nađu za pola sata.

»I, što misliš o njoj?« pitao me kad smo ostali sami.

»Sviđa mi se. Coal je.« Trenutak sam razmišljala o njoj. »I kužim što si mislio o oznakama.«

»Oh?«

Kimnula sam, gledajući gdje stajem dok smo hodali stazom. I kad je posoljeno i očišćeno, tu i tamo mogu se pojaviti skriveni slojevi leda.

»Ona nije učinila to zbog slave. Učinila je to jer je morala. Kao što... kao što je učinila i moja mama.« Mrzila sam što moram priznati, ali bila je to istina. Janine Hathaway možda je bila najgora majka ikada, ali bila je sjajna čuvarica. »Oznake nisu važne. Molnije ili ožiljci.«

»Brzo učiš«, rekao je potvrđujući.

Bila sam ponosna radi njegove pohvale.

»Zašto te zove Dimka?«

Blago se nasmiješio. Večeras sam čula mnogo njegova smijeha i odlučila čuti ga još više.

»To je nadimak za Dimitri.«

»To baš i nema smisla. Ne zvuči nimalo kao Dimitri. Trebali bi te zvati, ne znam... Dimi ili nekako slično.«

»To ne ide tako na ruskom«, rekao je.

»Ruski je čudan.« Na ruskom, nadimak za Vasilisa bio je Vasja i to za mene nije imalo nikakva smisla.

»I engleski je.«

Lukavo sam ga pogledala.

»Ako me naučiš psovati na ruskom, možda ću imati više razumijevanja za taj jezik.«

»Ionako već previše psuješ.«

»Samo se pokušavam izraziti.«

»Oh, Roza...«, uzdahnuo je i ja sam zatreperila. »Roza« je bilo moje ime na ruskom. Rijetko ga je upotrebljavao. »Ti se izražavaš više nego bilo tko koga znam.«

Nasmijala sam se pa smo neko vrijeme šutke hodali. Srce mi je poskakivalo, bila sam tako sretna što je blizu mene. Bilo je nešto toplo i ispravno u tome što smo zajedno. Čak i dok sam lebdjela, misli mi je kopkalo nešto drugo o čemu sam razmišljala.

»Znaš, ima nešto čudno u vezi s Tashinim ožiljcima.«

»Što to?« pitao je.

»Ožiljci... oni su joj zbrljali lice«, polako sam počela. Nisam znala misli pretvoriti u riječi. »Hoću reći, očito je da je prije bila vrlo lijepa. Ali, čak i sada, s tim ožiljcima... ne znam. Lijepa je na drukčiji način. Kao... kao da su dio nje. Oni je upotpunjuju.«

Zvučalo je blesavo, ali bila je istina.

Dimitri nije ništa rekao, ali me postrance pogledao. I ja sam pogledala njega i kada su nam se pogledi sreli, prepoznala sam

kratak bljesak stare privlačnosti. Bio je kratkotrajan i brzo je nestao, ali sam ga prepoznala. Zamijenili su ga ponos i odobravanje, što je bilo gotovo jednako dobro.

Kada je progovorio, bila je to jeka njegovih prijašnjih razmišljanja.
»Doista brzo učiš, Roza.«

Šesto poglavlje

Osjećala sam se prilično dobro kad sam sljedeći dan krenula na vježbanje prije nastave. Tajno okupljanje sinoć bilo je superzabavno i osjećala sam ponos što sam se borila protiv sustava ohrabrujući Dimitrija da ide s Tashom. Još bolje, jučer sam izvela svoje prvo probadanje srebrnim kolcem i dokazala da mogu rukovati njime. Jedva sam čekala još vježbanja.

Kada sam se presvukla u svoju uobičajenu odjeću za trening, praktički sam otrčala do dvorane. Ali kad sam zavirila u prostoriju za vježbanje, vidjela sam da je mračna i tiha. Zurila sam uokolo, u slučaju da Dimitri izvodi neku čudnu vježbu skrivanja. Ne. Prazno. Danas ništa od probadanja.

»Sranje«, promrmljala sam.

»On nije tu.«

Ciknula sam i skočila pola metra u zrak. Okrenula sam se i ugledala uske smeđe oči svoje majke.

»Što ćeš ti tu?« Čim su mi riječi izišle iz usta, shvatila sam zašto je tu. Rastezljiva majica kratkih rukava i široke hlače za vježbanje s vrpcom za stezanje, slične onima koje sam ja nosila. »Sranje«, ponovila sam.

»Pripazi na taj jezik«, oštro je rekla. »Možda se ponašaš kao da si neodgojena, ali se barem potruđi da tako ne zvučiš.«

»Gdje je Dimitri?«

»Čuvar Belikov je u krevetu. Vratio se prije nekoliko sati i trebao je sna.«

Opet mi je nešto suvišno bilo na jeziku, ali sam se ugrizla. Naravno da Dimitri spava. Morao je voziti Tashu u Missoulu danju, kako bi stigli dok su trgovine otvorene. Praktički je bio budan cijelu noć i vjerojatno se tek sada vratio. Uf! Da sam znala da će ovo biti posljedica, nikada ga ne bih ohrabrivala da joj pomogne.

»Pa«, žurno sam rekla, »pretpostavljam da je trening otkazan...«

»Šuti i navuci ovo.« Pružila mi je rukavice za vježbanje. Bile su slične boksačkim, ali ne tako debele i glomazne. Ipak, imale su istu svrhu: štiti ruke i ne dopustiti da noktima ogrebeš protivnika.

»Radili smo sa srebrnim kolcima«, natmureno sam rekla i gurnula ruke u rukavice.

»Pa, danas radimo ovo. Dođi.«

Zažalivši što me jutros nije udario bus, slijedila sam je prema sredini dvorane. Njezina kovrčava kosa bila je podignuta, da ne smeta, otkrivši stražnji dio vrata. Koža je bila prekrivena tetovažama. Ona na vrhu bila je zmijolika crta: zavjetni znak, stavljen kada čuvar diplomira na nekoj od akademija kao što je Akademija sv. Vladimira i pristane služiti. Ispod toga bile su oznake molnija, nagrade za svakoga ubijenog strigoja. Izgledale su kao munje, odakle im i ime. Nisam mogla procijeniti koliko ih točno ima, ali recimo kako bi bilo čudo da joj stane još koja tetovaža. Ubila je mnoštvo strigoja.

Kada je stigla do željenoga mjesta, okrenula se prema meni i zauzela položaj za napad. Napola očekujući da će me odmah zaskočiti, brzo sam je oponašala.

»Što radimo?« pitala sam.

»Osnove napada i obrane kod pariranja. Koristi crvene crte.«

»To je sve?« pitala sam.

Poskakivala je prema meni. Izmaknula sam joj se, jedva, pa sam se spotaknula preko vlastite noge. Hitro sam se uspravila.

»Dakle«, rekla je glasom koji je zvučao gotovo sarkastično. »S obzirom na to da si tako revna i stalno me na to podsjećaš, nisam te vidjela pet godina. Ne znam što možeš.«

Ponovno je krenula na mene i ja sam opet jedva ostala unutar crta izbjegavajući je. Ubrzo je to postao uzorak. Nije mi zapravo ni dala priliku za napad. Ili ja nisam imala vještinu napasti. Sve vrijeme sam se branila, fizički, barem. Morala sam si priznati da je dobra. Doista dobra. Ali nije mi bilo ni na kraj pameti to joj reći.

»Dobro, i?« pitala sam. »Ovo je tvoj pokušaj nadoknade majčinskog zanemarivanja?«

»Ovo je moj pokušaj da te natjeram da mi skineš s vrata svoj neprijateljski stav. Otkad sam stigla, nemaš ništa osim negativnog stava prema meni. Hoćeš se tući?« Šaka joj je poletjela i spojila se s mojim ramenom. »Onda ćemo se tući. Bod.«

»Bod«, priznala sam, povlačeći se. »Ne želim se tući. Samo sam htjela razgovarati s tobom.«

»Odgovaranje u razredu ne bih nazvala razgovorom. Bod.«

Od udarca sam se zaljuljala. Kada sam počela trenirati s Dimitrijem, žalila sam se da nije pošteno što se moram tući s nekim tko je puno

viši od mene. On je naglasio da ću se boriti s mnogo strigoja viših od sebe i da je stara poslovice točna: veličina nije bitna. Ponekad sam mislila da mi daje lažnu nadu, ali sudeći prema maminoj izvedbi, počinjem mu vjerovati.

Zapravo se nikada nisam borila s nekim nižim od sebe. Kao jedna od rijetkih cura među novacima, prihvatila sam činjenicu da ću uvijek biti niža od svojih protivnika. Ali, moja majka još uvijek je bila niža od mene i očito nije imala ništa osim mišića upakiranih u svoje maleno tijelo.

»Imam jedinstven način komunikacije, to je sve«, rekla sam.

»Ti imaš bezvrijednu tinejdžersku iluziju da ti je posljednjih sedamnaest godina nekako nanesena nepravda.« Nogom je udarila u moje bedro. »Bod. A zapravo, nisi tretirana nimalo drugačije od bilo kojeg drugog dhampira. Naprotiv. Mogla sam te poslati da živiš s mojim rođacima. Želiš biti krvna kurva? Jesi li to željela?«

Izraz »krvna kurva« uvijek bi me pogodio. Često se odnosio na samohrane dhampirske majke koje su odlučile odgajati djecu umjesto postati čuvaricama. One su imale kratkotrajne veze s morojskim muškarcima i zbog toga su ih poprijeko gledali, iako nije bilo druge mogućnosti, s obzirom na to da bi morojski muškarci na kraju uvijek oženili morojke. Izraz »krvna kurva« potječe od činjenice da su neke dhampirice dopustile da im muškarci piju krv tijekom seksa. U našem svijetu, samo su ljudi davali krv. Ako bi to radio dhampir, to bi bilo prljavo i nastrano, posebno tijekom seksa. Vjerovala sam da je samo nekolicina dhampirica to zapravo radila, ali nepravdedno, izraz se odnosio na sve njih. Kada smo pobjegle, davala sam krv Lissi, pa iako je to bilo nužno, stigma je ostala.

»Ne. Naravno da ne želim biti krvna kurva.« Teško sam disala. »I nisu one sve takve. Samo ih je nekoliko koje to zapravo jesu.«

»Same su zaradile takvu reputaciju«, zarežala je. Izbjegla sam njezin udarac. »Trebale bi ispunjavati svoju dužnost čuvarica, a ne nastavljati se glupirati uokolo i bacati se na moroje.«

»Odgajaju djecu«, progundala sam. Htjela sam vikati, ali nisam smjela trošiti kisik. »To je nešto o čemu ti nemaš pojma. Osim toga, zar ti nisi ista kao i one? Ne vidim prsten na tvojoj ruci. Nije li moj otac za tebe bio samo avantura?«

Lice joj se ukočilo.

»To je nešto o čemu ti ništa ne znaš«, odlučno je rekla. »Bod.«

Zgrčila sam se od udarca, ali sam bila sretna što sam je pogodila u živac. Nisam imala pojma tko je moj otac. Sve što sam znala o njemu bilo je da je Turčin. Možda sam imala obline na mamu i lijepo lice na nju, iako bih uobraženo mogla reći da je danas moje puno ljepše od njezina, ali tamna koža, kosa i oči bile su njegove.

»Kako se to dogodilo?« pitala sam. »Bili ste na nekom zadatku u Turskoj? Upoznala si ga na lokalnoj tržnici? Ili je bilo još jasnije od toga? Jesi li se ufurala u Darwina i odabrala tipa koji bi sigurno tvojoj djeci prenio vojničke gene? Hoću reći, znam da si me imala samo zato što je to bila tvoja dužnost, pa pretpostavljam da si se osigurala da u čuvare daš najbolje što možeš.«

»Rosemarie«, upozorila je kroz stisnute zube, »zašuti barem jednom u životu.«

»Zašto? Ukaljat ću ti tvoj dragocjeni ugled? Baš je onako kako si rekla: nisi ništa drukčija od ostalih dhampira. Samo si ga poševila i...«

Postoji razlog zbog kojega kažu: »Tko visoko leti, nisko pada.« Bila sam toliko obuzeta svojim oholim trijumfom, da sam prestala paziti na noge. Bila sam preblizu crvene crte. Ako odem izvan crte, njoj ide još jedan bod, tako da sam istodobno morala izbjegavati njezine udarce i voditi računa da ostanem unutar zadanoga prostora. Na žalost, samo je jedno moglo upaliti. Njezina šaka doletjela je brzo. Udarac je bio jak i, možda najvažnije, malo jači nego što je dopušteno pravilima takvih vježbi. Udarila me u lice snagom jurećeg kamiona, tako da sam odletjela unatrag, bubnuvši o tvrdi pod dvorane, prvo leđima, a onda glavom. I bila sam izvan crta. Prokletstvo.

Bol je krenula kroz stražnji dio glave, pa mi se zamaglilo i zaiskrilo pred očima. U sekundi, moja se majka nadvila nad mene.

»Rose? Rose? Jesi li dobro?«

Glas joj je zvučao hrapavo i divlje. Svijet se zaljuljao. Malo poslije već sam bila u ambulanti. Ondje mi je netko uperio svjedo u oči i postavljao nevjerojatno idiotska pitanja.

»Kako se zoveš?«

»Molim?« pitala sam i škiljila u svjetlo.

»Tvoje ime.« Prepoznala sam dr. Olendzki iznad sebe.

»Znate moje ime.«

»Hoću da mi ti kažeš.«

»Rose. Rose Hathaway.«

»Znaš li kad si rođena?«

»Naravno da znam. Zašto mi postavljate tako glupa pitanja? Izgubili ste moj karton?«

Dr. Olendzki bijesno je uzdahnula i otišla, odnoseći dosadno svjetlo sa sobom.

»Mislim da je dobro«, čula sam kako nekome govori. »Ostavila bih je na promatranju do kraja nastave danas, da budem sigurna da nema potres mozga. U svakom slučaju, ne želim je ni blizu treninga za čuvare.«

Provela sam dan tonući u san i budeći se iz njega, jer me dr. Olendzki budila kako bi napravila testove. Dala mi je ledeni oblog i rekla mi da ga držim na licu. Kada je nastava završila, rekla je da sam dobro i da mogu ići.

»Doista, Rose, ti bi trebala dobiti iskaznicu najčešćega pacijenta.« Lagano se nasmiješila. »Osim onih s kroničnim problemima poput alergija i astme, mislim da nijedan drugi učenik nije bio ovdje tako često u tako kratkom razdoblju.«

»Hvala«, rekla sam, nesigurna želim li tu čast. »Znači, nemam potres mozga?«

Odmahnula je glavom.

»Ne. Ipak, još će te boljeti. Dat ću ti nešto protiv boli prije nego što odeš.« Smiješak joj je nestao s lica i odjednom se činila nervoznom. »Iskreno, Rose, mislim da je većina štete zapravo na tvome licu.«

Skočila sam s kreveta.

»Kako to mislite 'većina štete je na mom licu'?«

Pokazala je prema ogledalu iznad umivaonika, u udaljenom dijelu sobe. Otrčala sam do njega i pogleda svoj odraz.

»Prokletstvo!!!«

Gornji dio lijeve strane moga lica prekrila je ljubičasto-crvena mrlja, gotovo uz oko. Očajna, okrenula sam se prema njoj.

»Ovo će se brzo povući, zar ne? Ako držim led?«

Ponovno je odmahнула glavom.

»Led može pomoći... ali bojim se da ćeš imati opaku masnicu na oku. Sutra će vjerojatno biti u najgorem izdanju, ali za otprilike tjedan

dana trebala bi nestati. Vratit ćeš se u normalu uskoro.«

Napustila sam ambulantu sa zaprepaštenjem koje nije imalo veze s mojom ozljedom glave. Nestati za tjedan dana? Kako je to mogla tako olako reći? Zar nije shvatila što se događa? Za Božić ću izgledati kao mutant i takva ću biti i na skijanju. Imala sam šljivu na oku. Jebenu šljivu na oku.

Koju mi je napravila moja majka.

Sedmo poglavlje

Ljutito sam gurnula dvostruka vrata koja vode u morojski dom. Snijeg se zavitlao iza mene, a nekolicina ljudi koja se zadržala u glavnom hodniku gledala je kako ulazim. Ništa čudno, neki od njih pogledali su dva puta.

Progutavši knedlu, natjerala sam se ne reagirati. Bit će O. K. Nema razloga za paniku. Novaci su puni ozljeda. Bila je zapravo rijetkost ne biti ozlijeđen. Priznajem, to je bila malo očitija ozljeda nego većina njih, ali mogla sam s tim živjeti dok ne prođe, ne? Osim toga, nije da je itko znao kako sam je zaradila.

»Ej, Rose, je 1' istina da te opalila vlastita majka?«

Smrzla sam se. Prepoznala bih taj zajedljivi sopran bilo gdje. Polako sam se okrenula i pogledala u duboke plave oči Mie Rinaldi. Kovrčava plava kosa uokvirila je lice koje je moglo biti slatko da nije bilo zlobno.

Godinu mlađa od nas, Mia je krenula na Lissu (i mene) napadom, kako bi vidjela tko će kome prije upropastiti život, rat, moram dodati, koji je ona počela. Uključivao je krađu Lissina bivšega dečka, usprkos činjenici da je Lissa na kraju odlučila da ga ne želi, i širenje raznih tračeva.

Priznajem, Mijina mržnja nije bila posve neopravdana. Lissin stariji brat, Andre, koji je poginuo u istoj nesreći koja je tehnički »ubila« mene, ružno je iskoristio Miju dok je bila brucošica. Da sada nije bila ovakva kuja, bilo bi mi je žao. To nije bilo lijepo od njega i mogla sam razumjeti njezinu ljutnju, ali nisam mislila da je pošteno istresati se zbog toga na Lissu. Pogotovo na takav način.

Lissa i ja zapravo smo dobile rat, ali Mia se neobjašnjivo vratila. Nije bila okružena istom elitom kao nekada, ali je ponovno stekla uzak krug prijatelja. Zlobni ili ne, jaki vođe uvijek su privlačili sljedbenike.

Znala sam da je u 90 posto slučajeva najučinkovitiji odgovor ignorirati je. Ali upravo smo prešli na onih preostalih 10%, jer je nemoguće ignorirati nekoga tko objavljuje ostatku svijeta da te udarila vlastita majka, čak i ako je to istina. Stala sam i okrenula se. Mia je stajala pokraj automata za piće, znajući da me povukla za

jezik. Nisam se ni trudila pitati je kako je doznala da je moja majka odgovorna za masnicu na oku. Na tome mjestu, teško je imati tajne.

Kada je vidjela moje lice, oči su joj se raširile u drskom užitku.

»Vau! Toliko o licu koje samo majka može voljeti.«

Ha. Slatko. Da je netko drugi u pitanju, ta bi mi šala bila smiješna.

»Pa, s obzirom na to da si stručnjakinja za ozljede lica«, rekla sam, »kako je tvoj nos?«

Mijin ledeni osmijeh malo je zatreperio, ali nije pokleknula. Slomila sam joj nos otprilike mjesec dana prije na školskome plesu i sada je stajao malo u stranu. Plastična kirurgija to bi mogla srediti, ali koliko čujem o financijama njezine obitelji, to u ovom trenutku nije moguće.

»Bolje«, ukočeno je odgovorila. »Srećom, slomila ga je samo psihopatska kurva, a ne netko tko mi je zapravo rođak.«

Uputila sam joj svoj najbolji psihopatski smiješak.

»Šteta. Članovi obitelji udare te slučajno. Psihopatske kurve imaju običaj vratiti se po još.«

Upotrijebiti fizičko nasilje nad njom inače je bila poprilično dobra taktika, ali sada je oko nas bilo previše ljudi da bi se ona zabrinula. Ne da ja ne bih napala nekoga u toj situaciji, vraga, pa ne bi mi bilo prvi put, ali u posljednje sam vrijeme pokušavala poraditi na svojoj kontroli.

»Meni ne izgleda kao nesretan slučaj«, rekla je. »Zar nemate neka pravila oko udaraca u lice? Mislim, ovo stvarno izgleda kao da je izvan dopuštenih granica.«

Otvorila sam usta kako bih joj odbrusila, ali nije izašla ni riječ. Imala je pravo. Moja ozljeda bila je daleko izvan granica. U takvoj vrsti borbe nisu dopušteni udarci iznad vrata. Ovo je bilo visoko iznad zabranjene crte.

Mia je opazila moje oklijevanje i to je za nju bilo kao da je božično jutro došlo tjedan ranije. Do toga trenutka u našem neprijateljskom odnosu nikad se nije dogodilo da me ostavila potpuno bez riječi.

»Djevojke«, začuo se čvrst ženski glas. Morojka koja je radila na recepciji nagnula se preko stola i oštro nas pogledala.

»Ovo je predvorje, a ne odmaralište. Ili idite gore ili idite van.«

Na trenutak mi se činilo kako je najbolja ideja na svijetu da Miji ponovno slomim nos, k vragu i pritvor ili suspenzija. Nakon dubokog uzdaha, odlučila sam da je povlačenje sada najdostojanstveniji

način. Krenula sam uz stube koje su vodile u djevojački dom. Iza sebe čula sam Miju kako dovikuje:

»Ne brini, Rose, proći će! Osim toga, nije tvoje lice ono što je privlačno dečkima!«

Trideset sekundi poslije, tako sam jako lupala na Lissina vrata, da je bilo čudo što mi šaka nije prošla kroz njih. Polako ih je otvorila i provirila.

»Samo si ti ovdje? Mislila sam da je cijela vojska, o moj Bože!« Podigle su joj se obrve kada je ugledala lijevu stranu moga lica. »Što se dogodilo?«

»Nisi još čula? Onda si vjerojatno jedina u školi«, promrmljala sam. »Samo me pusti unutra.«

Izvalila sam se na njezin krevet i ispričala joj što se dogodilo. Bila je potpuno zaprepaštena.

»Čula sam da si ozlijeđena, ali sam mislila da je to jedna od tvojih uobičajenih stvari«, rekla je.

Piljila sam u zamrljani strop, osjećajući se jadno.

»Najgore od svega, Mia ima pravo. To nije bilo slučajno.«

»Zar hoćeš reći da je to tvoja mama učinila namjerno?« Kad nisam odgovorila, Lissin glas bio je pun nevjerice. »Ma daj, ona to ne bi učinila. Nema šanse.«

»Zašto? Jer je ona savršena Janine Hathaway, prvakinja u kontroliranju svoga temperamenta? Stvar je u tome da je ona također i savršena Janine Hathaway, prvakinja u borbi i kontroliranju pokreta. Na ovaj ili onaj način, poskliznula se.«

»Pa da«, rekla je Lissa. »Mislim da se prije spotaknula i promašila nego što je to učinila namjerno. Za tako što doista bi trebala izgubiti živce.«

»Pa, razgovarala je sa mnom. To je dovoljno da svatko izgubi živce. A optužila sam je da je spavala s mojim ocem jer je bio najbolji primjerak svoje vrste.«

»Rose«, zastenjala je Lissa. »Nekako si taj dio priče izostavila u svom kratkom pregledu događaja. Zašto si joj to rekla?«

»Zato jer je to vjerojatno istina.«

»Ali, znala si da će je uzrujati. Zašto je stalno izazivaš ? Zašto se jednostavno ne pomiriš s njom?«

Uspravila sam se.

»Da se pomirim s njom? Napravila mi je šljivu na oku. Vjerojatno namjerno! Kako da se pomirim s nekim takvim?«

Lissa je odmahнула glavom i otišla do ogledala popraviti šminku. Kroz našu vezu sam osjetila razočaranje i gorčinu. Negdje duboko također je bilo i malo iščekivanja. Sada kada sam si dala oduška, imala sam strpljenja pažljivo je promotriti. Imala je svilenkastu majicu boje lavande i crnu suknju do koljena. Njezina duga kosa imala je onaj glatki odsjaj koji dobiješ samo onda kada provedeš sat vremena s fenom i glačalom za kosu.

»Lijepo izgledaš. Poseban razlog?«

Pitanje joj je malo uzburkalo osjećaje, pomućene mojom prisutnošću. »Uskoro se nalazim s Christianom.«

Nekoliko minuta osjećala sam se kao u starim danima između nas. Samo mi, družimo se i razgovaramo. Njezino spominjanje Christiana, kao i činjenica da će me uskoro ostaviti zbog njega, pokrenula je mračne osjećaje u prsima... osjećaje za koje sam i protiv volje morala priznati da su ljubomora. Naravno, nisam joj to dala do znanja.

»Vau! Što je učinio da bi to zaslužio? Spasio siročad iz goruće zgrade? U tom slučaju, prvo provjeri da je nije on zapalio.«

Christianov element bila je vatra. To je bilo prikladno, s obzirom na to da je bila najpogubniji element. Smijući se, okrenula se i vidjela kako prstima nježno prelazim preko natečenog lica. Osmijeh joj je postao brižan.

»Ne izgleda tako loše.«

»Kako god. Znaš, ja znam kad lažeš. A dr. Olendzki je rekla da će sutra biti još gore.« Ispružila sam se u krevetu. »Mislim da ne postoji dovoljno korektora na svijetu koji bi ovo pokrili... Tasha i ja trebale bismo investirati u neke maske tipa Fantoma iz opere.«

Uzdahnula je i sjela na krevet pokraj mene.

»Šteta što ne mogu to jednostavno iscijeliti.«

Nasmijala sam se.

»To bi bilo lijepo.«

Kompulzija i karizma dana kroz duh bile su super, ali zapravo, iscjeljivanje je bila njezina najbolja sposobnost. Opseg stvari koje je mogla učiniti bio je zapanjujuć.

Lissa je također razmišljala o tome što duh može učiniti.

»Željela bih da postoji neki drugi način kontroliranja duha... onakav koji bi mi dopustio da dalje koristim magiju...«

»Da«, rekla sam. Razumjela sam njezinu goruću želju da čini velike stvari i pomaže ljudima. Zračila je iz nje. K vragu, i ja bih voljela da mi zaliječi masnicu u trenu, radije nego da čekam danima. »I ja bi željela da postoji.«

Ponovno je uzdahnula.

»Ima tu još nešto osim želje da liječim i radim ostale stvari s duhom. Jednostavno, nedostaje mi magija. Još uvijek je tu, samo je blokirana tabletama. Gori u meni. Želi me i ja nju želim. Ali, između nas je zid. Ne možeš ni zamisliti.«

»Mogu, zapravo.«

Bila je to istina. Osim što sam imala općenito osjetilo za njezine osjećaje, ponekad sam mogla »ući u nju«. Bilo je to teško objasniti i još teže za izdržati. Kada bi se to dogodilo, ja bih doslovno gledala kroz njezine oči i osjetila ono što ona osjeća. Tada, ja bih bila ona. Puno sam puta bila u njezinoj glavi dok je čeznula za magijom i osjetila sam tu goruću želju o kojoj je govorila. Često se budila noću, žeđajući za moćima koje nije mogla dosegnuti.

»A, da«, rekla je pokajnički. »Ponekad zaboravim na to.«

Ispunio ju je osjećaj gorčine. Nije bio toliko usmjeren na mene, koliko na nezgodnu prirodu njezine situacije. Bijes je zaiskrio u njoj. Nije se voljela osjećati bespomoćnom ništa manje nego ja. Bijes i frustracije pojačali su se u nešto ružnije i mračnije, nešto što mi se nije sviđalo.

»Ej«, rekla sam i uhvatila je za ruku. »Jesi li dobro?«

Nakratko je zatvorila oči i otvorila ih.

»Jednostavno, mrzim to.«

Jačina njezinih osjećaja podsjetila me na razgovor koji smo vodile prije nego što sam otišla u kuću Badicasovih.

»Još uvijek misliš da učinak tableta slabi?«

»Ne znam. Malo.«

»Pogoršava se?«

Odmahnula je glavom.

»Ne. Još uvijek se ne mogu služiti magijom. Osjećam se bližom magiji... ali je još uvijek blokirana.«

»Ali još uvijek... tvoja raspoloženja...«

»Da... povremeno su tu. Ali, ne brini«, rekla je. »Ne priviđa mi se i ne pokušavam se ozlijediti.«

»Dobro.« Bilo mi je drago to čuti, ali me još uvijek zabrinjavalo. Čak i ako još ne može dotaknuti magiju, nije mi se svidjela pomisao da bi joj se mentalno stanje moglo ponovno pogoršati. Očajnički sam se nadala da će se stanje smiriti samo od sebe. »Ja sam tu«, nježno sam rekla, zadržavajući pogled. »Ako se dogodi nešto neobično... reći ćeš mi, O. K.?«

Samo tako, nestali su mračni osjećaj u njoj. Tada sam osjetila čudno mreškanje u vezi. Ne mogu objasniti što je to bilo, ali sam protrnula od jačine. Lissa nije primijetila. Njezino se raspoloženje opet popravilo pa mi se nasmijala.

»Hvala«, rekla je. »Hoću.«

Nasmiješila sam se, sretna što se vratila u normalu. Šutjele smo i na trenutak sam joj htjela otvoriti srce. Toliko mi se toga vrzmalo mislima u posljednje vrijeme: moja majka, Dimitri i kuća Badicasovih. Ti su me osjećaji razdirali.

Sada, osjećajući se ležerno s Lissom prvi put nakon dugo vremena, konačno sam osjetila da za promjenu ja mogu pustiti nju u svoje osjećaje.

Prije nego sam uspjela otvoriti usta, osjetila sam kako se njezini osjećaju odjednom pojačavaju. Postali su nestrpljivi i razdražljivi. Nešto mi je željela reći, nešto o čemu je napeto razmišljala. Toliko o izljevju moje duše. Ako je željela razgovarati, nisam je htjela opterećivati svojim problemima, pa sam ih gurnula u stranu i čekala da počne govoriti.

»Pronašla sam nešto u svojim istraživanjima s gospođom Carmack. Nešto neobično...«

»O?« Bila sam znatiželjna.

Moroji su obično svoj element specijalizirali tijekom puberteta. Nakon toga išli bi na satove magije namijenjene isključivo tom elementu. Ali kao jedini trenutačni korisnik duha, Lissa zapravo i nije imala satove na koje se mogla uključiti. Većina ljudi vjerovala je da se jednostavno još nije specijalizirala, ali ona i gđa Carmack, učiteljica magije u Akademiji, individualno su se sastajale kako bi naučile sve što mogu o duhu. Istraživale su istodobno i sadašnje i prijašnje podatke, tražeći tragove koji bi ih odveli do drugih korisnika

duha, sada kada znaju za neke znakove raspoznavanja kao što su nemogućnost specijalizacije, mentalna neravnoteža itd.

»Nisam našla nijednoga potvrđenog korisnika duha, ali sam pronašla... izvješća o, hmm, neobjašnjivim pojavama.«

Iznenadena sam zatreptala.

»Kakvim?« pitala sam, razmišljajući što bi spadalo u »neobjašnjive pojave« za vampire. Kada smo nas dvije živjele među ljudima, nas bi smatrali neobjašnjivom pojavom.

»Raspršili su izvješća, ali, na primjer, pročitala sam jedno o nekom tipu koji je mogao natjerati druge da vide stvari koje ne postoje. Mogao ih je natjerati da vjeruju kako vide čudovišta ili druge ljude ili što god.«

»To bi mogla biti kompulzija.«

»Uistinu jaka kompulzija. Ja to nisam mogla, a ja sam jača, ili sam bila, u kompulziji nego bilo tko koga znam. I ta moć dolazi od korištenja duha...«

»Tako misliš da je taj tip s iluzijama također bio korisnik duha?« Kimnula je. »Zašto ga ne kontaktiraš i pitaš?«

»Zato jer nisu navedeni nikakvi podaci! To je tajna. Ali, ima još jednako tako neobičnih. Kao netko tko je fizički mogao iscijediti druge. Ljudi koji bi bili u blizini postali bi slabi i izgubili bi snagu. Onesvijestili bi se. Postojao je i lik koji je mogao zaustaviti predmete u letu ako bi ga tko njima gađao.« Obuzelo ju je uzbuđenje.

»Taj je možda bio korisnik zraka«, istaknula sam.

»Možda«, rekla je. Mogla sam osjetiti vrtlog znatiželje i uzbuđenja u njoj. Očajnički je željela vjerovati da negdje postoje drugi poput nje.

Nasmijala sam se.

»Tko bi rekao? Moroji imaju stvari tipa Roswell... i Područje 51. Čudo je što ja nisam negdje na promatranju, da vide mogu li proučiti i shvatiti vezu.«

Lissino raspoloženje okrenulo se zadirkivanju.

»Ponekad poželim da ja mogu prodrijeti u tvoje misli. Željela bih znati što osjećaš prema Masonu.«

»On mi je prijatelj«, rekla sam kratko, iznenadena naglom promjenom teme. »To je sve.«

Coknula je.

»Nekada si se upucavala i radila druge stvari sa svakim dečkom kojeg si mogla ščepati.«

»Ej!« rekla sam uvrijeđeno. »Nisam bila takva.«

»O. K., možda nisi. Ali, čini se da više nisi zainteresirana za dečke.«

Ja jesam zainteresirana za dečke, zapravo, za jednoga dečka.

»Mason je stvarno dobar«, nastavila je. »I lud za tobom.«

»Jest«, složila sam se.

Razmišljala sam o Masonu, o onom kratkom trenutku ispred Stanova razreda kada sam mislila da je seksi. Usto, Mason je bio doista zabavan i dobro smo se slagali. Nije bio loš materijal za dečka.

»Slični ste. Oboje radite ono što ne smijete.«

Nasmijala sam se. I to je bila istina. Sjetila sam se Masonove gorljivosti da sredi sve strigoje na svijetu. Možda nisam bila spremna na to, unatoč svom ispadu u autu, ali dijelila sam dio njegove nerazboritosti. Možda bi bilo vrijeme da mu dam priliku. Šaliti se s njim bilo je zabavno i prošlo je mnogo vremena da nisam nikoga poljubila. Za Dimitrijem mi je venulo srce, ali... pa nije da se tu događalo išta više.

Lissa me procjenjivački gledala, kao da zna o čemu razmišljam, dobro, osim ovog za Dimitrija.

»Čula sam kako Meredith kaže da nisi normalna što ne hodaš s njim. Rekla je da je to zato što misliš da si predobra za njega.«

»Molim?? To nije istina.«

»Ej, to nisam rekla ja. U svakom slučaju rekla je da razmišlja o tome da krene za njim.«

»Mason i Meredith?« podrugljivo sam rekla. »To bi bila katastrofa. Nemaju ništa zajedničko.«

Bilo je to beznačajno, ali navikla sam se da je Mason ludo zaljubljen u mene. Odjednom, pomisao da bi bio s drugom curom razljutila me.

»Ti si posesivna«, rekla je Lissa, ponovno kao da mi čita misli. Ne čudi me da joj ide na živce kad ja čitam njezine.

»Samo malo.«

Smijala se.

»Rose, čak i da to ne bude Mason, moraš ponovno početi izlaziti s dečkima. Ima ih jako puno koji bi ubili da izađu s tobom, dečki koji su

uistinu dragi.«

Nisam uvijek dobro izabrala kada su muški u pitanju. Ponovno mi je došlo da joj izrecitiram sve svoje brige. Dugo sam joj tajila svoje osjećaje prema Dimitriju i ta me tajna izjedala iznutra. Sjedeći tu s njom, podsjetila sam se da je ona bila moja najbolja prijateljica. Mogla sam joj reći sve a da me ne osuđuje. Ali, kao i prije, izgubila sam priliku reći joj što me muči.

Pogledala je na sat i odmah skočila s kreveta.

»Kasnim! Moram se naći s Christianom!«

Ispunila ju je radost, podvučena nervoznim iščekivanjem. Ljubav. Što ćeš? Progutala sam ljubomoru. I opet, Christian ju je odveo od mene. Danas neću moći skinuti teret sa srca.

Lissa i ja izašle smo iz njezine sobe i ona je praktički otrčala, obećavši da ćemo razgovarati sutra. Odšetala sam u svoj dom. Kada sam ušla u sobu, prošla sam pokraj ogledala i zastenjala vidjevši svoje lice. Tamnoljubičasta otekлина okruživala je moje oko. Razgovarajući s Lissom, gotovo sam zaboravila na incident s majkom. Zaustavivši se kako bih pogledala izbliza, zurila sam u svoje lice. Možda je to bilo sebično, ali znala sam da izgledam dobro. Imala sam četvorku i tijelo za kojim je žudjela cijela škola, u kojoj je većina djevojaka bila mršava poput supermodela. I kao što sam već rekla, imala sam lijepo lice. Običnih dana za devetku, za desetku jako dobrih dana.

Ali danas? Da. Zapravo sam u minusu. Izgledat ću predivno na skijanju. »Pretukla me mama«, obavijestila sam odraz. Gledao me pun razumijevanja.

Uzdahnuvši, odlučila sam spremi se za krevet. Nije bilo ničega drugog što sam željela večeras raditi i možda bi dodatni san ubrzao ozdravljenje. Otišla sam niz hodnik u kupaonicu umiti se i iščetkati kosu. Kada sam se vratila u sobu, uskočila sam u omiljenu pidžamu, a osjećaj mekog flanela me razveselio.

Spremala sam ruksak za sutra, kada je kroz moju vezu s Lissom naglo doletjela eksplozija osjećaja. Uхватило me nespremnu i nisam imala šanse boriti se. Bilo je kao da me srušio vjetar snage uragana i odjednom više nisam gledala u svoj ruksak. Bila sam »u« Lissi, doživljavajući njezin svijet iz prve ruke.

I tada su stvari počele biti neugodne.

Jer, Lissa je bila s Christianom.
I postajalo je... vruće.

Osmo poglavlje

Christian ju je ljubio i, vau, koji poljubac. Nije se šalio. Bio je to onakav poljubac kakav ne bi smjela gledati djeca. Čovječe, ma bio je to poljubac koji nitko ne bi smio gledati, a kamoli doživjeti preko psihičke veze.

Kao što sam već napomenula, Lissini snažni osjećaji mogli su izazvati taj fenomen, da me doslovno povuku u njezinu glavu. Ali uvijek, uvijek, to je bilo vezano uz negativne osjećaje. Ona bi bila uzrujana, ljutita ili depresivna i to bi me pozvalo. Ali ovaj put? Nije bila uzrujana.

Bila je sretna. Vrlo, vrlo sretna.

O, čovječe. Moram zbrisati odavde.

Bili su na tavanu školske kapelice ili, kako sam ja voljela zvati to mjesto, u svojem ljubavnom gnijezdu. Još prije, kada se bilo tko od njih htio osamiti i pobjeći, redovito bi odlazio na to mjesto. Na kraju su odlučili da mogu biti nedruštveni zajedno i jedna stvar vodila je drugoj. Otkada su javno hodali, mislila sam da ondje više ne provode vrijeme. Možda su ponovno otišli na to mjesto zbog starih dobrih vremena.

I zaista, činilo se da je u tijeku slavlje. Male mirisne svijeće bile su postavljene naokolo po prašnome starom mjestu, svijeće koje su ispunile zrak mirisom jorgovana. Znam da bih ja bila malo nervozna zbog upaljenih svijeća u tom ograničenom prostoru prepunom zapaljivih kutija i knjiga. Ali, Christian je vjerojatno mislio da bi mogao kontrolirati slučajnu vatru.

Konačno su prekinuli taj luđački dug poljubac i povukli se kako bi pogledali jedno drugo. Ležali su na podu, na boku. Ispod njih bilo je rašireno nekoliko prekrivača. Christianovo lice bilo je nježno dok je gledao Lissu. Njegove svijetloplave oči sjale su nekim unutarnjim žarom. Bilo je drukčije od onoga kako je mene gledao Mason. U njemu je sigurno bilo obožavanja, ali Mason je bio onako, kao kad dođeš u crkvu i padneš na koljena u strahopoštovanju i strahu od nečeg što obožavaš, ali zapravo ne razumiješ. Christian je očito obožavao Lissu na svoj način, ali je u njegovim očima bio poznat bljesak. Osjećaj koji su njih dvoje dijelili u uzajamnom razumijevanju bio je tako savršen i jak, da im nisu trebale riječi.

»Ne misliš da ćemo zbog ovoga završiti u paklu?« pitala je Lissa. Ispružio je ruku i dotaknuo joj lice. Prstima je prelazio po njezinu obrazu, vratu i niže do vrha njezine svilene košulje. Teško je disala, zbog toga što je bio tako nježan, a ipak je u njoj probudio jaku strast.

»Zbog ovoga?« Igrao se rubom njezine košulje, dopuštajući prstima da malo dotaknu unutrašnjost.

»Ne«, smijala se. »Zbog ovoga.« Pokazala je tavan. »Ovo je crkva. Ovakve stvari baš i ne bismo trebali raditi ovdje.«

»Nije istina«, uvjeravao ju je. Nježno ju je polegnuo na leđa i oslonio se na lakte iznad nje.

»Crkva je dolje. Ovo je samo spremište. Bog se neće ljutiti.«

»Ti ne vjeruješ u Boga«, protisnula je.

Njezine ruke krenule su niz njegova prsa. Pokreti su joj bili nježni poput njegovih i očito su u njemu pokrenuli istu snažnu reakciju. Sretno je uzdahnuo kada su njezine ruke kliznule ispod njegove majice i preko trbuha prema gore.

»Ugađam ti.«

»Sada bi rekao bilo što«, optužila je. Prstima je uhvatila rub njegove majice i povukla je. Podignuo se toliko da je ona može svući pa se ponovno naslonio na nju, golih prsa.

»Imaš pravo«, složio se. Oprezno je otkopčao dugme njezine bluze. Samo jedno. Potom se ponovno naslonio prema njoj i utisnuo joj jedan od onih čvrstih, dubokih poljubaca. Kada se podignuo kako bi došao do zraka, nastavio je kao da se ništa nije dogodilo. »Reci mi što želiš čuti i ja ću ti to reći.« Otkopčao je još jedno dugme.

»Ništa ja ne želim čuti«, smijala se. Još jedno dugme bilo je slobodno. »Možeš mi reći bilo što, samo bi bilo lijepo kada bi bila istina.«

»Istina, ha? Nitko ne želi čuti istinu. Istina nikada nije seksi. Ali ti...« Posljednje dugme bilo je izgubljeno i Christian je raširio njezinu košulju. »Ti si pre... prokleta seksi da budeš stvarna.«

Izgovorene riječi krile su njegov zaštitni znak, sarkastičan ton, ali oči su otkrivala potpuno drukčiju poruku. Ja sam tomu svjedočila kroz Lissine oči, ali sam mogla zamisliti što je on vidio. Njezinu glatku, svijetlu kožu. Uski struk i bokove. Čipkasti bijeli grudnjak. Kroz nju, osjetila sam da je ta čipka svrbi, ali nije brinula zbog toga.

Osjećaji zaljubljenosti i gladi istodobno su se širili njime. Mogla sam osjetiti kako Lissi ubrzava srce i disanje. Osjećaji slični njegovima zamijenili su sve druge misli. Pomaknuvši se, legao je na nju. Njegova usta ponovno su potražila njezina i kada su im se usne spojile i dotakli jezici, znala sam da moram izići iz nje.

Sada sam shvatila. Shvatila sam zašto se Lissa uredila i zašto je ljubavno gnijezdo okićeno svijećama. To je bilo to. Onaj trenutak. Nakon što hodaju mjesec dana, odlučili su se na seks. Znala sam da je Lissa to učinila već s prošlim dečkom. Nisam znala Christianovu prošlost, ali sam iskreno sumnjala da je puno cura palo na njegov nabrušen šarm.

Ali osjećajući ono što je Lissa osjećala, mogla sam reći da ništa od toga nije bilo važno. Ne sada. U ovom trenutku bili su važni samo njih dvoje i ono što su osjećali jedno prema drugome. U životu više ispunjenom brigama nego što bi u njezinim godinama trebalo biti, Lissa je bila potpuno sigurna u ono što sada radi. Bilo je to ono što je željela. Ono što je već dulje vrijeme željela s njim.

I ja nisam imala pravo svjedočiti tome.

Koga sam zavaravala? Ja nisam željela svjedočiti. Nisam uživala gledajući kako to rade drugi i bila sam prokleta sigurna da ne želim doživjeti seks s Christianom. To bi bilo kao da virtualno izgubim nevinost.

Ali, moj Bože, Lissa mi nije olakšavala da iziđem iz njezine glave. Nije imala želju odijeliti se od svojih osjećaja i emocija, i što su oni više jačali, jače su me držali. Pokušavajući se udaljiti od nje, prikupila sam svu svoju energiju da dođem k sebi, koncentrirajući se koliko sam jače mogla.

Sve više odjeće je nestajalo...

Ajde, ajde, odlučno sam si govorila.

Pojavio se kondom... bljak.

Rose, ti si svoja osoba. Vрати se u svoju glavu.

Isprepleli su se udovi, tijela su im se kretala zajedno...

Prokl...

Iščupala sam se iz nje k sebi. Opet sam bila u svojoj sobi, ali više nisam bila raspoložena za pakiranje ruksaka. Cijeli moj svijet bio je nakrivljen. Osjećala sam se čudno i zlostavljano, gotovo nesigurna u to jesam li Rose ili Lissa. Ponovno sam osjetila ljutnju prema

Christianu. Sigurno nisam željela seks s Lissom, ali je u meni ponovno bila tjeskoba, onaj frustrirajući osjećaj da više nisam središte njezina svijeta.

Ostavivši ruksak netaknut, otišla sam ravno u krevet, objumivši se rukama i sklupčavši se u loptu, pokušavajući stisnuti bol u prsima.

Brzo sam zaspala i zbog toga sam se rano probudila. Obično bi me trebalo izvlačiti iz kreveta da se pođem naći s Dimitrijem, ali danas sam se pojavila dovoljno rano da ga pretekнем do dvorane. Dok sam čekala, vidjela sam Masona kako ide prema jednoj od zgrada u kojoj se održavala nastava.

»Uhu«, zazvala sam. »Otkad si ti tako rano budan?«

»Otkad moram ponoviti test iz matematike«, rekao je, hodajući prema meni. Uputio mi je svoj nestašni osmijeh. »Iako, možda bi bilo vrijedno preskočiti test ako ćemo se ti i ja družiti.«

Nasmijala sam se sjetivši se razgovora s Lissom. Da, postojale su puno gore stvari od toga da nešto započnem s Masonom.

»Ne. Mogao bi nadrapati, a onda ja ne bih imala izazov na strminama.«

Zakolutao je očima, još uvijek se smiješeći.

»Ja sam onaj koji nema pravog izazova, sjećaš se?«

»Već si spreman kladiti se u nešto? Ili si još uvijek previše uplašen?«

»Pazi«, upozorio je, »ili ćeš ostati bez božičnog poklona.«

»Kupio si mi poklon?« Nisam to očekivala.

»Aha. Ali ako mi budeš i dalje ovako odgovarala, možda ću ga dati nekome drugom.«

»Na primjer Meredith?« zezala sam.

»Ona se ne može mjeriti s tobom i to znaš.«

»Čak i dok imam šljivu na oku?« upitala sam načinivši grimasu.

»Čak i sa šljivom na oba oka.«

Pogled koji mi je tada uputio nije bio kao da se šali. Bio je drag. Drag, prijateljski i zainteresiran. Kao da mu je doista stalo. Nakon sveg stresa u posljednje vrijeme, shvatila sam da mi se sviđa kad se netko brine za mene. Zanemarivanje koje sam osjećala od Lisse pomoglo mi je da shvatim kako mi je drago imati nekoga tko mi poklanja toliko pažnje.

»Što radiš za Božić?« pitala sam.

Slegnuo je ramenima.

»Ništa. Moja mama je trebala doći, ali je otkazala u posljednji tren... znaš, zbog svega što se dogodilo.«

Masonova majka nije bila čuvarica. Bila je dhampirica koja je odabrala biti kućanica i odgajati djecu. Zbog toga ju je rijetko viđao. Bilo je ironično, pomislila sam, to da je moja mama zapravo tu, ali je isto tako mogla biti bilo gdje drugdje.

»Pođi sa mnom«, rekla sam. »Bit ću s Lissom, Christianom i njegovom tetom. Bit će zabavno.«

»Stvarno?«

»Jako zabavno.«

»Nisam mislio na to.«

Osmjehnula sam se.

»Znam. Samo budi tamo, O. K.?«

Otmjeno mi se naklonio, uvijek je to volio raditi.

»Apsolutno.«

Mason je otišao upravo kada se pojavio Dimitri.

Zbog razgovora s Masonom osjećala sam se uzbuđeno i sretno. Nisam ni jednom pomislila na svoje lice dok sam bila s njim. Ali s Dimitrijem, odjednom sam postala svjesna sebe. S njim nisam željela ništa drugo nego biti savršena i dok smo hodali prema dvorani, okrenula sam lice tako da ga ne može vidjeti u cijelosti. Brinući o tome, pokvarilo mi se raspoloženje, a kako je splašnjavalo, tako su ponovno isplivale i sve druge stvari koje su me mučile.

Vratili smo se u prostoriju za vježbanje na lutkama i rekao mi je kako želi da jednostavno vježbam rukovanje koje smo naučili prije dva dana. Sretna zbog toga što nije spomenuo tučnjavu, prionula sam na zadatak vrlo predano, pokazujući lutkama što bi im se dogodilo ako bi petljali s Rose Hathaway. Znala sam da je moj bijes u borbi bio rezultat nečega drugog, ne samo želje da budem dobra na treningu. Jutros su moji osjećaji bili izvan kontrole, sirovi i intenzivni nakon dvoboja s majkom i onoga čemu sam sinoć svjedočila između Lisse i Christiana. Dimitri je sjedio i gledao me, povremeno kritizirajući moju tehniku i nudeći prijedloge za novu taktiku.

»Smeta ti kosa«, rekao je u jednom trenutku. »Ne samo što ti blokira periferni vid, nego riskiraš da te neprijatelj ščepa za nju.«

»Kada budem u pravoj borbi, svezat ću je.« Gundala sam dok sam gurala kolac jednostavno prema gore između lutkinih »rebara«. Nisam znala od čega su izrađene te umjetne kosti, ali bilo je jako nezgodno raditi s njima. Ponovno sam pomislila na majku i pojačala intenzitet vježbanja. »Danas je nosim puštenu, to je sve.«

»Rose«, rekao je upozoravajući. Ignorirajući ga, ponovno sam zarila kolac. Sljedeći put kad je progovorio, bilo je to malo oštrije. »Rose, stani!«

Odmaknula sam se od lutke, iznenadivši se kako naporno dišem. Nisam primijetila da radim s toliko snage. Leđa su mi udarila u zid. Kako nisam imala kamo, gledala sam na suprotnu stranu oborivši pogled.

»Pogledaj me«, naredio je.

»Dimitri...«

»Pogledaj me.«

Bez obzira na našu bliskost u prošlosti, još uvijek je bio moj instruktor. Nisam mogla odbiti izravnu naredbu. Polako, protiv volje, okrenula sam se prema njemu, još uvijek naginjući glavu tako da mi kosa pada preko lijeve strane lica. Ustavši sa stolice, prišao je i stao ispred mene.

Izbjegavala sam njegove oči, ali sam vidjela kako podiže ruku s namjerom da mi skloni kosu s lica. I tada je stao. Kao i moje disanje. Naša privlačnost bila je ispunjena pitanjima i suzdržanošću, ali jedno sam pouzdano znala: Dimitri je obožavao moju kosu. Možda je još uvijek obožava. Priznajem, imala sam izvrsnu kosu. Dugu, svilenu i tamnu. Ponekad bi tražio izgovore kako bi je dotaknuo i savjetovao mi je da se ne šišam kao što su to činile ostale čuvarice.

Ruka mu je ostala u zraku i svijet je zastao dok sam čekala što će učiniti. Nakon onog što se meni činilo kao vječnost, pustio je da mu ruka polako padne natrag. Preplavilo me ogromno razočaranje. Ipak, istodobno sam nešto naučila. Oklijevao je. Bojao se dotaknuti me, što je možda, samo možda, značilo da me još uvijek želi. Morao se obuzdati.

Polako sam zabacila glavu unatrag i pogledi su nam se sreli. Većina moje kose pala je s lica, ali ne potpuno. Ruka mu je ponovo zadrhtala i nadala sam se da će krenuti naprijed. Ruka se smirila. Moje uzbuđenje je izbljedjelo.

»Boli?« pitao je. Miris njegova dezodorana pomiješan sa znojem potpuno me preplavio. Bože, kako sam silno željela da me dotakne.

»Ne«, lagala sam.

»Ne izgleda tako loše«, rekao mi je. »Proći će.«

»Mrzim je«, rekla sam, zapanjena koliko zlobe sadrže te riječi. Čak i uzbuđena i željna Dimitrija, još uvijek se nisam mogla osloboditi srdžbe prema majci.

»Ne mrziš«, nježno je rekao.

»Mrzim.«

»Nemaš vremena nikoga mrziti«, savjetovao je, još uvijek ljubazno. »Ne u našoj profesiji. Trebala bi se pomiriti s njom.«

Istu mi je stvar rekla Lissa. Šok se pridružio ostatku mojih emocija. U meni se razvijala tama.

»Da se pomirim s njom? Nakon što mi je napravila šljivu na oku i to namjerno? Zašto sam ja jedina koja vidi koliko je to ludo?«

»Ona to sigurno nije učinila namjerno«, rekao je čvrstim glasom. »Bez obzira na to koliko joj zamjeraš, moraš to vjerovati. Ona to ne bi učinila i, osim toga, vidio sam je kasnije toga dana. Bila je zabrinuta za tebe.«

»Vjerojatno je bila više zabrinuta da je netko ne tuži za zlostavljanje djeteta«, gundala sam.

»Ne misliš li da je ovo doba godine za opraštanje?«

Glasno sam uzdahnula.

»Ovo nije božićni specijal! Ovo je moj život. U stvarnom svijetu, čuda i dobrota ne događaju se samo tako.«

Još uvijek me smireno promatrao.

»U pravom svijetu, možeš napraviti vlastita čuda.«

Moja je frustracija odjednom dosegla vrhunac i odustala sam od daljnje obuzdavanja. Bila sam umorna od toga da mi govore razumne i praktične stvari kad god bi nešto u mom životu krenulo po zlu. Negdje unutra znala sam da mi Dimitri samo želi pomoći, ali jednostavno nisam bila raspoložena za dobronamjerne riječi. Željela sam utjehu za svoje probleme. Nisam htjela razmišljati o tome što će me učiniti boljom osobom. Samo sam željela da me zagrlji i kaže mi da se ne brinem.

»Dobro, je 1' možeš sad prestati s tim?« zahtijevala sam podbočivši se.

»Prestati s čim?«

»S cijelim tim dubokoumnim zen-sranjem. Ne govoriš mi kao stvarna osoba. Sve što kažeš je neka mudra, životnolekcijska glupost. Stvarno zvučiš kao božični specijal.« Znala sam kako nije pošteno da svoju ljutnju iskaljujem na njemu, ali praktički sam urlala. »I časna riječ, ponekad se čini kao da samo želiš slušati sebe kako govoriš! A ja znam da nisi uvijek ovakav. Bio si savršeno normalan kad si razgovarao s Tashom. Ali sa mnom? Samo sviraš kako vjetar puše. Nije te briga za mene. Samo si opsjednut svojom glupom ulogom mentora.«

Zurio je u mene, začuđen i iznenađen.

»Nije me uopće briga za tebe?«

»Ne.« Bila sam sitničava, vrlo, vrlo sitničava. I znala sam istinu, da jest brinuo i da je bio mnogo više od mentora. Ipak, nisam si mogla pomoći. Samo je dolazilo i dolazilo. Gurkala sam ga prstom u prsa. »Za tebe sam samo još jedan učenik. Samo pričaš i pričaš svoje glupe životne lekcije tako da...«

Ruka za koju sam se nadala da će dotaknuti moju kosu odjednom je zgrabila moj kažiprst. Usmjerio ga je prema zidu, a ja sam bila iznenađena vidjevši bljesak emocija u njegovim očima. Nije to baš bila ljutnja... ali bila je frustracija neke druge vrste.

»Nemoj mi govoriti što ja osjećam«, zarežao je.

Tada sam vidjela da je pola onoga što sam rekla istina. Gotovo uvijek je bio miran, uvijek je imao sve pod kontrolom, čak i dok se svađao. Rekao mi je kako je jednom puknuo i istukao svoga morojskog oca. U stvari, u mladosti je bio poput mene, uvijek na rubu da reagira bez razmišljanja, radeći stvari za koje je znao da ne smije.

»To je to, je 1' tako?« pitala sam.

»Što?«

»Uvijek se nastojiš kontrolirati. Isti si kao ja.«

»Ne«, rekao je, očito još uvijek uzrujan. »Naučio sam se kontrolirati.«

Nešto me u vezi s tom novom spoznajom hrabrilo.

»Ne, nisi. Složiš mirnu facu i većinu vremena jesi pod kontrolom. Ali ponekad ne možeš. I ponekad...«, nagnula sam se naprijed, stišavajući glas. »Ponekad i ne želiš.«

»Rose...«

Mogla sam osjetiti njegovu otežano disanje i znala sam da mu je srce lupalo brzo kao i moje. I nije se povukao. Znala sam da to nije u redu, znala sam sve logične razloge da ostanemo razdvojeni. Ali, nije me bilo briga. Nisam se htjela kontrolirati. Nisam htjela biti dobra.

Prije nego što je shvatio što se događa, poljubila sam ga. Naše usne su se spojile i kada sam osjetila da uzvraća poljubac, znala sam da imam pravo. Pritisnuo me, zarobivši me između sebe i zida. I dalje me držao za ruku, ali ona druga ruka provukla se iza moje glave i kliznula u moju kosu. Poljubac je bio ispunjen tolikom snagom, sadržavao je bijes, strast, opuštanje...

On je bio taj koji ga je prekinuo. Povukao se nekoliko koraka unatrag, izgledajući potreseno.

»Ovo nemoj ponoviti«, kruto je rekao.

»Nemoj mi onda uzvratiti poljubac«, ljutito sam odgovorila.

Zurio je u mene neko vrijeme, a meni se činilo kao vječnost.

»Ne dajem 'zen-lekcije' da bih slušao sebe kako govorim. Ne dajem ih jer si ti samo jedan od učenika. Ovo radim da te naučim kontrolirati.«

»Dobro ti ide«, ogorčeno sam rekla.

Zatvorio je oči na sekundu, uzdahnio i promrmljao nešto na ruskom. Ne pogledavši me, okrenuo se i izišao iz prostorije.

Deveto poglavlje

Nakon toga nisam vidjela Dimitrija neko vrijeme. Kasnije toga dana poslao je poruku kako misli da možemo otkazati sljedeća dva termina jer se približava vrijeme napuštanja kampusa. Nastava je ionako završavala i, kako je rekao, odmor od vježbanja činio se razumnom stvari.

Bio je to jadan izgovor i znala sam da to nije razlog zbog kojega je otkazao treninge. Ako me želio izbjegavati, bilo bi mi draže da je izmislio kako on i drugi čuvari moraju unaprijediti osiguranje ili vježbati tajne nindža-pokrete.

Bez obzira na njegovu priču, znala sam da me izbjegava zbog poljupca. Tog prokletog poljupca. Nije mi bilo žao, ne zapravo. Samo Bog zna koliko sam ga željela poljubiti. Ali sam to učinila iz pogrešnih razloga. Učinila sam to jer sam bila uzrujana i frustrirana i jednostavno sam željela dokazati da mogu. Bila sam toliko umorna od toga da činim ispravne, pametne stvari. U posljednje sam vrijeme pokušala više držati kontrolu, ali činilo se da mi je izmicala.

Nisam zaboravila upozorenje koje mi je jednom dao, da to što nismo zajedno nije samo zbog godina. To bi nas omelo u poslu. Gurnuti ga u taj poljubac... pa, samo sam razbuktala plamen problema koji bi mogao na kraju povrijediti Lissu. Nisam to trebala učiniti. Jučer se nisam mogla zaustaviti. Danas to mogu vidjeti jasnije i ne mogu vjerovati što sam učinila.

Na božićno jutro našla sam se s Masonom i otišli smo se družiti s ostalima. Bila je to dobra prilika da izbacim Dimitrija iz glave. Mason mi se sviđao, jako. I nije bilo kao da moram s njim pobjeći i vjenčati se. Kako je Lissa rekla, bilo bi dobro za mene da opet s nekim izlazim.

Tasha je bila domaćica našega ranog božićnog ručka, u elegantnom salonu u gostinjskim odajama Akademije. U cijeloj školi održavalo se mnogo skupnih aktivnosti i zabava, ali sam brzo primijetila da je Tashina prisutnost stvarala nemir. Ljudi su ili potajno zurili ili skretali s puta kako bi je izbjegli. Ponekad bi ih izazivala. Ponekad bi se pritajila. Danas je odlučila kloniti se ostalih plemića i jednostavno uživati u toj maloj, privatnoj zabavi onih koji je nisu izbjegavali. Dimitri je bio pozvan na okupljanje i kada sam ga

ugledala, malo se poljuljala moja hrabrost. Zapravo se čak uredio za tu prigodu. O. K., »uredio« bi možda bilo malo pretjerano, ali je bio najbliže tome, koliko sam ga ja vidjela. Obično bi izgledao malo grubo... kao da bi mogao uskočiti u bitku u svakom trenutku. Danas je njegova tamna kosa bila svezana otraga, kao da se zapravo trudio izgledati uredno. Imao je uobičajene traperice i kožne čizme, ali umjesto majice kratkih rukava imao je pleteni pulover. Bio je to običan pulover, ništa dizajnersko ni skupo, ali je dodao onaj ton uglađenosti koji obično nisam vidjela i, dragi Bože, kako mu je dobro pristajao.

Dimitri prema meni nije bio loš ili što slično, ali baš se nije ni trudio razgovarati sa mnom. No, razgovarao je s Tashom i opčinjeno sam ih gledala dok su razgovarali na onaj svoj opušteni način. Već sam bila doznala da je njegov dobar prijatelj daljnji rođak Tashine obitelji; tako su se njih dvoje znali.

»Petero?« iznenađeno je upitao Dimitri. Razgovarali su o djeci svojih prijatelja. »Nisam to čuo.«

Tasha je kimnula.

»To je ludo. Časna riječ, njegova žena nije imala ni šest mjeseci između trudnoća. Još je i niska, tako da postaje sve šira i šira.«

»Kada sam ga upoznao, zaklinjao se da uopće ne želi djecu.«

Njezine oči su se uzbuđeno raširile.

»Znam! Ne mogu vjerovati. Trebaš ga vidjeti sada. Topi se oko njih. Većinu vremena ga ni ne razumijem. Doista, više govori bebi jezikom nego normalnim engleskim.«

Dimitri se nasmijao.

»Pa... djeca to čine ljudima.«

»Ne mogu vjerovati da bi se tebi takvo što dogodilo«, smijala se. »Uvijek si tako postojan i čvrst. Naravno... pretpostavljam da bi ti imao bebi spiku na ruskom, tako da nitko ne bi znao.«

Oboje su se smijali tome i ja sam se okrenula, zahvalna što je tu Mason s kojim mogu razgovarati. Odvlačio mi je pozornost od svega, jer osim što me Dimitri ignorirao, Lissa i Christian bili su u svojem svijetu. Izgleda da su zbog seksa bili još zaljubljeniji i pitala sam se hoću li uopće moći provesti imalo vremena s njom na skijanju. Na kraju se ipak odvojila od njega da mi dade božićni dar.

Otvorila sam kutiju i pogledala unutra. Vidjela sam lančić od kuglica kestenjaste boje i osjetila miris ruža.

»Što je...«

Podigla sam lančić. Na kraju se njhau zlatni križ. Darovala mi je chotki. Bio je sličan krunici, ali mali. Veličine narukvice.

»Pokušavaš me obratiti?« upitala sam podrugljivo. Lissa nije bila ludo religiozna, ali je vjerovala u Boga i često išla u crkvu. Kao mnoge morojske obitelji koje su došle iz Rusije i istočne Europe, bila je pravoslavne vjeroispovjesti.

Ja? Ja sam bila ortodoksni agnostik. Pretpostavljala sam da vjerojatno postoji Bog, ali nisam imala vremena ni energije istraživati. Lissa je to poštovala i nikad mi nije nametala svoju vjeru, pa je dar stoga bio još čudniji.

»Okreni ga«, rekla je. Očito ju je zabavljala moja zatečenost.

Na poledini križa, u zlatu, bio je ugraviran zmaj isprepleten cvijećem. Vijenac Dragomira. Zbunjeno sam je pogledala.

»To je iz obiteljskog naslijeđa«, rekla je. »Očev dobar prijatelj čuva kutije s njegovim stvarima. To je bilo unutra. Pripadalo je čuvaru moje prabake.«

»Liss...« rekla sam. Chotki je poprimio posve novo značenje. »Ne mogu... ne možeš mi dati nešto takvo.«

»Pa, sigurno ga ne mogu zadržati. Namijenjen je čuvaru. Mom čuvaru.«

Omotala sam kuglice oko zapešća. Osjetila sam hladnoću križa na koži.

»Znaš«, zezala sam se, »postoje dobre šanse da me izbace iz škole prije nego što postanem tvoja čuvarica.«

»Pa, onda ćeš ga vratiti«, cerekala se.

Svi su se nasmijali. Tasha je htjela nešto reći, ali je zastala kada je pogledala prema vratima.

»Janine!«

Ondje je stajala moja majka i izgledala ukočeno i ravnodušno kao i uvijek.

»Oprostite što kasnim«, rekla je. »Morala sam obaviti jedan posao.«

Posao. Kao i uvijek. Čak i na Božić.

Osjetila sam kako mi se okreće želudac i kako mi vrućina navire u obraze dok sam se prisjećala naše tučnjave. Otkako se to prije dva dana dogodilo, ni riječi od nje, čak ni kada sam bila u ambulanti. Nikakve isprike. Ništa. Stisnula sam zube.

Sjela je s nama i uskoro se uključila u razgovor. Već sam davno shvatila da ona može razgovarati samo o jednoj temi: čuvarskom poslu. Pitala sam se ima li kakav hobi. Napad na Badicase svima je bio u mislima i to ju je odvelo u razgovor o nekoj sličnoj borbi u kojoj je sudjelovala. Na moj užas, Mason je bio prikovan za svaku njezinu riječ.

»Pa, odsijecanja glave nisu tako jednostavna kako se čine«, rekla je na sebi svojstven način. Nisam nikada ni pomislila da su laka, ali njezin ton govorio je kako je ona mislila da su svi drugi mislili da je lako. »Moraš proći kroz kralježnicu i tetive.«

Kroz vezu sam osjetila da Lissi postaje nelagodno. Ona nije tip za takve razgovore. Masonove oči su sjajile.

»Koje je najbolje oružje za to?«

Moja je majka razmišljala.

»Sjekira. Njome možeš dobiti na snazi udarca, jer je teža.« Zamahnula je kako bi nam to bolje dočarala.

»Cool«, rekao je. »Čovječe, nadam se da će mi dopustiti da nosim sjekiru.«

Bila je to smiješna i komična ideja, s obzirom na to da je sjekira bila oružje koje teško možeš nositi uokolo. Na sekundu sam zamislila Masona kako sa sjekiricom o ramenu hoda ulicom i to mi je podiglo raspoloženje. Ali, to je brzo prošlo.

Iskreno, nisam mogla vjerovati da na Božić vodimo takav razgovor. Njezina prisutnost je sve pokvarila. Na sreću, okupljanje je uskoro završilo. Christian i Lissa otišli su svojim putem, a Dimitri i Tasha očito su imali još puno toga za nadoknaditi. Mason i ja smo prošli već dobar dio puta prema dhampirskom domu, kada nam se pridružila moja majka. Nitko od nas nije ništa rekao. Zvijezde su sjale na crnom nebu, jasno i jarko. Njihov sjaj se slagao s ledom i snijegom oko nas. Imala sam svoju bež jaknu ukrašenu umjetnim krznom. Odlično je grijala moje tijelo, iako nije ništa činila protiv ledenoga vjetrova koji mi je šibao lice. Dok smo hodali, sve vrijeme

sam očekivala da će moja majka skrenuti prema čuvarskom dijelu kampusa, ali ona je s nama ušla u dom.

»Htjela bih razgovarati s tobom«, konačno je rekla. Upalio mi se alarm. Što sam sada učinila?

To je bilo sve što je rekla, ali Mason je odmah shvatio mig. Nije bio ni glup niti je zaboravio društvene znakove, iako sam tog trenutka poželjela da jest. Bilo mi je pomalo ironično da želi pobiti sve strigoje na svijetu, a boji se moje majke.

Pogledao me ispričavajući se, slegnuo ramenima i rekao:

»Ej, moram nekamo, hm, ići. Vidimo se poslije.«

Sa velikim žaljenjem sam gledala kako odlazi i željela potrčati za njim. Ali da pokušam pobjeći, vjerojatno bi me mama zgrabila i udarila u drugo oko. Bolje da završimo s tim. U nelagodi sam se ukočila i gledala svuda samo ne u nju, čekajući da progovori. Krajičkom oka vidjela sam da nas drugi gledaju. Prisjetivši se kako svi na svijetu znaju da mi je ona napravila masnicu, odjednom sam odlučila da ne želim svjedoke u bilo kakvoj lekciji koju se sprema dati.

»Hoćeš da, ovaj, odemo u moju sobu?« pitala sam.

Iznenađena, gotovo oklijevajući, rekla je:

»Može.«

Odvela sam je gore, držeći se na sigurnoj udaljenosti dok smo hodale. Među nama je nastala čudna napetost. Kada smo stigle u sobu, nije rekla ništa, ali sam vidjela da pažljivo proučava svaki detalj, kao da bi negdje mogao viriti strigoj. Dok je hodala po sobi, ja sam sjela na krevet, nesigurna što bih trebala učiniti. Prelazila je prstima po hrpi knjiga o ponašanju životinja i evoluciji.

»Je li ovo obvezna literatura?« pitala je. »Ne. Zanima me, to je sve.«

Podigla je obrve. Nije to znala. Ali i kako bi? Nije znala ništa o meni. Nastavila je s procjenom zaustavljajući se kako bi proučila sitnice koje su je kod mene očito iznenađivale. Fotografija na kojoj smo Lissa i ja za Noć vještica prerušene u vile. Vrećica bombona. Bilo je kao da me majka prvi put upoznaje.

Naglo se okrenula i pružila ruku prema meni.

»Izvoli.«

Uplašena, nagnula sam se naprijed i stavila dlan ispod njezina. Nešto malo i hladno palo mi je u ruku. Bio je to okrugao privjesak, mali, ne veći od novčića. Srebrna osnova držala je ravnu okruglu pločicu od obojenih staklenih krugova. Namrštivši se, prešla sam palcem preko njegove površine. Bilo je neobično, ali krugovi su izgledali poput oka. Unutarnji krug bio je manji, poput zjenice, tamnoplav, gotovo crn. Oko njega je bio veći krug svijetloplave boje okružen bijelim krugom. Tanak krug tamnoplave boje okruživao je rub.

»Hvala«, rekla sam. Nisam ništa očekivala od nje. Dar je bio čudan, zašto bi mi dala oko? ali bio je dar. »Ja... ja nemam dar za tebe.«

Moja mama je samo kimnula, a lice joj je ponovno bilo bezizražajno i ravnodušno.

»U redu je. Ne trebam ništa.«

Okrenula se i počela hodati po sobi. Nije imala previše mjesta za to, ali kako je bila niska, imala je kratak korak. Svaki put kada bi prošla ispred prozora nad krevetom svjetlo bi obasjalo njezinu crvenkastu kosu i ona bi sjajila. Znatiželjno sam je promatrala i primijetila da je nervozna kao i ja.

Prestala je koračati i pogledala me.

»Kako tvoje oko?«

»Bolje.«

»Dobro.« Zinula je i ja sam imala osjećaj da će se ispričati. Ali nije.

Kada je ponovno počela hodati, odlučila sam pokrenuti se. Počela sam otvarati darove. Bila ih je lijepa hrpa. Jedan od njih bila je svilena haljina od Tashe, crvena i protkana cvijećem. Majka me promatrala dok sam je vješala u mali ormar.

»To je bilo lijepo od Tashe.«

»Da«, složila sam se. »Nisam znala da će mi nešto kupiti. Sviđa mi se Tasha.«

»I meni.«

Okrenula sam se od ormara i iznenađeno zurila u nju. Njezino čuđenje odražavalo je moje. Da nisam tako dobro znala kako stvari stoje, rekla bih da smo se upravo složile oko nečega. Možda se božićna čuda ipak događaju.

»Čuvar Belikov će joj biti dobar partner.«

»Ja...«, žmirkala sam, ne znajući točno o čemu to govori. »Dimitri?«

»Čuvar Belikov«, tvrdoglavo me ispravila, još uvijek ne podržavajući moj opušten način oslovljavanja Dimitrija.

»Kakav... kakav partner?« pitala sam.

Podigla je obrvu.

»Nisi čula? Pitala ga je želi li biti njezin čuvar, s obzirom na to da nema nijednog.«

Osjećala sam se kao da me netko opet udario.

»Ali on je... raspoređen ovdje. I Lissi.«

»To se može dogovoriti. I bez obzira na reputaciju Oзера... ona je još uvijek članica kraljevske obitelji. Bude li uporna, bit će po njezinu.«

Prazno sam zurila.

»Pa, pretpostavljam da su prijatelji i to...«

»I više od toga, ili bi mogli postati.«

Bam! Opet udarac.

»Molim}«

»Hmm? Oh! Ona je... zainteresirana za njega.« Po tonu moje majke, bilo je jasno da nju ne zanimaju nikakve romantične stvari.

»Ona je voljna imati dhampirsku djecu, tako da je moguće da sklope, ovaj, nekakav dogovor ako bi on bio njezin čuvar.«

O, moj Bože!

Vrijeme se zamrznulo.

Moje srce prestalo je kucati.

Shvatila sam da moja majka čeka odgovor. Naslonila se na moj stol i gledala me. Bila je u stanju hvatati strigoje, ali nije mogla raspoznati moje osjećaje.

»Je 1'... hoće li on pristati? Biti njezin čuvar?« pitala sam tiho.

Majka je slegnula ramenima.

»Mislim da još nije pristao, ali sigurno hoće. To je krasna prilika.«

»Naravno«, odvratila sam. Zašto bi Dimitri odbio priliku biti čuvar prijateljici i imati dijete?

Mislim da je moja mama još nešto rekla nakon toga, ali ja je nisam čula. Nisam čula više ništa. Nastavila sam razmišljati o tome kako Dimitri odlazi iz Akademije, odlazi od mene. Razmišljala sam o tome kako se on i Tasha dobro slažu. A onda, nakon tih prisjećanja, moja je mašta počela improvizirati buduće scenarije. Tasha i Dimitri zajedno. Dodiruju se. Ljube se. Goli. Druge stvari...

Na trenutak sam čvrsto zatvorila oči i potom ih otvorila.

»Stvarno sam umorna.«

Moja mama se zaustavila usred rečenice. Nisam imala pojma o čemu je govorila prije negoli sam je prekinula.

»Stvarno sam umorna«, ponovila sam. Čula sam prazninu vlastitoga glasa. Prazno. Nema emocija. »Hvala ti za oko... ovaj, ovo, nemoj zamjeriti...«

Majka me iznenađeno promatrala. Doimala se zbunjenom. Onda, odjednom, samo tako, njezina uobičajena profesionalnost vratila se na mjesto. Do tog trenutka nisam ni znala koliko se opustila. Ali jest. Taj kratki trenutak, bila je ranjiva sa mnom. Ta ranjivost sada je nestala.

»Naravno«, ukočeno je rekla. »Ne želim ti smetati.«

Htjela sam joj reći da nije stvar u tome. Htjela sam joj reći da je ne izbacujem iz osobnog razloga. I htjela sam joj reći kako želim da je onakva draga, puna razumijevanja, brižna majka o kakvima uvijek slušaš, ona kojoj se možeš povjeriti. Možda čak majka s kojom mogu razgovarati o svojim ljubavnim jadima.

Bože. Zapravo, silno želim s nekim razgovarati o tome. Osobito sada.

Ali, bila sam previše uhvaćena u vlastitu dramu da bih rekla riječ. Osjećala sam se kao da mi je netko iščupao srce i bacio ga na drugu stranu sobe. U mojim prsima bila je goruća, nepodnošljiva bol i nisam imala pojma kako će ikada moje srce biti ispunjeno. Bilo je jedno prihvatiti činjenicu da Dimitri neće biti moj. Ali potpuno je drukčije shvatiti da bi mogao pripadati nekome drugom.

Nisam više ništa rekla, ostala sam bez riječi. Bijes je zabljesnuo u njezinim očima i usne su se izravnale u onaj izraz nezadovoljstva koji je često imala. Šutke se okrenula i otišla, zalupivši vratima. To je bilo upravo ono što bih i ja učinila. Pretpostavljam da ipak imamo zajedničke gene.

Ali, na nju sam gotovo odmah zaboravila. Samo sam ostala sjediti i razmišljati. Razmišljati i zamišljati.

Ostatak dana provela sam u istom stanju. Preskočila sam večeru. Prolila sam nekoliko suza. Ali uglavnom, samo sam sjedila na krevetu i postajala sve potištenija. Otkrila sam da je jedina stvar gora

od zamišljanja Dimitrija s Tashom sjećanje na ono kada smo on i ja bili zajedno. Nikada me više neće dirati kao onda, nikada ljubiti...
To je bio najgori Božić ikada.

Deseto poglavlje

Put na skijanje nije mogao doći ni trenutak prije. Bilo je nemoguće izbaciti iz glave tu stvar s Dimitrijem i Tashom, ali barem su se pakiranje i spremanje pobrinuli da im nisam posvetila 100% energije. Više 95%.

Bilo je i drugih stvari koje su mi odvrćale pozornost. Akademija se možda, s pravom, previše pokroviteljski odnosila prema nama, ali ponekad su rezultati toga bile prilično cool stvari. Primjerice, Akademija je imala na raspolaganju nekoliko privatnih mlažnjaka. To je značilo da nas u zračnoj luci ne mogu napasti strigoji, a također je značilo da ćemo putovati sa stilom. Svaki od tih mlažnjaka bio je manji od komercijalnog zrakoplova, ali sjedala su bila udobna i bilo je dovoljno mjesta za noge. Mogla su se razvući za spavanje tijekom leta. Na dužim letovima, imali smo male konzole u sjedalima koje su omogućivale gledanja televizije ili filma. Ponekad bi donijeli i kakvo fensi jelo. Ja sam se, međutim, mogla kladiti da će taj let biti prekratak za filmove ili dodatnu hranu.

Krenuli smo kasno dvadeset šestoga. Kada sam se ukrcala u zrakoplov, gledala sam uokolo ne bih li našla Lissu jer sam htjela razgovarati s njom. Nismo razgovarale od božićnoga ručka. Nisam se iznenadila ugledavši je kako sjedi s Christianom. Izgledali su kao da ne žele da im se smeta. Nisam mogla čuti njihov razgovor, ali on ju je zagrlio i imao onaj oduševljeni izraz koji je samo ona uspijevala izvući. Bila sam potpuno uvjerenjena da se ne može brinuti za nju tako dobro kao ja, ali očito ju je činio sretnom. Nabacila sam osmijeh i kimnula im dok sam išla prolazom prema Masonu koji mi je mahao. Isto tako sam prošla pokraj Dimitrija i Tashe, koji su sjedili zajedno. Namjerno sam ih ignorirala.

»Ej«, rekla sam kliznuvši na sjedalo pokraj Masona.

Nasmiješio se.

»Ej... Jesi spremna za skijaški izazov?«

»Spremna koliko mogu biti.«

»Ne brini«, rekao je. »Bit ću nježan s tobom.«

Podsmjehnula sam se i naslonila glavu na sjedalo.

»U kakvoj si ti zabludi.«

»Razumni dečki su dosadni.«

Na moje iznenađenje, uhvatio me za ruku. Osjetila sam kako mi koža bridi ondje gdje me dotaknuo. To me iznenadilo. Bila sam uvjerenjena da je Dimitri jedini na koga ću reagirati.

Vrijeme je da krenem dalje, pomislila sam. Dimitri je to očito napravio. I ja sam već davno trebala učiniti isto. Ispreplela sam prste s Masonovima, uhvativši ga nespremna.

»Ovo će biti zabavno.«

I bilo je.

Pokušavala sam se podsjećati da smo tu zbog tragedije, da su negdje vani strigoji i ljudi koji bi mogli ponovno napasti. Činilo se da se nitko drugi toga nije sjećao, iako, priznajem, i meni je to bilo teško.

Hotel je bio predivan, podignut da izgleda kao, recimo, drvena koliba, ali nijedna koliba ne bi mogla smjestiti stotine ljudi ili imati tako luksuznu opremu. Tri kata sjajnog, zlatno obojenog drva usred visokih borova. Prozori su bili visoki i otmjeno zaobljeni, zatamnjeni za udobnost moroja. Kristalne svjetiljke, električne, ali oblikovane da izgledaju kao baklje, visjele su oko svih ulaza, dajući cijelom zdanju blještavilo, gotovo izgled dragulja.

Okruživale su nas planine, koje su moje oči jedva raspoznavale u mraku i kladim se da je pogled danju oduzimao dah. Jedna strana vodila je prema prostoru za skijanje, koji je dopunjen strmim brdima i stazama, kao i žičarama i vučnicama. Na drugoj strani hotela bilo je klizalište, što me oduševilo, s obzirom na to da sam propustila ono klizanje na jezercu pokraj Akademije. Nedaleko od klizališta blage padine bile su namijenjene za sanjkanje.

To je bilo samo ono izvana.

Unutra su obavljene opsežne pripreme kako bi se zadovoljile potrebe moroja. Hranitelji su bili stalno dostupni, dvadeset četiri sata na dan. Barovi su radili po noćnom rasporedu. Straža i čuvari okružili su cijelo mjesto. Sve što bi živi vampir poželio.

Glavno predvorje imalo je strop kao u katedrali s kojeg je visio ogroman luster. Pod je bio od mramornih ploča. Recepcija je radila cijelu noć, spremna udovoljiti svakoj našoj želji. Ostatak predvorja, hodnici i saloni, bili su dekorirani crveno, crno i zlatno. Tamnija nijansa crvene dominirala je nad drugim bojama i pitala sam se je li njezina sličnost boji krvi slučajna. Ogledala i umjetnička djela krasili

su zidove, a tu i tamo bili su postavljeni mali dekorativni stolovi. Na njima su stajale svijedozelene vaze s orhidejama ljubičastih točkica koje su ispunjavale zrak svojim jakim mirisom.

Soba koju smo dijelile Lissa i ja bila je veća nego naše sobe u domu zajedno, ispunjena istim jakim bojama kao i ostatak salona. Tepih je bio tako debeo, da sam odmah na vratima izula cipele i hodala bosa, uživajući u načinu na koji su moja stopala tonula u tu mekoću. Imale smo goleme krevete prekrivene pernatim poplunima na koje je bilo složeno toliko jastuka da bi se osoba doslovno mogla u njima izgubiti i nikada ne biti pronađena. Francuska vrata vodila su na prostran balkon, koji bi, s obzirom na to da smo bile na posljednjem katu, bio cool da vani nije bilo ledeno. Sumnjala sam da bi vruća kadica za dvije osobe na kraju balkona bila dovoljna da pobijedi hladnoću.

Utapajući se u svoj toj raskoši, totalno sam se oduševila kada sam vidjela ostatak smještaja. Mramorna kada s mlaznicama. Plazma TV. Košara puna čokolade i drugih grickalica. Kad smo se konačno odlučile ići skijati, gotovo sam samu sebe morala odvući iz sobe. Vjerojatno bih ostatak praznika mogla provesti ljenčareći u sobi i biti potpuno zadovoljna.

Konačno smo se usudile izaći i čim sam uspjela izbaciti iz glave Dimitrija i majku, počela sam uživati. Pomoglo je i to što je koliba bila toliko velika da su šanse da naletim na njih bile vrlo male.

Prvi put nakon nekoliko tjedana konačno sam se mogla usredotočiti na Masona i shvatila sam koliko je zabavan. Također sam se mogla više družiti s Lissom, što me dodatno oraspoložilo.

Mogli smo izlaziti u četvero: Lissa, Christian, Mason i ja. Nas četvero smo prvi dan proveli skijajući se, iako je to dvoje moroja imalo problema pratiti nas. Ako se uzme u obzir ono što smo Mason i ja prolazili na nastavi, nismo se bojali izvoditi različite vratolomije. Zbog naše natjecateljske prirode bili smo nestrpljivi da se trudimo jedno drugo nadmašiti.

»Vas dvoje ste suicidalni«, u jednom je trenutku rekao Christian. Vani je bilo mračno, a visoki rasvjetni stupovi osvijetlili su njegovo zbunjeno lice.

On i Lissa čekali su na dnu staze i gledali kako se Mason i ja spuštamo. Kretali smo se luđačkom brzinom. Onaj dio mene koji je

pokušavao naučiti kontrolu i mudrost od Dimitrija znao je da je to opasno, ali ostatak mene rado je prigrlio tu nepromišljenost. Mračna crta buntovnosti još uvijek me nije bila napustila.

Mason se cerio dok smo se zaustavljali, raspršujući snijeg.

»Eh, to je samo zagrijavanje. Hoću reći, Rose me sve vrijeme pratila. Dječja igra.«

Lisa je odmahнула glavom.

»Ne mislite da ste pretjerali?« Mason i ja smo se pogledali.

»Ne.«

Ponovo je odmahнула glavom.

»Dobro, mi idemo unutra. Pokušajte ne ubiti se.«

Držeći se za ruke, ona i Christian su otišli. Gledala sam kako odlaze i potom se okrenula prema Masonu.

»Ja sam spremna nastaviti. A ti?«

»Apsolutno.«

Žičarom smo se popeli na vrh brda. Kada smo trebali sići, Mason je rekao:

»O. K., što misliš da odemo na ovu stazu, onda preskočimo preko onoga grebena, okrenemo se za 180 stupnjeva, izbjegnemo ona stabla i spustimo se tamo.«

Slijedila sam njegov prst dok je pokazivao niz krivudam stazu na jednoj od najvećih strmina. Namrštila sam se.

»Mase, to je stvarno nenormalno.«

»Ah«, rekao je pobjednički. »Ona se konačno slomila.«

Priekorno sam ga pogledala.

»Nisam.« Nakon još jednog pregleda njegove luđačke rute, pristala sam. »O. K. Idemo.«

»Ti prva.«

Duboko sam udahнула i naglo krenula. Moje skije su glatko klizile i oštar vjetar udario mi je u lice. Prvi skok izvela sam vješto i precizno, ali kako sam ubrzavala, shvatila sam koliko je staza opasna. U djeliću sekunde morala sam odlučiti. Ako ne nastavim, Mason će me vječno zadirkivati, a doista sam mu htjela pokazati. Uspijem li, mogu biti prilično sigurna da sam fenomenalna. Ali ako pokušam i ne uspijem... mogla bih slomiti vrat.

Negdje duboko u glavi, glas koji je sumnjivo podsjećao na Dimitrija počeo je govoriti o mudrim izborima i spoznaji kada se treba

suzdržati.

Odlučila sam ignorirati glas i nastaviti.

Bilo je uistinu opasno, ali uspjela sam besprijekorno izvesti niz vratolomija. Snijeg je prštio oko mene dok sam prolazila oštre, opasne zavoje. Kada sam se spustila na dno staze, pogledala sam prema vrhu i vidjela Masona kako divlje gestikulira. Mahnula sam mu i čekala da se spusti istom rutom kao i ja.

Ali nije. Došavši do polovine staze, nije mogao izvesti jedan od skokova, skije su prešle jedna preko druge i on je pao.

Došla sam do njega u isto vrijeme kad i nekoliko pripadnika hotelskoga osoblja. Na naše olakšanje, Mason nije slomio vrat niti je zadobio kakvu težu ozljedu. No, činilo se da mu je gležanj iščašen, što će ograničiti njegovo skijanje do kraja praznika.

Jedna od instruktorica koja je promatrala strminu dotrčala je do nas, bijesna kao ris.

»Što ste vi, djeco, mislili?!« viknula je. Okrenula se meni. »Nisam mogla vjerovati da izvodiš te glupe vratolomije!« Svoj bijes usmjerila je na Masona. »I onda si ti morao ići kopirati nju!«

Htjela sam joj kazati da je sve to bila njegova zamisao, ali sada nije bilo važno tko je kriv. Samo mi je bilo drago što je on dobro. Ali kada smo ušli u hotel, počela me izjedati krivnja. Ja sam bila neodgovorna. Što da se ozbiljno ozlijedio? Grozne slike prolazile su mi glavom. Mason slomljene noge... slomljena vrata...

O čemu sam razmišljala? Nitko me nije natjerao da se spustim. Mason je predložio, a ja mu se nisam suprotstavila. Dobrica u meni znala je da sam vjerojatno mogla. Možda bih trpjela malo zadirkivanja, ali Mason je bio dovoljno lud za mnom da bih ženskim smicalicama zaustavila to ludilo. Ponijelo me uzbuđenje i rizik, kao i kad sam poljubila Dimitrija, a da nisam dovoljno razmislila o posljedicama. Jer potajno je u meni još uvijek bila skrivena impulzivna želja da budem divlja. Mason ju je također imao i ona me dozivala.

Dimitrijevi glas u mislima me još jedanput kaznio.

Nakon što je Mason stigao u kolibu i već držao led na gležnju, pošla sam vratiti našu opremu u spremište. Na povratku sam htjela ući u hotel na druga vrata. Taj ulaz bio je iza golemoga, otvorenog trijema ukrašena drvenom ogradom. Trijem je bio ugrađen u planinu i

pružao je pogled koji je ostavljao bez daha, ako ti se dalo dovoljno dugo stajati i smrzavati se. Većini nije.

Išla sam stubama prema trijemu, otresajući snijeg s čizama. U zraku se osjetio jak miris, istodobno pikantan i sladak. Nešto mi se činilo poznatim, ali prije negoli sam mogla ustanoviti što je, iz sjene se iznenada začuo glas:

»Bok, mala dhampirice.«

Uplašena, shvatila sam da netko stoji na trijemu. Dečko, moroj, naslonjen na zid nedaleko od vrata. Prinio je cigaretu ustima, duboko uvukao dim i bacio je. Ugasio je opušak i lagano mi se nasmiješio. Shvatila sam, to je bio taj miris.

Cigaretni dim.

Oprezno sam stala i prekrížila ruke dok sam ga pažljivo proučavala. Bio je malo niži od Dimitrija, ali nije bio tako suh kao većina morojskih dečki. Dug kaput boje ugljena, vjerojatno od neke bolesno skupe mješavine kašmira i vune, dobro mu je pristajao, a elegantne kožne cipele upućivale su na još više novca. Imao je smeđu kosu koja je namjerno bila uređena tako da izgleda malo raščupano, a oči mu nisu bile ni zelene ni plave, nije bilo dovoljno svjetla da bih bila sigurna. U licu je bio sladak, pretpostavljam, i procijenila sam da je stariji od mene nekoliko godina. Izgledao je kao da je došao sa svečane večere.

»Da?« rekla sam.

Njegov je pogled prelazio po mojemu tijelu. Bila sam navikla da me morojski mladići promatraju, ali obično nisu bili tako izravni. A ja obično ne bih bila zabundana u zimsku odjeću i ne bih imala šljivu na oku.

Slegnuo je ramenima.

»Samo kažem bok, to je sve.«

Čekala sam, ali on je samo stavio ruke u džepove. Slegnuvši ramenima, pošla sam dalje.

»Dobro mirišeš«, odjednom je dometnuo.

Ponovno sam zastala i zbunjeno ga pogledala, zbog čega je njegov lukavi osmijeh postao još širi.

»Ja... mm, što?«

»Lijepo mirišeš«, ponovio je.

»Šališ se? Znojim se cijeli dan. Odvratna sam.«

Htjela sam otići, ali je nešto u njemu bilo jezovito privlačno. Kao kod potpune katastrofe, ne želiš je gledati, ali ne možeš si pomoći. Odjednom sam bila zainteresirana za razgovor s njim.

»Znoj nije loša stvar«, rekao je i naslonio glavu na zid, zamišljeno gledajući u nebo. »Neke od najboljih stvari u životu događaju se dok se znojiš. Da, ako se znojiš previše i ako znoj postane star i ustajao, postane poprilično odvratno. Ali na prelijepoj ženi? Opojno. Kada bi imala njuh kao vampiri, znala bi o čemu govorim. Većina to pokvari utapajući se u parfemima. Parfemi mogu biti dobri... posebno ako izabereš onaj koji odgovara tvojoj kemiji. Ali treba ga staviti samo malo. Pomiješaj 20 posto parfema sa 80 posto vlastitog mirisa... mmm.« Nagnuo je glavu i pogledao me. »Ubojito seksi.«

Odjednom sam se sjetila Dimitrija i njegova dezodorana. Da. To je bilo ubojito seksi, ali to sigurno neću reći ovom tipu.

»Dakle, hvala ti na lekciji iz higijene«, rekla sam. »Ali ja nemam nijedan parfem i istuširat ću se čim dođem u sobu. Sorry.«

Izvukao je kutiju cigareta i ponudio me. Malo mi se približio, ali to je bilo dovoljno da osjetim miris nečega drugog. Alkohol. Odmahnula sam glavom na cigarete, a on je uzeo jednu.

»Loša navika«, rekla sam, gledajući ga kako je pali.

»Jedna od mnogih«, odgovorio je tihim glasom. Duboko je udahnuo. »Ovdje si s Akademijom sv. Vladimira?«

»Aha.«

»Znači, bit ćeš čuvarica kad odrasteš.«

»Očito.«

Otpuhnuo je dim i ja sam gledala kako nestaje u noći. Pojačana vampirska osjetila ili ne, bilo je čudo da je mogao išta namirisati uz toliki dim.

»Koliko ti treba da odrasteš?« pitao je. »Možda ću trebati čuvara.«

»Maturirat ću na proljeće. Ali već sam obećana. Sorry.«

Njegove su oči iznenađeno zasvjetlucale.

»Da? Tko je on?«

»Ona je Vasilisa Dragomir.«

»Ah.« Lice mu se raširilo u širok osmijeh. »Znao sam da si problematična čim sam te vidio. Ti si kći Janine Hathaway.«

»Ja sam Rose Hathaway«, ispravila sam ga, ne želeći biti određena svojom majkom.

»Drago mi je što sam te upoznao, Rose Hathaway.« Pružio mi je ruku u rukavici, koju sam s oklijevanjem prihvatila. »Adrian Ivaškov.«

»I ti misliš da sam ja problematična«, promrmljala sam.

Ivaškovi su bili jedna od najbogatijih i najmoćnijih plemićkih obitelji. Oni su bili ona vrsta ljudi koji misle da mogu dobiti sve što požele i zbog toga će pregaziti sve koji im se nađu na putu. Nije ni čudo što je bio tako bahat.

Nasmijao se. Imao je lijep smijeh, grlen i gotovo melodičan. Natjerao me da zamislim toplu karamelu kako se cijedi sa žlice.

»Zgodno, je 1' da? Očito oboje imamo sličnu reputaciju.«

Odmahnula sam glavom.

»Ti ne znaš ništa o meni, a ja znam samo o tvojoj obitelji. Ne znam ništa o tebi.«

»Želiš li znati?« upitao je podrugljivo.

»Sorry. Nisam zainteresirana za starije.«

»Imam dvadeset jednu. Nisam toliko stariji.«

»Imam dečka.« Bila je to mala laž. Mason mi sigurno još nije bio dečko, ali nadala sam se da će me Adrian ostaviti na miru ako misli da sam zauzeta.

»Baš smiješno što to nisi prije spomenula«, odvratio je Adrian. »On nije kriv za tu tvoju šljivu na oku ili...?«

Osjetila sam kako crvenim, čak i na takvoj hladnoći. Nadala sam se da neće primijetiti oko, što je bilo glupo. Svojim vampirskim očima, to je vjerojatno vidio čim sam stala na trijem.

»Ne bi bio živ da je to učinio. Zaradila sam je na... treningu. Hoću reći, treniram za čuvaricu. Naši satovi uvijek su grubi.«

»To je prilično vatreno«, rekao je. Bacio je drugu cigaretu na pod i ugasio je nogom.

»Udariti me u oko?«

»Pa, ne. Naravno da ne. Mislio sam na ideju grubog igranja s tobom, to je vatreno. Veliki sam obožavatelj ful-kontakt sportova.«

»Sigurna sam da jesi«, suho sam rekla. Bio je bahat i drzak, a ipak se nikako nisam mogla prisiliti da odem.

Zvuci koraka iza mene natjerali su me da se okrenem. Mia je došla niz stazu i krenula uza stube. Kada nas je vidjela, naglo je zastala.

»Bok, Mia.«

Gledala je jedno pa drugo.

»Još jedan tip?« pitala je.

Iz njezina tona čovjek bi zaključio da imam harem muškaraca. Adrian me upitno pogledao. Činilo se da se zabavlja. Stisnula sam zube i, netipično za sebe, odlučila ne odgovoriti.

»Mia, ovo je Adrian Ivaškov.«

Adrian se rukovao s njom, jednako šarmantan kao i prema meni.

»Uvijek mi je zadovoljstvo upoznati Roseine prijateljice, posebno one lijepe.« Govorio je kao da se on i ja znamo od djetinjstva.

»Mi nismo prijateljice«, rekla sam. Toliko o pristojnosti.

»Rose se druži samo s dečkima i psihopatima«, rekla je Mia. U glasu joj je bio onaj uobičajeni prezir koji je gajila prema meni, ali joj se na licu jasno vidjelo da ju je Adrian zainteresirao.

»Dakle«, rekao je vedro, »s obzirom na to da sam oboje, psihopat i dečko, to objašnjava zašto smo mi tako dobri prijatelji.«

»Ti i ja također nismo prijatelji«, rekla sam mu. Nasmijao se.

»Uvijek se igraš nedostižne, ha?«

»Nije baš tako nedostižna«, rekla je Mia, očito uzrujana činjenicom da Adrian poklanja više pozornosti meni nego njoj. »Pitaj polovinu muških u našoj školi.«

»Da«, uzvratila sam, »i odmah pitaj onu drugu polovinu o Miji. Ako ti njoj napraviš uslugu, ona će tebi napraviti puno usluga.«

Kada je proglasila rat Lissi i meni, Mia je uspjela nagovoriti dvojicu dečki da svima u školi ispričaju kako sam s njima radila grozne stvari. Ironija je bila u tome što su pristali lagati za nju pod uvjetom da spava s obojicom.

Na licu joj se vidjelo da joj je neugodno, ali nije se dala smesti.

»Dobro«, rekla je, »ali ja ih barem ne radim besplatno.«

Adrian je ispustio neke mačje zvukove.

»Jesi li završila?« pitala sam. »Već je prošlo tvoje vrijeme za spavanje i odrasli bi sada htjeli razgovarati.« Mijin mlađahan izgled bila je njezina slaba točka, koju sam uživala redovito iskorištavati.

»Naravno«, kruto je rekla. Zarumenjeli su joj se obrazi, pojačavajući njezin izgled porculanske lutkice. »Ionako imam pametnijeg posla.« Okrenula se prema vratima, a onda zastala i ponovno pogledala Adriana. »Znaš, tu masnicu napravila joj je mama.«

Ušla je u hotel. Za njom su se zatvorila moderna staklena vrata. Adrian i ja ostali smo stajati u tišini. Na kraju je ponovno izvadio

cigarete i zapalio.

»Tvoja mama?«

»Začepi.«

»Ti si jedna od onih koji imaju ili srodne duše ili smrtne neprijatelje, zar ne ? Nema između. Ti i Vasilisa sigurno ste kao sestre, ha?«

»Pretpostavljam.«

»Kako je ona?«

»Ha? Kako to misliš?« Slegnuo je ramenima, praveći se ravnodušnim.

»Ne znam. Hoću reći, znam da ste vi pobjegle... i da je bila priča o njezinoj obitelji i Viktoru Daškovu...« Ukočila sam se na spomen Viktora.

»I?«

»A ne znam. Samo sam mislio da je to previše za nju, znaš, da se nosi s tim.«

Pozorno sam ga promatrala, pitajući se na što cilja. U jednom trenutku nakratko je procurila informacija o Lissinu krhkom mentalnom zdravlju, ali je bila brzo potisnuta. Većina je zaboravila ili pretpostavila da je to laž.

»Moram ići.« Odlučila sam da je izbjegavanje trenutačno najbolja taktika.

»Jesi li sigurna?« Zvučao je lagano razočaran, ali i dalje se doimao napuhanim i zadovoljnim kao prije. Nešto u vezi s njim i dalje me intrigiralo, ali što god to bilo, nije bilo dovoljno da se bori protiv svega drugoga što sam osjećala ili da riskiram raspravu o Lissi. »Mislio sam da je vrijeme da odrasli razgovaraju. Ja bih razgovarao o mnogo odraslih stvari.«

»Kasno je, umorna sam i od tvojih cigareta boli me glava«, gundala sam.

»Mislim da je to pošteno.« Povukao je dim i otpuhnuo. »Neke žene misle da sam zbog njih seksi.«

»Ja mislim da ih pušiš samo da imaš što raditi dok izmišljaš sljedeći zajedljiv komentar.«

Gušio se od dima, jer se uhvatio između uvlačenja i smijeha.

»Rose Hathaway, jedva čekam da te ponovno vidim. Ako si ovako šarmantna dok si umorna i živčana i ovako divna s masnicom i u odjeći za skijanje, sigurno rasturaš kad si u najboljem izdanju.«

»Ako pod 'rasturaš' misliš da bi se trebao brinuti za svoj život, onda da.« Povukla sam vrata i otvorila ih. »Laku noć, Adriane.«

»Vidimo se uskoro.«

»Ne baš. Rekla sam ti, nisam zainteresirana za starije.« Ušla sam u hotel. Budući da su se vrata zatvorila, jedva sam ga čula kako viče za mnom: »Ma nemoj!«

Jedanaesto poglavlje

Lissa je sljedećega jutra ustala i nestala prije nego što sam se uopće uspjela pokrenuti, što je značilo da sam imala kupaonicu samo za sebe dok se spremam. Obožavala sam tu kupaonicu. Bila je ogromna. Moj krevet, koji je uistinu bio velik, bez problema bi stao unutra. Vruć tuš s tri različite mlaznice brzo me razbudio, iako su me boljeli mišići od jučerašnjeg napora. Dok sam stajala ispred velikog ogledala i češljala se, bila sam razočarana što je masnica još uvijek tu. Ipak, bila je znatno slabije izražena i postala je žućkasta. Uspjela sam je gotovo potpuno sakriti korektorom i tekućim puderom.

Spustila sam se u potrazi za hranom. Doručak je u blagovaonici upravo bio završio, ali mi je jedna konobarica dala nekoliko peciva od breskve i marcipana. Izišla sam iz hotela žvačući i izoštrila osjetila da osjetim gdje je Lissa. Osjetila sam je na drugoj strani kolibe, daleko od studentskih soba. Slijedila sam trag i stigla do sobe na trećem katu. Pokucala sam.

Christian je otvorio vrata.

»Stiže uspavana ljepotica. Dobro došla.«

Požurio me unutra. Lissa je prekriženih nogu sjedila na krevetu i nasmijala se kada me vidjela. Soba je bila jednako raskošna kao i naša, ali je većina namještaja bila pomaknuta u stranu kako bi se oslobodilo prostora i u tom otvorenom prostoru stajala je Tasha.

»Dobro jutro«, rekla je.

»Bok«, rekla sam. Toliko o izbjegavanju Tashe.

Lissa je pokazala na mjesto pokraj sebe.

»Moraš ovo vidjeti.«

»Što se događa?« Sjela sam na krevet i dovršavala posljednje pecivo.

»Neke loše stvari«, rekla je vragolasto. »Tebi će se svidjeti.«

Christian je odšetao do praznog prostora i stao ispred Tashe. Gledali su se, zaboravljajući na Lissu i mene. Očito sam nešto prekinula.

»Pa zašto se ja ne bih držao upotrebljavane čarolije?« pitao je Christian.

»Zato jer troši previše energije«, odgovorila mu je. Čak i u trapericama i kose svezane u rep i s ožiljkom, uspjela je izgledati

nevjerojatno slatko. »Osim toga, vjerojatno će ubiti tvoga protivnika.«
Nakašljao se.

»A zašto ja ne bih želio ubiti strigoja?«

»Možda se nećeš uvijek boriti protiv strigoja. Ili ćeš trebati izvući neke informacije od njih. U svakom slučaju, moraš biti spreman.«

Shvatila sam da vježbaju borbenu magiju. Uzbuđenje i zanimanje zamijenili su zlovolju koja me obuzela kada sam ugledala Tashu. Lissa se nije šalila kada je rekla da rade »neke loše stvari«. Uvijek sam sumnjala da koriste borbenu magiju, ali... vau! Razmišljati o tome i doista to vidjeti, bile su dvije potpuno različite stvari. Upotrebljavati magiju kao oružje bilo je zabranjeno. Učeniku koji eksperimentira još bi se i moglo oprostiti, ali da netko od odraslih uči maloljetnika... aha. Za to bi Tasha upala u gadnu nepriliku. Pola sekunde zabavljala me ideja da bih je mogla prijaviti. Istoga trena odbacila sam tu pomisao. Mogla sam je mrziti zbog toga što je krenula za Dimitrijem, ali dio mene vjerovao je u ono što su radili ona i Christian. Osim toga, bilo je to jednostavno cool.

»Čarolija odvlačenja pažnje gotovo je jednako korisna«, nastavila je.

Njezine plave oči poprimile su izraz koji sam često znala vidjeti kod moroja kada bi koristili magiju. Izvela je nagli pokret zglobovima prema naprijed i pokraj Christianova lica izvio se vatreni jezičak. Nije ga dotaknuo, ali po tome kako se trznuo, očito je bio dovoljno blizu da osjeti vrućinu.

»Pokušaj«, rekla mu je.

Christian je trenutak oklijevao, a potom izveo isti pokret rukom kao i ona. Vatra se pojavila, ali nije bila tako fino usklađena kao što je bila njezina. Nije ni imao njezinu preciznost. Buknula joj je ravno u lice, ali prije nego što ju je mogla dotaknuti, razdvojila se i rasula oko nje, kao da je dotaknula nevidljiv štit. Skrenula ju je svojom magijom.

»Nije loše, zanemarimo li činjenicu da bi mi spalio lice.«

Čak ni ja nisam željela da joj se spali lice. Ali njezina kosa...ah, da. Vidjeli bismo kako bi lijepo izgledala bez svoje garavo crne grive.

Ona i Christian još su neko vrijeme vježbali. Kako je vrijeme odmicalo, Christianu je išlo sve bolje, iako je bilo jasno da će morati puno vježbati dok ne postane vješt kao Tasha. Moje zanimanje

postajalo je sve veće i razmišljala sam kakve sve mogućnosti nudi ta vrsta magije.

Završili su s lekcijom kada je Tasha rekla da mora ići. Christian je uzdahnuo, frustriran time što nije uspio svladati čaroliju tijekom jednoga sata. Njegova natjecateljska priroda bila je jaka gotovo kao moja.

»Mislím kako bi bilo lakše da ih jednostavno potpuno spalim«, objašnjavao je.

Tasha se nasmijala dok je vezala kosu u čvršći rep. Da. Definitivno bi mogla bez te kose, posebno kada znam koliko Dimitri voli dugu kosu.

»Lakše jer bi zahtijevalo manju usredotočenost. To je traljavo. Tvoja će magija biti dugoročno jača ako ovo naučiš. I, kao što sam već rekla, ima svoje prednosti.«

Nisam se željela složiti s njom, ali nisam si mogla pomoći.

»Sigurno bi bilo korisno kada bi se borio s čuvarom«, uzbuđeno sam rekla. »Osobito ako potpuno spaljivanje strigoja uzima toliko energije. Ovako bi mogao iskoristiti samo dio snage da odvučeš pažnju strigoju. A sigurno bi mu odvuкао pažnju s obzirom na to da toliko mrze vatru. To vrijeme bilo bi potrebno čuvaru da mu zabije kolac. Na taj način mogla bi se uništiti hrpa strigoja.«

Tasha mi se nasmiješila. Neki moroži, poput Lisse i Adriana, smiješili su se ne pokazujući zube. Tasha ih je uvijek pokazivala, uključujući i očnjake.

»Točno. Ti i ja bismo jednoga dana trebale otići u lov na strigoje«, šalila se.

»Radije ne«, odgovorila sam.

Izgovorene riječi same po sebi nisu bile tako loše, ali način na koji sam ih izgovorila sigurno je bio. Hladan. Neprijateljski. Tasha je na trenutak bila iznenađena mojim naglim preokretom u ponašanju, ali je to zanemarila. Šok koji sam izazvala u Lissi doputovao je do mene kroz našu vezu.

Ipak, nije se činilo da je smetalo Tashi. Još je neko vrijeme s nama čavrljala i dogovorila se s Christianom za večeru. Dok smo se Christian, Lissa i ja spuštali po uređenim spiralnim stubama koje su vodile u predvorje, Lissa me oštro pogledala.

»Što je to bilo?«

»Što?« nevino sam pitala.

»Rose«, rekla je značajno. Bilo je teško praviti se glup kada je tvoja prijateljica znala da joj možeš čitati misli. Točno sam znala o čemu govori. »To što si bila kuja prema Tashi.«

»Nisam bila baš takva kuja.«

»Bila si bezobrazna!« uzviknula je, izmičući se s puta skupini morojske djece koja su neprekidno jurila kroz predvorje. Bili su zabundani u jakne, a slijedio ih je instruktor skijanja koji je izgledao potpuno iscrpljeno.

Podbočila sam se.

»Gle, samo sam mrzovoljna, O. K.? Nisam se dovoljno naspavala. Osim toga, nisam poput tebe. Ne moram biti uvijek pristojna.«

Kao što se to često u posljednje vrijeme događalo, nisam mogla vjerovati što sam upravo rekla. Lissa je zurila u mene, više zabezegnuto nego povrijeđeno. Christian me gledao poprijeko, na rubu da me napadne, kad nam je Mason suosjećajno prišao. Nije trebao gips ni što slično, ali u hodu je malo šepao.

»Bok, pridruži nam se«, rekla sam dok mi je ruka kliznula u njegovu. Christian je svoju ljutnju prema meni stavio na čekanje i okrenuo se Masonu.

»Je li istina da su se tvoji samoubilački pokreti urotili protiv tebe?«

Masonove oči bile su uprte u mene.

»Je li istina da si se družila s Adrianom Ivaškovim?«

»Ja... što?«

»Čuo sam da ste se sinoć napili.«

»Stvarno?« preneraženo je pitala Lissa.

Gledala sam između njih.

»Ne, naravno da nisam! Pa jedva ga poznajem.«

»Ali ga poznaješ«, nije odustajao Mason.

»Jedva.«

»Na lošem je glas«, upozorila je Lissa.

»Da«, rekao je Christian. »Povlači se s puno cura.«

Nisam mogla vjerovati.

»Hoćete prestati? Razgovarala sam s njim svega pet minuta! I to samo zato što mi je prepriječio put. Odakle vam sve to?« Istog sam trena sama odgovorila na svoje pitanje. »Mia.«

Mason je kimnuo i vidjelo se da mu je neugodno.

»Otkada ti razgovaraš s njom?« pitala sam.

»Naletio sam na nju, to je sve«, rekao mi je.

»I povjerovao si joj? Znaš da pola vremena samo laže.«

»Aha, ali obično ima nešto istine u lažima. A ti jesi razgovarala s njim.«

»Da. Razgovarala. To je sve.«

Doista sam ozbiljno razmišljala o tome da mi Mason bude dečko, tako da mi se nije svidjelo to što mi ne vjeruje. On mi je zapravo pomogao da raskrinkam Mijine laži na početku školske godine, tako da sam bila iznenađena kako sada može zbog njih biti paranoičan. Možda su njegovi osjećaji prema meni toliko ojačali, da je skloniji ljubomori.

Iznenađujuće, u pomoć je uskočio Christian i promijenio temu.

»Pretpostavljam da danas nema skijanja, ha?« Pokazao je na Masonov gležanj, izazvavši odmah ljutit odgovor.

»Što, zar misliš da će me ovo usporiti?« pitao je Mason.

Njegova je ljutnja isparila, a zamijenio ju je onaj osjećaj goruće potrebe za dokazivanjem, potreba koju smo dijelili oboje, i on i ja. Lissa i Christian gledali su ga kao da je poludio, ali ja sam znala da ga nećemo zaustaviti što god rekli.

»Idete s nama?« pitala sam Lissu i Christiana. Lissa je odmahnula glavom. »Ne možemo. Moramo ići na neki ručak koji organiziraju Contasi.«

Christian je zastenjao.

»Pa ti moraš ići.« Udarila ga je laktom.

»Kao i ti. Na pozivnici je pisalo da dovedem i gosta. Osim toga, to je samo zagrijavanje za ono veliko.«

»A što je to?« pitao je Mason.

»Velika večera Priscille Vode«, uzdahnio je Christian. Vidjevši ga tako povrijeđena, nasmijala sam se. »Najbolja kraljičina prijateljica. Svi najveći snobovi iz plemićkih obitelji bit će ondje i morat ću biti u odijelu.«

Mason mi se nasmiješio. Njegovo prijašnje neprijateljstvo je nestalo. »Skijanje zvuči sve bolje i bolje, ha? Ležernija odjeća.«

Ostavili smo moroje i otišli van. Mason se nije mogao natjecati sa mnom na isti način kao jučer, pokreti su mu bili spori i čudni. Ipak, s

obzirom na sve, išlo mu je izvanredno dobro. Ozljeda nije bila tako teška kao što smo se bojali, ali je bio dovoljno oprezan da se drži iznimno lakih staza.

Pun mjesec obasjavao je nebo srebrnkastom svjetlošću. Električna rasvjeta nadjačala je većinu njegova osvjetljenja na zemlji, ali tu i tamo, u sjenama, mjesečina se uspijevala probiti. Poželjela sam dovoljno svjetla da obasja okolne planine, ali ti vrhovi ostali su zaklonjeni tamom. Zaboravila sam ih pogledati tijekom dana.

Staze su za mene bile superjednostavne, ali sam ostala s Masonom i tu i tamo zadirkivala ga kako me njegova dopunska nastava iz skijanja uspavljuje. Bez obzira na dosadne rute, bilo je lijepo biti vani s prijateljima, a aktivnost je uzburkala moju krv dovoljno da me grije od hladnoga vjetra. Rasvjetni stupovi osvjetljavali su snijeg, pretvarajući ga u beskrajno bijelo more, a kristalne pahulje lagano su blistale. Ako bih se uspjela okrenuti i maknuti svjetlost iz vidnoga polja, mogla sam pogledati nebo i vidjeti zvijezde posute po nebu. Blistale su ukočeno i kristalno u jasnom, ledenom zraku. Ostali smo vani prilično dugo, ali taj put sam rano zazvala kraj, pretvarajući se da sam umorna kako bi se Mason odmorio. Možda je i mogao lagano skijati ozlijeđena gležnja, ali primijetila sam kako ga počinje boljeti.

Mason i ja smo se uputili prema kolibi, hodajući blizu jedno drugome, smijući se nečemu što smo vidjeli. Odjednom sam zamijetila tračak bjeline i već sljedećega trenutka gruda je tresnula Masonu ravno u lice. Odmah sam zauzela obrambeni stav, naglo se okrenula i gledala uokolo. Vika i cika dopirale su iz smjera hotela, gdje su se nazirali obrisi borova.

»Presporo, Ashforde«, viknuo je netko. »Ne isplati se biti zaljubljen.«

Još smijeha. Masonov najbolji prijatelj Eddie Castile i nekoliko drugih novaka iz škole stvorili su se iza načičkanih stabala. Iza njih, čula sam još povika.

»Ipak, bez obzira na to, rado bismo vas uzeli, ako želite biti u našoj ekipi«, rekao je Eddie. »lako se izmičeš kao cura.«

»Ekipi?« uzbuđeno sam pitala.

Na Akademiji je grudanje bilo strogo zabranjeno. Službenici škole neobjašnjivo su se bojali da ćemo bacati grude u kojima su krhotine

stakla ili žileti, iako nisam imala pojma kako bismo uopće došli do tih stvari. Nije da je bitka grudama bila toliko buntovna, ali nakon sveg stresa kroz koji sam prolazila, bacanje nečeg na druge zvučalo mi je kao najbolja zamisao koju sam u posljednje vrijeme čula. Mason i ja pojurili smo s ostalima, a mogućnost zabranjene igre dala mu je novu energiju i navela ga da zaboravi bol u gležnju. Ušli smo u borbu s »umri muški« predanošću.

Borba se uskoro svela na to da pogodiš što više ljudi, a da istodobno izbjegavaš napade drugih. Bila sam izvrsna i u jednom i u drugom a količinu nezrelosti sam povećala zviždanjem i izvikivanjem uvreda svojim žrtvama. Glasno smo se smijali, mokri od snijega, sve dok netko nije primijetio što radimo i počeo vikati na nas. Mason i ja smo ponovno krenuli prema kolibi, dobro raspoloženi pa sam znala da je Adrian davno zaboravljen.

U stvari, prije nego što smo ušli unutra, Mason me pogledao.

»Oprosti što sam te prije napao za Adriana.«

Stisnula sam mu ruku.

»U redu je. Znam da Mia može ispričati prilično uvjerljive priče.«

»Da... ali ako si i bila s njim... nije da ja imam pravo...«

Iznenadeno sam zurila u njega, shvativši da se njegovo inače otvoreno držanje pretvara u sramežljivo.

»Nemaš li?« pitala sam.

Smiješak mu se pojavio na usnama.

»Imam li?«

Uzvrativši mu osmijeh, koraknula sam naprijed i poljubila ga. Njegove usne bile su iznenađujuće tople na ledenom zraku. Nije to bio poljubac koji je zatresao zemlju kakav sam imala s Dimitrijem prije putovanja, ali je bio sladak i lijep, prijateljska vrsta poljupca koja bi se možda mogla razviti u nešto više. Barem sam ja to tako doživjela. Prema izrazu Masonova lica, činilo se kao da mu se upravo zaljuljao cijeli svijet.

»Vau«, rekao je raširenih očiju. Pod mjesečevom svjetlošću, činilo se da su mu oči srebrnoplave.

»Vidiš?« rekla sam. »Nemaš zbog čega brinuti. Ni zbog Adriana ni zbog ikoga drugoga.«

Ponovo smo se poljubili, sada malo duže, prije negoli smo se konačno razišli. Mason je očito bio bolje volje, kako je i trebao biti, a

ja sam otišla u krevet s osmijehom na licu. Nisam zapravo bila sigurna jesmo li sada Mason i ja par, ali bili smo blizu.

Ali dok sam spavala, sanjala sam Adriana Ivaškova.

Ponovno sam stajala s njim na trijemu, samo je bilo ljeto. Zrak je bio blag i topao, a sunce je jarko sjalo na nebu, prekrivajući sve u zlatnom svjetlu. Nisam bila na takvom suncu otkada sam živjela među ljudima. Oko nas, planine i doline bile su zelene i žive. Posvuda su pjevale ptice. Adrian se naslonio na ogradu trijema i zamijetivši me, rekao:

»Oh. Nisam očekivao vidjeti te ovdje.« Nasmijao se. »Imao sam pravo. Rasturaš kada si sređena.«

Instinktivno sam dodirnula kožu oko oka.

»Nestala je«, rekao je.

Iako nisam mogla vidjeti, nekako sam znala da ima pravo.

»Ne pušiš.«

»Loša navika«, rekao je. Kimnuo je prema meni. »Bojiš se? Imaš puno zaštite.«

Namrštila sam se i pogledala dolje. Nisam primijetila svoju odjeću. Nosila sam izvezene traperice koje sam jednom vidjela, ali si ih nisam mogla priuštiti. Moja majica kratkih rukava bila je kratka i vidio mi se truh, i nosila sam nakit u pupku. Uvijek sam htjela probušiti pupak, ali nikada si to nisam mogla priuštiti. Sada sam imala mali srebrni viseći privjesak, a s njegova kraja visio je onaj čudni privjesak s plavim okom koji mi je dala mama. Lissin chatki bio je oko moga zgloba.

Pogledala sam natrag u Adriana, proučavajući odsjaj sunca na njegovoj smeđoj kosi. Ondje, na danjem svjetlu, mogla sam vidjeti da su mu oči uistinu zelene, duboki smaragd za razliku od Lissinoga svjetloga žada. Nešto mi je odjednom palo na pamet.

»Zar ti sunce ne smeta?«

Lijeno je slegnuo ramenima.

»Ne. Ovo je moj san.«

»Ne, ovo je moj san.«

»Jesi li sigurna?« vratio mu se osmijeh. Osjećala sam se zbunjeno.

»Ja... ne znam.«

Smijuljio se, ali trenutak poslije smijeh je nestao. Prvi put otkad sam ga upoznala izgledao je ozbiljno.

»Zašto imaš toliko tame oko sebe?« Namrštila sam se.

»Molim?«

»Okružena si crnilom.« Pozorno me promatrao. »Nikada nisam vidio nekoga poput tebe. Sjene posvuda. Nikada to ne bih pomislio. Čak i dok stojiš ovdje, sjene rastu.«

Pogledala sam u svoje ruke, ali nisam vidjela ništa neobično. Podigla sam pogled.

»Ja sam od sjene poljubljena...«

»Što to znači?«

»Jednom sam umrla.« O tome nisam razgovarala ni sa kim osim s Lissom i Viktorom Daškovim, ali ovo je bio samo san. Nije bilo važno. »I vratila sam se.«

Čuđenje mu se vidjelo na licu.

»Ah, zanimljivo...«

Probudila sam se.

Netko me tresao. Bila je to Lissa. Njezini osjećaji su me tako pogodili, da sam nakratko uskočila u nju i zatekla se kako gledam u sebe. Riječ »čudno« nije to dovoljno dobro opisivalo. Povukla sam se u sebe, pokušavajući pročistiti užas i paniku koji su dolazili od nje.

»Što se dogodilo?«

»Dogodio se još jedan napad strigoja.«

Dvanaesto poglavlje

Ustala sam iz kreveta u trenu. Cijela koliba bružala je o novostima. Ljudi su se skupljali u male skupine po hodnicima. Članovi obitelji međusobno su se tražili. Jedni su preplašeno šaptali, drugi su pak bili glasni i moglo se jasno čuti što govore. Zaustavila sam nekoliko ljudi, pokušavajući čuti točnu priču. Ipak, svi su imali drukčiju verziju onoga što se dogodilo i neki su govorili bez prestanka. Svi su nekamo žurili, ili u potrazi za voljenima ili pripremajući se za odlazak iz zimovališta, uvjereni da negdje drugdje postoji sigurnije mjesto.

Frustrirana različitim verzijama, konačno sam, protiv svoje volje, znala da moram potražiti jedan od dva izvora koji će mi dati točnu informaciju: svoju majku ili Dimitrija. Bilo je to poput bacanja novčića. Trenutačno nisam bila oduševljena nijednim od njih. Odlučila sam se za majku.

Vrata mamine sobe bila su pritvorena pa smo Lissa i ja ušle unutra. Vidjele smo da je tu privremeni krizni stožer. Sve je bilo puno čuvara, ulazili su i izlazili raspravljajući o strategiji. Nekolicina njih čudno nas je pogledala, ali nitko nas nije zaustavio ni ispitivao. Lissa i ja sjele smo na mali kauč i slušale razgovor moje majke. Stajala je sa skupinom čuvara, od kojih je jedan bio Dimitri. Toliko o izbjegavanju njega. Nakratko me pogledao, a ja sam skrenula pogled. Nisam se željela suočavati s mučnim osjećajima prema njemu.

Lissa i ja uskoro smo razabrale detalje. Ubijeno je osmero moroja zajedno s njihovih petero čuvara. Troje moroja je nestalo, bili su mrtvi ili pretvoreni u strigoje. Napad se nije dogodio u blizini, sve se zbilo negdje u sjevernoj Kaliforniji. Ipak, takva tragedija morala je odjeknuti u svijetu moroja pa su neki bili jako uplašeni. Uskoro sam doznala zbog čega je taj napad bio poseban.

»Moralo ih je biti više nego prošli put«, rekla je moja majka.

»Više?!« uzviknuo je jedan od čuvara. »I prošli put ih je bilo nečuveno mnogo. Još uvijek ne mogu vjerovati da bi devet strigoja uspjelo raditi zajedno, očekuješ da povjerujem da su se uspjeli još organizirati?«

»Da«, ispalila je moja majka.

»Ima li kakvih dokaza da su bili prisutni i ljudi?« pitao je netko.

Moja majka je oklijevala, a potom kazala:

»Da. Više razbijenih štitova. I način na koji je sve obavljeno... identično je napadu na Badicase.«

Njezin glas bio je čvrst, ali je u njemu također bilo umora. Ipak, to nije bila tjelesna iscrpljenost. Shvatila sam, bila je psihička. Napor i bol zbog teme razgovora.

Svoju sam majku uvijek smatrala nekom vrstom bezosjećajnog stroja za ubijanje, ali ovo je očito bilo teško za nju. Tema je bila mučna, a ipak joj je prionula bez oklijevanja. Bila je to njezina dužnost.

U grlu mi se pojavila knedla koju sam brzo progutala. Ljudi. Identično kao napad na Badicase. Od tog masakra često smo analizirali neobičnost okupljanja tako velike skupine strigoja i njihovo angažiranje ljudi. Razgovarali smo neodređenim izrazima tipa »ako se nešto takvo ponovi...« No, nitko nije ozbiljno razgovarao o toj skupini, ubojicama Badicasovih, i o mogućnosti da to ponovno učine. Jednom je bila slučajnost, možda se hrpa strigoja slučajno našla i impulzivno odlučila krenuti u napad. To je bilo užasno, ali to možemo otpisati.

Ali sada... sada je izgledalo kao da napad te skupine strigoja nije bio slučajan događaj. Ujedinili su se s namjerom, strateški su upotrijebili ljude i ponovno napali.

Sada imamo ono što bi mogao biti uzorak: strigoji aktivno traže velike skupine plijena. Serijska ubojstva. Više ne možemo vjerovati zaštitnoj magiji štitova. Ne možemo vjerovati sunčevoj svjetlosti. Ljudi se mogu kretati po danu, izviđati i ometati. Svjetlo više nije bilo sigurno.

Sjetila sam se što sam rekla Dimitriju u kući Badicasovih: To mijenja sve, je l' da? Moja majka prevrtala je po nekim papirima u bloku.

»Još nemaju forenzičke detalje, ali to nije mogla učiniti skupina s jednakim brojem strigoja. Nitko od Drozdova ili njihova osoblja nije pobjegao. Sedam strigoja bilo bi prezaposleno s petero čuvara, barem privremeno, pa bi neki pobjegli. Možda ih je bilo devet ili deset.«

»Janine ima pravo«, rekao je Dimitri. »I ako pogledate mjesto događaja... preveliko je. Sedam ga ne bi moglo pokriti.«

Drozdovi su bili jedna od dvanaest kraljevskih obitelji. Bilo ih je mnogo i bili su uspješni, ne kao Lissin umirući klan. Imali su mnogo

članova obitelji da nastave lozu, ali jasno je da je napad kao taj užasan. Osim toga, nešto u vezi s njima kopkalo me. Postojalo je nešto čega sam se trebala sjetiti... nešto što bih trebala znati o Drozdovima.

Dok je dio moga mozga pokušavao riješiti problem, opčinjeno sam gledala majku. Slušala sam njezine riječi. Vidjela sam i osjetila njezinu borbu. Ali, iskreno, nisam je nikada vidjela u akciji. Svaki put kad je bila sa mnom pokazivala je vrhunsku samokontrolu, ali ovdje sam mogla vidjeti koliko je to bilo potrebno. Takve situacije uzrokuju paniku. Čak i među čuvarima mogla sam osjetiti one koji su bili toliko napeti, da su htjeli učiniti nešto drastično. Moja majka bila je glas razuma, podsjetnik na to da moraju ostati usredotočeni i točno procijeniti situaciju. Njezina pribranost sve je smirila, njezin čvrst stav nadahnuo ih je. To je, shvatila sam, način na koji se ponašao vođa.

Dimitri je bio jednako pribran kao i ona, ali je poštovao njezin stav vođe. Ponekad sam se morala podsjetiti da je za čuvara on bio mlad. Još su raspravljali o napadu, kako su Drozdovi napadnuti tijekom zakasnele božićne zabave u dvorani za domjenke.

»Prvo Badicasi, sada Drozdovi«, mrmljao je jedan od čuvara. »Napadaju kraljevske obitelji.«

»Napadaju moroje«, rekao je pribrano Dimitrij. »Plemićke. Neplemićke. Nije važno.«

Plemićke. Neplemićke. Odjednom sam se sjetila zašto su Drozdovi važni. Poželjela sam skočiti i odmah postaviti pitanje, ali sam se suzdržala. Ovo je bilo stvarno. Nije vrijeme za nerazumno ponašanje. Željela sam biti jaka poput svoje majke i Dimitrija, pa sam čekala da rasprava završi. Kada se skupina počela razilaziti, progurala sam se prema majci.

»Rose«, rekla je iznenađeno. Kao i u Stanovu razredu, nije me primijetila u sobi. »Što radiš tu?«

Bilo je to tako glupo pitanje, da nisam ni odgovorila na nj. Što misli da radim tu? To je bila jedna od najvećih stvari koja se dogodila morojima.

Pokazala sam na blok.

»Tko je još ubijen?«

Razdraženo je nabrala čelo.

»Drozdovi.«

»Ali tko još?«

»Rose, nemamo vremena...«

»Imali su osoblje, je 1' da? Dimitri je rekao da nisu plemići. Tko su oni?«

Ponovno sam na njoj vidjela umor. Teško su joj pali posljednji događaji.

»Ne znam sva imena.« Prevrćući nekoliko stranica, okrenula je blok prema meni. »Izvoli.«

Pogledala sam popis i stresla se.

»O. K.«, rekla sam. »Hvala.«

Lissa i ja izišle smo. Poželjela sam da im mogu pomoći, ali čuvari su s lakoćom uspješno radili sami, nisu trebali novake da im smetaju.

»O čemu se radi?« pitala je Lissa kad smo se vraćale prema glavnom dijelu kolibe.

»Osoblje Drozdovih«, rekla sam. »Za njih je radila Mijina mama...«

»I?« prošaptala je Lissa. Uzdahnula sam.

»I njezino ime bilo je na popisu.«

»O, Bože.« Lissa je zastala. Zatreptala je, suznih očiju. »O, Bože«, ponovila je.

Stala sam ispred nje i stavila joj ruke na ramena. Tresla se.

»Sve je u redu«, rekla sam. Njezin strah je do mene dolazio u valovima, ali bio je to ukočeni strah. Sok. »Bit će sve u redu.«

»Čula si ih«, rekla je. »Postoji skupina strigoja koji se organiziraju i napadaju nas! Koliko ih je? Hoće li doći ovamo?«

»Neće«, odlučno sam rekla. Naravno, nisam za to imala nikakvih dokaza. »Ovdje smo sigurni.«

»Jadna Mia...«

Na to nisam imala što reći. Mislila sam da je Mia totalna kuja, ali to nisam željela nikome, ni najgorem neprijatelju, koji je, tehnički, bila ona. Istoga trena stresla sam se od te pomisli. Mia mi nije bila najgora neprijateljica.

Do kraja dana nisam mogla ostaviti Lissu. Znala sam da nema skrivenih strigoja u kolibi, ali moj zaštitnički instinkt bio je previše revan. Čuvari su štitili svoje moroje. Kao i obično, brinula sam se zbog njezine uznemirenosti, pa sam nastojala svim silama spriječiti te osjećaje.

Drugi čuvari također su ohrabivali moroje. Nisu hodali uz njih, ali su pojačali osiguranje i bili u stalnoj komunikaciji s čuvarima na mjestu događaja. Informacije o užasnim pojedinostima slijevale su se cio dan,

kao i predviđanja o tome gdje bi se mogla nalaziti ta skupina strigoja. Naravno, većinu informacija nisu dijelili s novacima.

Dok su čuvari radili ono što najbolje znaju, moroji su također radili ono što oni, nažalost, najbolje znaju: pričati.

Budući da je u kolibi bilo mnogo plemićkih i ostalih važnih moroja, te večeri organiziran je sastanak kako bi se raspravilo o onome što se dogodilo i o onome što bi se moglo dogoditi. Ne bi se donosile službene odluke, za takvo što moroji su imali kraljicu i Upravno vijeće. Ipak, svi su znali da će mišljenja koja se ondje iznesu naći svoj put do njih. Naša sigurnost u budućnosti uvelike je ovisila o tom sastanku.

Sastanak se održao u velikoj dvorani za domjenke. Unatoč poslovnoj atmosferi, moglo se vidjeti da je prostorija imala drukčiju namjenu od sastanka o masakru i obrani. Tepih je bio baršunaste teksture, cvjetnog dizajna u nijansama srebrne i crne. Stolice su bile od crnoga ulaštenog drva, visokih naslona, očito namijenjene za grandiozne večere. Na zidu su visjeli portreti davno umrlih kraljevskih moroja. Kratko sam promatrala jednu od plemkinja čije mi je ime bilo nepoznato. Nosila je staromodnu haljinu, previše čipke za moj ukus, i imala je svijetlu kosu kao Lissa.

Tip kojega nisam poznavala bio je određen za voditelja i stajao je na podiju. Većina plemića već je zauzela mjesta na početku dvorane. Svi ostali, uključujući učenike, sjeli su gdje su mogli. Christian i Mason pronašli su Lissu i mene pa smo pošli sjesti otraga, kada je Lissa najednom odmahнула glavom.

»Ja ću sjesti naprijed.«

Nas troje zurili smo u nju. Ja sam bila previše zaprepaštena da joj istražim misli.

»Pogledaj«, pokazala je. »Plemići sjede ondje, pokraj obitelji.«

Bila je to istina. Članovi istih klanova skupili su se jedni pokraj drugih: Badicasi, Ivaškovi, Zeklosi itd. Tasha je također sjedila ondje, ali bila je sama. Christian je bio jedini drugi Oзера.

»Moram biti ondje«, rekla je Lissa.

»Nitko od tebe ne očekuje da budeš ondje«, rekla sam joj.

»Moram predstavljati Dragomire.«

Christian se nakašljao.

»To je sve hrpa plemićkog sranja.«

Na licu joj se vidjela odlučnost.

»Moram biti ondje.«

Otvorila sam se Lissinim osjećajima i svidjelo mi se ono što sam našla. Većinu dana bila je tiha i uplašena, naročito kada je doznala za Mijinu mamu. Taj strah još uvijek je bio u njoj, ali je bio potisnut mirnim samopouzdanjem i odlučnošću. Spoznala je da je jedna od vladajućih moroja i koliko god je ideja lutajućih skupina strigoja plašila, željela je odraditi svoj dio.

»Onda trebaš to i učiniti«, nježno sam rekla. Isto tako svidjela mi se ideja da prkosi Christianu.

Lissa me pogledala u oči i nasmiješila se. Znala je što sam osjetila. Trenutak poslije okrenula se Christianu.

»Ti bi se trebao pridružiti svojoj teti.«

Christian je zaustio kako bi se usprotivio. Da situacija nije bila tako zastrašujuća, vidjeti Lissu kako mu naređuje bilo bi smiješno. Uvijek je bio težak i tvrdoglav, oni koji su ga pokušali gurati, nisu uspjeli. Promatrajući njegovo lice, vidjela sam da je spoznao o Lissi isto što i ja. Također mu se svidjelo vidjeti je snažnu. Stisnuo je usne u grimasu.

»O. K.« Uzeo je njezinu ruku i njih dvoje otišli su naprijed.

Mason i ja smo sjeli. Prije negoli je počelo, Dimitri je sjeo nasuprot meni. Kosa mu je bila svezana iza vrata, a kožni kaput prelio se oko njega dok je sjedao na stolicu. Iznenadeno sam ga pogledala, ali nisam ništa rekla. Bilo je prisutno samo nekoliko čuvara, većina ih je bila zaposlena popravljanjem štete. Mogla sam i misliti. Tu sam, zapela između oba svoja muškarca.

Sastanak je počeo vrlo brzo. Svi su bili nestrpljivi razgovarati o tome kako bi trebalo spasiti moroje, a zapravo su samo dvije teorije privukle pozornost.

»Odgovor je svuda oko nas«, rekao je jedan od plemića kada je dobio priliku govoriti. Stajao je ispred svoje stolice i gledao okolo.

»Ovdje. U mjestima poput ove kolibe. I Akademije sv. Vladimira. Svoju djecu šaljemo na sigurna mjesta, mjesta na kojima imaju puno

osiguranja i lako ih je čuvati. I pogledajte koliko nas je došlo ovamo, djece kao i odraslih. Zašto ne bismo tako živjeli sve vrijeme?»

»Mnogo nas i živi tako«, netko je uzviknuo. Čovjek je to zanemario. »Nekoliko obitelji tu i tamo. Ili grad s velikim brojem morojskoga stanovništva. Ali, ti moroji još uvijek su decentralizirani. Mnogi ne ujedanjuju svoja sredstva, svoje čuvare, svoju magiju. Ako bismo mogli oponašati ovaj model...« Raširio je ruke. »Više ne bismo trebali brinuti za strigoje.«

»I moroji više ne bi mogli biti interaktivni s ostatkom svijeta«, promrmljala sam.

»Dobro, dok ljudi ne bi otkrili skrivene vampirske gradove koji niču u divljini. Onda bi bilo mnogo interakcije.«

Druga teorija oko zaštite moroja uključivala je manje logističkih problema, ali je imala veći osobni utjecaj, osobito za mene.

»Problem je jednostavno u tome što nemamo dovoljno čuvara.« Zagovornica tog plana bila je neka žena iz klana Szelsky. »I zato je odgovor jednostavan: nabaviti više. Drozdovi su imali pet čuvara i to nije bilo dovoljno. Samo pet čuvara koji su čuvali dvanaest moroja! To je neprihvatljivo. Nije ni čudo da se događaju ovakve stvari.«

»Što predlažeš? Gdje da nabavimo više čuvara?« pitao je onaj koji je bio za ujedinenje više moroja. »Oni su limitiran izvor.«

Pokazala je prema mjestu gdje sam sjedila ja i još nekoliko novaka.

»Već sada ih imamo puno. Gledala sam njihove treninge. Ubojiti su. Zašto bismo čekali da navrše osamnaest? Kada bismo ubrzali njihov program treninga i usmjerili ih više na borbene treninge umjesto na knjige, mogli bismo imati nove generacije čuvara sa šesnaest.«

Dimitri je ispustio čudan zvuk koji nije odavao sreću. Nagnuvši se naprijed, nalaktio se na koljena i odmarao bradu na dlanovima, zamišljena pogleda.

»Ne samo to, imamo mnogo potencijalnih čuvara koji propadaju. Gdje su sve dhampirske žene? Naše rase su isprepletene. Moroji rade svoj dio pomažući dhampirima da prežive. Zašto te žene ne rade svoj? Zašto nisu ovdje?«

Kao odgovor, čuo se prigušen smijeh. Sve oči bile su uprte u Tashu Oзера. Dok su se mnogi pripadnici kraljevskih obitelji uredili, ona je bila jednostavna i ležerna. Imala je svoje uobičajene traperice, bijelu

majicu bez rukava koja je pokazivala dio trbuha i plavu pletenu vestu koja je sezala do koljena. Pogledavši voditelja, pitala je:

»Mogu ja?«

Kimnuo je. Žena iz klana Szelsky je sjela, a Tasha je ustala. Za razliku od drugih govornika, pošla je prema podiju, tako da je svi mogu dobro vidjeti. Njezina sjajna crna kosa bila je svezana u rep, potpuno otkrivajući njezine ožiljke na način za koji sam pretpostavljala da je namjieran. Lice joj je bilo odvažno i prkosno. Prekrasno.

»Te žene nisu ovdje, Monica, jer su prezauzete odgajanjem djece, znaš, one koju želiš slati na prvu crtu fronte čim prohodaju. I molim te, nemoj nas sve vrijeđati govoreći da moroji čine veliku uslugu dhampirima jer im pomažu u razmnožavanju. Možda je u tvojoj obitelji drukčije, ali nama ostalima seks je zabavan. To što ga moroji imaju s dhampirima, zapravo i nije neka velika žrtva.«

Dimitri se uspravio, a ljutnje više nije bilo na njegovu licu. Vjerojatno je bio uzbuđen što je njegova nova cura spomenula seks. Probola me ljutnja i nadala sam se da će ljudi, ako sam imala ubojit pogled na licu, pretpostaviti kako je to zbog strigoja, a ne zbog žene koja nam se trenutačno obraćala.

Odjednom sam primijetila da iza Dimitrija niže u redu sjedi Mia, sama. Nisam primijetila da je tu. Stisnula se u sjedalu. Rubovi očiju bili su joj jako crveni, a lice bljeđe nego inače. Neobična bol gorjela mi je u prsima, onakva kakvu ne bih očekivala da se pojavi zbog nje.

»Razlog zbog kojega čekamo da čuvari navršše osamnaest jest to što im želimo omogućiti da uživaju u nekom prividu života prije nego što ih prisilimo da ostatak života provedu u konstantnoj opasnosti. Trebaju te dodatne godine kako bi se psihički razvili jednako kao i fizički. Ako ih izvučemo prije negoli su spremni i ponašamo se kao da su dijelovi na pokretnoj vrpici, stvorili bismo stočnu hranu za strigoje.«

Nekolicina se došaptavala zbog Tashina bešćutnog izbora riječi, ali je uspjela pridobiti pozornost prisutnih.

»Stvorili biste još više stočne hrane ako biste natjerali ostale dhampirske žene da postanu čuvari. Ne možete ih natjerati na život kakav ne žele. Cio vaš plan da dođete do više čuvara temelji se na tome da bacite djecu i one koji nemaju volje u opasnost, tako da

možete, jedva, ostati korak ispred neprijatelja. Ja bih rekla da je to najgluplji plan koji sam ikad čula, da nisam upravo čula i onaj...«

Pokazala je na prvoga govornika, onog koji je želio ujedinjenje moroja. Očito mu je bilo neugodno.

»Natasha, onda nas prosvijetli«, rekao je. »Reci nam što ti misliš, ako već imaš toliko iskustva sa strigojima.«

Jedva primjetan smiješak pojavio se na Tashinim usnama, ali se nije dala izazvati tom uvredom.

»Što ja mislim?« Zakoračila je bliže rubu pozornice, gledajući sve nas dok je odgovarala na njegovo pitanje. »Mislim da trebamo prestati donositi planove koji se temelje na tome da će nas netko ili nešto zaštititi. Mislite da je premalo čuvara? Nije u tome problem. Problem je što ima previše strigoja. A mi im dopuštamo da se množe i postaju sve jači jer ne poduzimamo ništa u vezi s tim osim što vodimo glupe rasprave kao što je ova. Bježimo i skrivamo se iza dhampira, puštamo strigoje da se nekontrolirano kreću. To je naša krivnja. Mi smo razlog zbog kojeg su Drozdovi mrtvi. Želite vojsku? Dakle, tu smo. Dhampiri nisu jedini koji se mogu naučiti boriti. Ovdje, Monica, nije pitanje gdje su dhampirske žene u ovoj borbi. Pitanje je: Gdje smo mi?!«

Tasha je sada već vikala i od napora su joj se zarumenjeli obrazi. Oči su joj sjale raspaljene osjećajima i u kombinaciji s lijepim ostatkom izgleda, čak s ožiljkom, bila je uistinu izvanredna pojava. Većina prisutnih nije mogla skinuti pogled s nje. Lissa ju je gledala u čudu, ponesena njezinim riječima. Mason je bio hipnotiziran. Dimitri je bio pod dojmom. A dalje od njega...

Dalje od njega bila je Mia. Mia više nije bila pogrbljena u stolici. Sjedila je uspravno kao štap, očiju raširenih koliko god mogu biti. Zurila je u Tashu kao da ona ima sve odgovore života.

Monica Szelsky imala je manje strahopoštovanja i fiksirala je pogled na Tashu.

»Sigurno ne predlažeš da se moroji bore zajedno s čuvarima kada dođu strigoji?«

Tasha ju je mirno pogledala.

»Ne. Predlažem da se moroji i čuvari idu boriti protiv strigoja prije nego što dođu.«

Naglo je ustao dečko u dvadesetima, koji je izgledao kao maneken
Ralph Lauren. Mogla sam se kladiti da je pripadao kraljevstvu.
Nitko drugi ne bi si mogao priuštiti tako savršene plave pramenove.
Odvezao je skup pulover koji mu je bio vezan oko struka i prebacio
ga preko naslona svoje stolice.

»Oh«, rekao je izrugujući se i neprozvan počeo govoriti besmislice.
»Znači, dat ćeš nam toljage i kolce i poslati nas u borbu?«

Tasha je slegnula ramenima.

»Andrew, ako je to ono što je potrebno, onda sigurno.« Lukav
smiješak pojavio se na njezinim lijepim usnama. »Ali, postoji i drugo
oružje koje možemo naučiti koristiti. Ono koje čuvari nemaju.«

Izraz njegova lica pokazao je da misli kako je ta ideja luda.
Zakoluto je očima.

»A da? Kao što?«

Široko se osmjehnula.

»Kao ovo.«

Zamahnula je rukom i pulover koji je prebacio na naslon svoje
stolice buknuo je.

U čudu je zacičao i gurnuo ga na pod, gazeći ga.

Svi su uzdahnuli kao jedan.

A onda je... nastao kaos.

Trinaesto poglavlje

Ustali su i vikali, svi su htjeli da se čuje njihovo mišljenje. Većina se slagala u jednome: Tasha griješi. Rekli su joj da je luda. Rekli su joj da bi time što bi u borbu poslala moroje i dhampire ubrzala istrebljenje obiju rasa. Čak su imali obraza nagovijestiti da je to bio Tashin plan otpočetka, da ona nekako surađuje sa strigojima.

Dimitri je ustao. Po držanju mu se vidjelo kako mu se sve to gadi.

»I vi možete ići sa mnom. Ovdje se neće dogoditi ništa korisno«, rekao je.

Mason i ja smo ustali, ali kada sam krenula za Dimitrijem, Mason je odmahnuo glavom.

»Samo ti idi«, rekao je. »Moram nešto provjeriti.«

Pogledala sam u mnoštvo koje se prepiralo. Slegnula sam ramenima. »Sretno!«

Nisam mogla vjerovati da je prošlo samo nekoliko dana otkako sam razgovarala s Dimitrijem. Izlazeći s njim u hodnik, imala sam osjećaj da su prošle godine. Posljednjih nekoliko dana bilo je fantastično družiti se s Masonom, ali vidjeti Dimitrija ponovno... Vratili su se svi stari osjećaji prema njemu. Odjednom mi se Mason činio kao dijete. Vratila se i moja bol zbog situacije s Tashom i glupe riječi izletjele su iz mojih usta prije negoli sam ih uspjela zaustaviti.

»Zar ne bi trebao biti unutra i štiti Tashu?« pitala sam. »Prije negoli je se rulja dočepa? Imat će problema zbog ovakvog korištenja magije.«

Podigao je obrvu.

»Zna se sama čuvati.«

»Da, da, zato jer je opaka u karateu. Sve mi je to jasno. Mislila sam, s obzirom na to da ćeš biti njezin čuvar i to...«

»Gdje si to čula?«

»Imam svoje izvore.« Zvučalo bi loše da sam rekla kako sam to čula od svoje mame. »Odlučio si, ne? Hoću reći, čini se kao dobra prilika, ako uzmeš da će ti dati i povlastice...«

Ravnodušno me pogledao.

»Ono što se događa između mene i nje nije tvoja stvar«, oštro je odgovorio.

Ubole su me riječi između mene i nje. Zvučalo je kao da su on i Tasha gotova stvar. I, kao što se obično i događalo kada sam bila povrijeđena, prevladala je moja narav.

»Pa, sigurna sam da ćete vas dvoje biti sretni zajedno. Ona je baš tvoj tip, također znam koliko voliš žene koje nisu tvojih godina. Hoću reći, ona je... koliko... šest godina starija od tebe? Sedam? A ja sam sedam godina mlađa?«

»Da«, rekao je nakon nekoliko trenutaka šutnje. »Jesi. I što duže traje ovaj naš razgovor, sve više dokazuješ koliko si zapravo mlada.«

Opa! Vilica mi je tresnula na pod. Čak ni udarac moje majke nije me bolio kao taj. Na sekundu sam mogla vidjeti žaljenje u njegovim očima, kao da je i on upravo shvatio koliko su mu riječi bile grube. Ali, taj trenutak brzo je prošao i izraz mu je opet bio čvrst.

»Mala dhampirice«, iznenada se začuo glas sa strane.

Polako, još zabezeknuta, okrenula sam se prema Adrianu Ivaškovu. Nasmiješio mi se i lagano kimnuo glavom Dimitriju. Pretpostavljala sam da mi je lice potpuno crveno. Koliko je toga zaista čuo?

Držao je ruke u uobičajenoj pozi.

»Nisam želio smetati ili što slično. Samo bih htio razgovarati s tobom kad budeš imala vremena.«

Htjela sam reći Adrianu da ne želim igrati njegove igrice, ali još su me boljale Dimitrijeve riječi. Gledao je Adriana pun neodobravanja. Pretpostavljala sam da je i on, kao i svi drugi, čuo za Adrianovu lošu reputaciju. Dobro, pomislila sam. Odjednom sam poželjela da bude ljubomorani. Željela sam ga povrijediti onoliko koliko je on u posljednje vrijeme povrijedio mene.

Progutavši bol, iskopala sam onaj svoj osmijeh koji obara muškarce s nogu, onaj koji u potpunom sjaju nisam već dugo upotrijebila. Otišla sam do Adriana i stavila mu ruku na rame.

»Sada konačno imam vremena.« Kimnula sam Dimitriju i povelala Adriana na drugu stranu, hodajući blizu njega. »Vidimo se kasnije, čuvaru Belikove.«

Dimitrijeve tamne oči su nas pratile. Okrenula sam se i više se nisam osvrnula.

»Nisi zainteresirana za starije, ha?« pitao je Adrian kada smo bili sami.

»Pričinja ti se«, rekla sam. »Očito ti je moja zapanjujuća ljepota pomutila um.«

Nasmijao se onim svojim lijepim smijehom.

»Posve moguće.«

Krenula sam unatrag, ali je stavio ruku oko mene.

»Ne, ne, htjela si se igrati prijatelja sa mnom, sada to moraš provesti do kraja.«

Zakolutila sam očima i nisam maknula ruku. Osjetila sam miris alkohola, kao i onaj stalni miris cigareta. Pitala sam se je li i sada pijan, iako sam imala osjećaj da nema velike razlike u njegovu ponašanju bez obzira na to je li pijan ili trijezan.

»Što ti zapravo hoćeš?« pitala sam.

Trenutak me proučavao.

»Želim da zgrabiš Vasilisu i da dođete sa mnom. Malo ćemo se zabaviti. Vjerojatno će ti trebati i kupaći.« Činilo se kao da je malo razočaran tim priznanjem. »Osim ako ne želiš ići gola.«

»Molim? Hrpa moroja i dhampira upravo je zaklana, a ti bi išao plivati i 'zabavljati se'?«

»Nije to samo plivanje«, strpljivo je rekao. »Osim toga, taj pokolj je upravo razlog zbog kojeg bi trebala ići.«

Prije negoli sam se uspjela suprotstaviti, iza ugla sam vidjela svoje prijatelje: Lissu, Masona i Christiana. S njima je bio i Eddie Castile, što me nije iznenadilo, ali bila je i Mia, što me uistinu iznenadilo. Bili su udubljeni u razgovor, iako, kada su me vidjeli, svi su zašutjeli.

»Tu si«, rekla je Lissa zbunjena izraza lica.

Sjetila sam se da je Adrianova ruka još oko mene. Izvukla sam se iz zagrljaja.

»Bok, društvo«, rekla sam. Nastupila je čudna tišina i bila sam sigurna da sam čula kako se Adrian tiho cerekao. Pogledala sam njega, a onda svoje prijatelje. »Adrian nas je pozvao na kupanje.«

Gledali su me u čudu i gotovo sam mogla čuti kako im se okreću kotačići u glavama. Mason se malo smrknuo, ali kao i ostali, nije ništa rekao. Prikrila sam neodobravanje.

Adrian me poveo, pozivajući ostale u svoju tajnu međuigru. Kad smo bili u kupaćima, slijedili smo njegove upute i pošli prema vratima u jednom od udaljenih krila kolibe. Ondje su bile stube koje su vodile u utrobu zdanja, sve dublje i dublje. Već mi se vrtjelo u glavi koliko

smo vijugali uokolo. Na zidu su visjele električne svjetiljke, ali kako smo dalje odmicali, obojene zidove zamijenio je isklesan kamen.

Kada smo stigli na odredište, otkrili smo da je Adrian imao pravo, nije to bilo samo plivanje. Nalazili smo se u posebnom dijelu hotela, onom koji je koristila najveća morojska elita. U ovom slučaju, bila je rezervirana za hrpu članova kraljevskih obitelji koji su, pretpostavljam, svi od reda bili Adrianovi prijatelji. Bilo ih je tridesetak, svi njegovih godina ili malo stariji i na svima se vidjelo da pripadaju bogatima, elitnom sloju društva.

Spa se sastojao od niza bazena s vrućom mineralnom vodom. Možda je ta voda nekada bila u spiljama, ali graditelji hotela davno su se riješili bilo kakvog rustikalnog okruženja.

Zidovi i strop od crnoga kamena bili su blještavi i lijepi kao i sve ostalo u hotelu. Bilo je kao da si u spilji uistinu lijepoj, dizajnerskoj spilji. Na zidu su se nalazile police s ručnicima, a stolovi su obilovali egzotičnom hranom. Kupališta su odgovarala ostatku dekora u prostoriji, bio je to niz kamenih bazena vruće vode koja se grijala iz podzemnog izvora. Para je ispunila prostoriju i slab metalni miris osjetio se u zraku. Oko nas je odzvanjao smijeh ostalih sudionika zabave, koji su se prskali vodom.

»Zašto je Mia s vama?« tiho sam pitala Lissu. Vijugali smo kroz prostoriju, tražeći bazen koji nije bio zauzet.

»Kada smo se spremali izići, razgovarala je s Masonom«, odgovorila je tiho. »Činilo se baš pakosno... ne znam... ostaviti je...«

Čak sam se složila s tim. Lice joj je bilo obavijeno očitim znakovima tuge, ali se činilo da joj je trenutačno pozornost odvučeno ono što joj je Mason govorio.

»Mislila sam da ne poznaješ Adriana«, dodala je Lissa. U njezinu glasu, kao i kroz vezu, mogla sam osjetiti neodobravanje.

Konačno smo našli velik bazen, malo izdvojen od ostalih. Dečko i cura bili su na suprotnoj strani, plazili su jedno po drugom, ali bilo je dovoljno mjesta za sve nas. Bilo je lako ignorirati ih.

Stavila sam nogu u vodu i istog je trena povukla.

»Ne poznajem«, rekla sam joj. Pažljivo sam, malo-pomalo, umočila nogu natrag u vodu i polako ulazila u bazen. Imala sam tamnocrven dvodijelni bikini i kada mi je vruća voda došla do trbuha, napravila sam grimasu jer mi u prvi tren nije godila.

»Sigurno ga malo poznaješ. Pozvao te na zabavu.«

»Da, a vidiš li ga sada s nama?«

Pratila je moj pogled. Adrian je bio na suprotnoj strani prostorije sa skupinom cura koje su imale puno manje bikinije od mene. Jedan badić bio je onaj Betsey Johnson koji sam vidjela u časopisu i silno željela. Uzdahnula sam i skrenula pogled.

Za to vrijeme svi smo već kliznuli u vodu. Bila je toliko vruća da sam se osjećala kao u loncu s juhom. Sada kad se činilo da je Lissa uvjerenjena u moju nevinost u vezi s Adrianom, mogla sam se uključiti u razgovor ostalih.

»O čemu razgovarate?« prekinula sam ih. Bilo je to lakše nego da slušam i sama odgonetam.

»O sastanku«, uzbuđeno je rekao Mason. Očito ga je prošlo to što me vidio s Adrianom.

Christian se smjestio na klupicu u bazenu. Lissa se sklopčala pokraj njega. Posjednički je stavio ruku oko nje i naslonio se leđima na rub bazena.

»Tvoj dečko želi povesti vojsku protiv strigoja«, rekao mi je. Mogla sam misliti da to govori kako bi me izazvao.

Upitno sam pogledala Masona.

»Hej, tvoja teta je bila ta koja je to predložila«, Mason je podsjetio Christiana.

»Ona je samo rekla da bismo mi trebali pronaći strigoje prije negoli oni ponovno pronađu nas«, uzvratio je Christian. »Nije ona gurala novake u borbu. To je bila Monica Szelsky.«

Tad je došla konobarica noseći pladanj pun ružičastih pića. Bila su u elegantnim kristalnim čašama s dugim stapkama i pošećerenim rubom. Pretpostavljala sam da su pića alkoholna, ali nisam vjerovala da će itko tko je uspio doći na tu zabavu puhati. Nisam imala pojma kakva su. Većina mog iskustva s alkoholom svodila se na jeftino pivo. Uzela sam čašu i okrenula se natrag prema Masonu.

»Misliš da je to dobra ideja?« pitala sam ga.

Oprezno sam gucnula piće. Kao čuvar na obuci, osjećala sam da uvijek moram biti na oprezu, ali večeras mi se svidjelo biti neposlušna. Piće je imalo okus punča. Soka od grejpa. Nešto slatko, kao jagode. Bila sam još uvijek poprilično sigurna da unutra ima alkohola, ali mi se nije činilo tako jako da bih trebala biti zabrinuta.

Uskoro se pojavila druga konobarica, noseći pladanj s hranom. Pogledala sam i nisam ništa raspoznala. Bilo je nešto što je izgledalo nejasno poput gljiva nadjevenih sirom, kao i još nešto što je izgledalo kao male okrugle paštete od mesa ili kobasice. Kao dobar mesožder, posegnula sam za jednom, misleći da ne može biti tako strašno.

»To je foiegras«, rekao je Christian.

Na licu mu je bio osmijeh koji mi se nije sviđao.

Oprezno sam ga pogledala.

»Što je to?«

»Ne znaš?« Ton mu je bio drzak i prvi put u životu zvučao je kao istinski pripadnik kraljevske obitelji koji svoje elitno znanje nameće nama podčinjenima. Slegnuo je ramenima. »Kušaj. Doznaj.«

Lissa je bijesno uzdahnula.

»To je gusja jetra.«

Naglo sam povukla ruku. Konobarica je otišla dalje, a Christian se smijao. Bijesno sam zurila u njega. U međuvremenu, Mason se zakvačio na moje pitanje je li dobra ideja da novaci idu u borbu prije nego maturiraju.

»Što drugo radimo?« pitao je srdito. »Što ti radiš? Svako jutro trčiš krugove s Belikovim. Što to tebi koristi? A morojima?«

Što mi to koristi? Ubrzava mi kucanje srca i imam nepristojne misli.

»Nismo spremni«, rekla sam umjesto toga.

»Još imamo samo šest mjeseci«, procijedio je Eddie.

Mason je kimnuo na njegov komentar.

»Da. Koliko još možemo naučiti?«

»Mnogo«, rekla sam, razmišljajući o tome koliko sam naučila iz poučnih lekcija od Dimitrija. Popila sam piće.

»Osim toga, gdje to prestaje? Recimo da završimo školu šest mjeseci ranije i pošalju nas nekamo. Što slijedi? Odluče to pogurati još dalje i ukinu posljednju godinu? Prvu godinu?«

Slegnuo je ramenima.

»Ne bojim se boriti. Mogao sam srediti strigoja i kada sam bio učenik druge godine.«

»Aha«, rekla sam suho. »Isto kako si odskijao na onoj strmini.«

Masonovo lice, ionako crveno od vrućine, još je više pocrvenjelo. Istoga trena zažalila sam zbog svojih riječi, posebice kad se Christian počeo smijati.

»Nikada nisam mislio da ću doživjeti dan da se složim s tobom, Rose. Ali, na žalost, slažem se.« Konobarica s koktelima ponovno je došla i Christian i ja uzeli smo nova pića.

»Moroji nam moraju početi pomagati braniti se.«

»Magijom?« odjednom je pitala Mia.

Prvi je put progovorila otkako smo došli. Nastupila je tišina. Mislim da Mason i Eddie nisu odgovarali jer nisu znali ništa o borbi korištenjem magije. Lissa, Christian i ja jesmo, i jako smo se trudili da izgledamo kao da nemamo pojma. Ipak, u Mijinim očima bio je mali tračak nade i samo mogu zamisliti kroz što je sve tijekom dana prolazila.

Probudili su je kako bi joj priopćili da joj je majka mrtva, a onda je još morala sate i sate slušati politička prepucavanja i borbene strategije. Činjenica što je uopće sjedila s nama, doimajući se polusvjesnom, bila je čudo. Pretpostavljala sam da ljudi koji vole svoju majku u takvoj situaciji zapravo jedva funkcioniraju.

Vidjevši da joj nitko neće odgovoriti, napokon sam rekla: »Pretpostavljam. Ali... ne znam mnogo o tome.«

Popila sam piće do kraja i skrenula pogled, nadajući se da će netko drugi nastaviti razgovor. Ali nije. Mia je izgledala razočarano, ali više nije ništa rekla i Mason se ponovno prebacio na raspravu o strigojima.

Uzela sam i treće piće i spustila se u vodu koliko god sam duboko mogla a da još uvijek držim čašu. To piće bilo je drukčije. Izgledalo je čokoladno i na vrhu je bio šlag. Uzela sam gutljaj i definitivno osjetila alkohol. Ipak, mislila sam da ga je čokolada razrijedila.

Kad sam bila spremna za četvrto piće, konobarice nije bilo na vidiku. Najednom mi se Mason činio doista sladak. Voljela bih da mi pokloni malo pažnje, ali još uvijek je govorio o strigojima i logistici potrebnoj za napad usred dana. Mia i Eddie gorljivo su kimali glavama i imala sam osjećaj da bi istoga trena pošli za njim kada bi ovaj krenuo u lov na strigoje. Christian je čak sudjelovao u razgovoru, ali je više glumio vražjeg odvjetnika. Tipično. Mislio je da bi neka vrsta iznenadnog udara zahtijevala čuvare i moroje, nešto kao što je rekla Tasha. Mason, Mia i Eddie tvrdili su kako bi čuvari trebali uzeti stvar u svoje ruke ako moroji na to ne pristanu.

Moram priznati da je njihov entuzijizam bio pomalo zarazan.

I meni se sve više sviđala zamisao iznenadnog upada strigojima. Ali u napadu na Badicase i Drozdove, ubijeni su svi čuvari. Općepriznata je činjenica da su se strigoji organizirali u velike skupine i imali pomoć, ali to mi je govorilo samo to da naša strana treba biti posebno oprezna.

Ako stavimo na stranu činjenicu da je Mason sladak, nisam više željela slušati kako govori o svojim borilačkim vještinama. Željela sam još jedno piće. Izišla sam iz vode i stala na rub bazena. Na moje iznenađenje, svijet se počeo vrtjeti. To mi se i prije događalo kada bih prebrzo izišla iz vruće kupke ili kade, ali kada se to nije smirilo, shvatila sam da su ona pića bila jača nego što sam mislila.

Isto tako shvatila sam kako četvrto piće i nije baš dobra ideja, ali nisam se htjela vratiti, da svi vide kako sam pijana. Krenula sam prema prostoriji sa strane u koju je ulazila konobarica. Nadala sam se da je tamo negdje skrivena zaliha deserta, čokoladni mousse umjesto gusje jetre. Dok sam hodala, morala sam biti posebno oprezna zbog skliskoga poda, misleći da ću, ako padnem u koji od bazena i razbijem lubanju, definitivno izgubiti hladnokrvnost.

Toliko sam pažnje posvećivala svojim nogama i nastojanju da ne posrnem, da sam se zabila u nekoga. Ali, na moju sreću, nisam ja bila kriva, on se odbio od mene.

»Ej, pazi malo«, rekla sam, pokušavajući ostati stabilna.

Ali, nije uopće obraćao pozornost na mene.

Pogled mu je bio na drugom dečku, dečku krvava nosa.

Ušetala sam ravno u središte tučnjave.

Četrnaesto poglavlje

Dva tipa koja nikada prije nisam vidjela namjerali su se jedan na drugoga. Obojica su bila u dvadesetima i nijedan me nije primijetio. Onaj koji se zaletio u mene jako je gurnuo drugoga dečka, tako da je ovaj posrnuo.

»Bojiš se!« vikao je tip do mene. Imao je zelene kupaće gaće, a njegova crna kosa bila je zalizana od vode. »Svi se vi bojite. Samo se želite zakopati u svoje palače i pustiti čuvare da obavljaju vaš prljavi posao. Što ćete kada svi oni budu mrtvi? Tko će vas onda štiti?«

Drugi je rukom obrisao krv s lica. Odjednom sam ga prepoznala, zahvaljujući njegovim plavim pramenovima. Bio je to plemić koji je vikao na Tashu zbog toga što je htjela da se i moroji bore. Nazvala ga je Andrew. Pokušao je udariti protivnika, ali je promašio, njegova je tehnika bila katastrofalna.

»To je najsigurniji put. Slušajte tu obožavateljicu strigoja i svi ćemo biti mrtvi. Ona pokušava pobiti cijelu našu rasu!«

»Ona nas pokušava spasiti!«

»Ona nas pokušava natjerati da koristimo crnu magiju!«

»Obožavateljica strigoja« morala je biti Tasha.

Tip koji nije plemić bio je prva osoba izvan moga kruga koju sam čula da govori u Tashinu korist. Pitala sam se koliko drugih dijeli njegovo mišljenje. Ponovno je udario Andrewa i moj osnovni instinkt, ili udarac, natjerao me da uskočim u akciju. Bacila sam se naprijed i stala između njih. Još uvijek mi se vrtjelo u glavi i bila sam malo nestabilna. Da nisu stajali tako blizu, vjerojatno bih pala. Obojica su oklijevali, očito iznenađeni.

»Makni se«, bjesnio je Andrew.

S obzirom na to da su muški i moroji, bili su teži i viši od mene, ali ja sam bila jača od svakog pojedinačno. Nadajući se da ću moći izvesti ono što sam naumila, obojicu sam zgrabila za ruku, povukla ih prema sebi pa ih gurnula u stranu što sam jače mogla. Obojica su posrnuli, zatečeni mojom snagom. I ja sam se također malo zaljuljala.

Onaj koji nije bio kraljevske krvi, pogledao me i koraknuo prema meni. Računala sam na to da je staromodan i da neće udariti curu.

»Što to radiš?!« viknuo je.

Nekolicina se skupila i uzbuđeno nas promatrala.

Uzvratila sam mu pogled.

»Pokušavam vas spriječiti da ne budete veći idioti nego što već jeste! Hoćete pomoći? Prestanite se tući međusobno. Trgajući glavu jedan drugome nećete pomoći morojima, osim ako ne pokušavate iskorijeniti glupost iz genskoga potencijala.« Pokazala sam na Andrewa. »Tasha Ozero ne pokušava sve pobiti. Ona vas pokušava spriječiti da budete žrtve.« Okrenula sam se drugom tipu. »A što se tebe tiče, moraš još mnogo raditi ako misliš da je ovo način da razjasniš svoje mišljenje. Magija, posebno borbena magija, zahtijeva mnogo samokontrole, a ti me zasad nisi impresionirao svojom. Ja je imam više od tebe, a da me poznaješ, znao bi koliko je to ludo.«

Obojica su zabezegnuto zurila u mene. Očito sam bila učinkovitija nego elektrošoker. Dobro, barem nekoliko sekundi. Jer čim je šok izazvan mojim riječima nestao, ponovno su krenuli jedan na drugoga. Našla sam se između dvije vatre, tako da sam gotovo pala. Odjednom, iza mene se pojavio Mason. Udario je prvoga kojeg je mogao, onoga neplemića. Tip je odletio unatrag i upao u jedan od bazena, uz velik pljusak. Zacvilila sam, sjetivši se svojega ranijeg straha od razbijanja lubanje, ali već trenutak poslije bio je na nogama i brisao vodu iz očiju.

Zgrabila sam Masona za ruku, pokušavajući ga zadržati, ali me odmaknuo i krenuo prema Andrewu. Snažno ga je gurnuo, odbacivši ga u nekoliko moroja, njegovih prijatelja, pretpostavljam, koji su izgledali kao da se trude zaustaviti tučnjavu. Tip iz bazena izišao je iz vode i bijesna izraza lica krenuo prema Andrewu. Sada smo mu oboje, i Mason i ja, zapriječili put. Zurio je u nas.

»Nemoj«, upozorila sam ga.

Stisnuo je šaku i činilo se da će nas napasti. Ali bili smo opaki, a on nije imao pratnju prijatelja kao Andrew, koji je nepristojno urlao dok su ga odvodili. Uz nekoliko promrmljanih prijetnji, neplemić je odustao.

Čim je nestao, okrenula sam se Masonu.

»Jesi li poludio?«

»Ha?« pitao je.

»Nepotrebno si se umiješao!«

»I ti također«, rekao je.

Htjela sam mu objasniti, a onda sam shvatila da ima pravo.

»To je drugo«, gundala sam.

Nagnuo se naprijed.

»Jesi li pijana?«

»Ne. Naravno da nisam. Pokušavam te spriječiti da ne učiniš kakvu glupost. Samo zato što imaš iluzije da možeš ubiti strigoja, ne znači da se moraš iskaliti na drugima.«

»Iluzije?« ukočeno je rekao.

Postalo mi je mučno. Nastavila sam hodati prema pokrajnjoj prostoriji, vrtjelo mi se u glavi i nadala sam se da se neću spotaknuti.

Došavši do ulaza u prostoriju, shvatila sam da unutra nema nikakvih slastica ili pića. Dobro, barem ne u onom smislu u kojem sam mislila. Bila je to soba s hraniteljima. Nekoliko ljudi ležalo je na ležaljka presvučenim satenom, a uz njih su bili moroji. Zabezegnuta, opčinjeno sam gledala kako se plavokosi moroj nagnuo i zagrizao vrat lijepe crvenokose cure. Tada sam shvatila kako svi hranitelji izgledaju iznimno dobro. Poput glumica ili manekena. Samo najbolje za plemstvo.

Tip je pio dugo, a cura je zatvorila oči i rastvorila usne. Na licu je imala izraz čistog blaženstva, dok su joj morojski endorfini kolali krvotokom. Zadrhtala sam, vrativši se u ono vrijeme kada sam i ja osjetila tu vrstu euforije. U mom alkoholiziranom mozgu, cijela stvar činila se pomalo erotičnom. Zapravo, osjetila sam se nametljivo, kao da gledam ljude kako se seksaju. Kad je moroj završio i polizao preostalu krv, prislonio je usne na njezin obraz u mekan poljubac.

»Hoćeš volontirati?«

Nečiji vršci prstiju lagano su mi okrnuli vrat pa sam skočila. Okrenula sam se i vidjela Adrianove zelene oči i poznati osmijeh.

»Nemoj to raditi«, rekla sam mu i maknula njegovu ruku.

»Što ćeš onda ti tu?«

Pokazala sam oko sebe.

»Izgubila sam se.«

Zurio je u mene.

»Pijana si?«

»Ne. Naravno da nisam... ali...« Više mi nije bilo toliko mučno, ali još se nisam osjećala dobro. »Mislim da moram sjesti.«

Uhvatio me za ruku.

»Dobro, samo nemoj ovdje. Netko bi mogao pogrešno shvatiti. Idemo nekamo gdje je mirno.«

Odveo me u drugu prostoriju, gdje sam zainteresirano gledala uokolo. Bio je to dio za masažu. Nekoliko moroja ležalo je na stolovima, a hotelsko osoblje masiralo im je leđa i stopala. Ulje koje su koristili mirisalo je na ružmarin i lavandu. U drugim okolnostima, masaža bi zvučala super, ali ležanje na trbuhu sada mi se činilo kao najgora moguća zamisao.

Sjela sam na pod i naslonila se na zid. Adrian je otišao i vratio se s čašom vode. Sjeo je pokraj mene i dao mi čašu.

»Popij ovo. Pomoći će.«

»Rekla sam ti, nisam pijana«, mrmljala sam. Svejedno sam popila vodu.

»A-ha.« Nasmijao se. »Dobro si obavila onu tučnjavu. Tko je bio tip koji ti je pomogao?«

»Moj dečko«, rekla sam. »Recimo.«

»Mia je imala pravo. Imaš puno tipova u životu.«

»Nije tako.«

»O. K.« Još uvijek se smješкао. »Gdje je Vasilisa? Mislio sam da će biti prilijepljena za tebe.«

»Ona je sa svojim dečkom.« Proučavala sam ga.

»Kakav je to ton? Ljubomora? Želiš ga za sebe?«

»Bože, ne. Samo mi se ne sviđa.«

»Loše se ponaša prema njoj?« pitao je.

»Ne«, priznala sam. »Obožava je. Samo je nekako... kreten.«

Adrian je očito uživao u tome.

»Aha, ti jesi ljubomorna. Provodi više vremena s njim nego s tobom?«

Nisam se obazirala na to.

»Zašto me stalno ispituješ o njoj? Zainteresiran si za nju?«

Nasmijao se.

»Budi mirna, nisam zainteresiran za nju na isti način kao za tebe.«

»Ali jesi zainteresiran.«

»Samo želim razgovarati s njom.« Ostavio me kako bi donio još vode. »Osjećaš se bolje?« pitao je, pružajući mi čašu. Bila je

kristalna, lijepo izrezbarena. Izgledala je previše otmjeno za običnu vodu.

»Aha... nisam mislila da su ona pića tako jaka.«

»U tome je njihova ljepota«, cerio se. »A kad govorimo o ljepoti... ova boja savršeno ti pristaje.«

Pomaknula sam se. Možda nisam pokazivala toliko kože kao druge cure, ali sam pokazivala i više nego što sam htjela s Adrianom. Ili možda jesam? Bilo je nešto čudno u vezi s njim. Njegovo arogantno držanje mi je smetalo, ali još uvijek mi se sviđalo biti u njegovoj blizini. Možda je pametnjaković u meni prepoznao srodnu dušu.

Negdje duboko u mom pijanom umu upalila se lampica. Ali nisam mogla do nje. Popila sam još vode.

»Nisi pušio već, otprilike, onako, deset minuta«, primijetila sam, želeći promijeniti temu. Napravio je grimasu.

»Ovdje je zabranjeno pušiti.«

»Sigurna sam da si to nadoknadio punčem.«

Vratio mu se osmijeh.

»Pa, neki od nas mogu podnijeti alkohol. Neće ti valjda pozliti?«

Još uvijek sam bila pripita, ali mi više nije bilo mučno.

»Ne.«

»Dobro.«

Sjetila sam se kako sam ga sanjala. Bio je to samo san, ali me se dojmio onaj dio razgovora o tome kako sam okružena tamom. Htjela sam ga pitati o tome... iako sam znala da je glupo. Bio je to moj san, ne njegov.

»Adriane...« Okrenuo je zelene oči prema meni.

»Da, draga?«

Nisam se mogla natjerati pitati ga.

»Nema veze.«

Htio je uzvratiti, ali je okrenuo glavu prema vratima.

»Ah, evo dolazi.«

»Tko?«

Lissa je ušla u prostoriju tražeći nas pogledom. Kada nas je ugledala, vidjela sam da je odahnula. Ipak, to nisam mogla i osjetiti. Opijati poput alkohola slabili su vezu. To je bio još jedan razlog zbog kojeg nisam trebala iskoristiti tu glupu priliku večeras.

»Tu si«, rekla je i kleknula pokraj mene. Pogledavši Adriana, kimnula mu je. »Bok.«

»Bok i tebi, rođakinjo«, odvratio je, upotrijebivši obiteljski izraz koji su plemići ponekad koristili među sobom.

»Jesi li dobro?« pitala me Lissa. »Kad sam vidjela koliko si pijana, mislila sam da si možda negdje pala i utopila se.«

»Nisam...« Odustala sam od poricanja. »Dobro sam.«

Adrianov uobičajeni izraz lica postao je ozbiljan dok je promatrao Lissu. Ponovno me podsjetilo na san.

»Kako si je našla?« Lissa ga je zbunjeno pogledala.

»Ja... ovaj... pa provjerila sam sve prostorije.«

»Oh!« Izgledao je razočarano. »Mislio sam da si koristila vašu vezu.«

Obje, i ona i ja, piljile smo u njega.

»Kako znaš za to?« pitala sam. Samo je nekoliko osoba u školi znalo za našu posebnu vezu. Adrian je to spomenuo tako ležerno, kao da govori o boji moje kose.

»Ej, pa ne mogu otkriti sve svoje tajne, je l' tako?« tajnovito je rekao. »Osim toga, kada ste blizu jedna drugoj, ponašate se na određeni način... teško je to objasniti. Poprilično je cool... i stari mitovi su točni.«

Lissa ga je oprezno pogledala.

»Veza djeluje samo u jednom smjeru. Rose može osjetiti što ja osjećam i mislim, ali ja ne mogu osjetiti nju.«

»Ah.« Nekoliko trenutaka sjedili smo u tišini i ja sam popila još vode. Adrian je opet progovorio.

»Nego, rođakinjo, za što si se ti specijalizirala?«

Izgledala je kao da joj je neugodno. Obje smo znale koliko je važno da moći duha ostanu tajna, posebno zbog onih koji bi mogli iskoristiti njezinu moć iscjeljivanja, ali priča o tome kako nije ništa specijalizirala uvijek ju je mučila.

»Nizašto«, rekla je.

»Pa hoćeš li? Kasniji procvat?«

»Ne.«

»Ipak, vjerojatno si jača u drugim elementima, je l' tako? Samo nisi toliko jaka da bi nekim zagospodarila?« Krenuo je potapšati je po ramenu u pretjeranom iskazivanju razumijevanja i sućuti.

»Da, kako si...«

Istoga trena kad ju je dotaknuo, ostala je bez daha. Bilo je kao da ju je pogodila munja. Lice joj je poprimilo čudan izraz. Čak i pijana, osjetila sam preplavljenost radošću koja je dolazila preko veze. U čudu je gledala Adriana. Njegove oči bile su također prikovane uz njezine. Nisam razumjela zbog čega se tako gledaju, ali smetalo mi je.

»Ej«, rekla sam. »Prestanite. Rekla sam ti, ima dečka.«

»Znam«, rekao je, još uvijek je gledajući. Slabašan osmijeh pojavio mu se na licu. »Moramo razgovarati, rođakinjo.«

»Da«, složila se.

»Ej!« Tako nikada nisam bila zbunjena. »Ti imaš dečka. I evo ga.«

Trepnula je natrag u stvarnost. Sve troje okrenuli smo se prema vratima. Christian je stajao ondje s ostalima. Odjednom mi je pala na pamet situacija kada su me zatekli s Adrianom koji je bio obavio ruku oko mene. Ovo nije bilo mnogo bolje. Lissa i ja sjedile smo svaka s jedne njegove strane, vrlo blizu. Skočila je, u nelagodi. Christian ju je znatiželjno promatrao.

»Spremamo se za polazak«, rekao je.

»O. K.«, rekla je. Pogledala je prema meni. »Spremna?«

Kimnula sam i pokušala se podići na noge. Adrian me uhvatio za ruku i pomogao mi. Nasmiješio se Lissi.

»Drago mi je što smo razgovarali.« Meni je tiho promrmljao: »Ne brini, nisam na taj način zainteresiran za nju. Ona ne izgleda tako dobro u kupaćem. Vjerojatno ni bez njega.«

Povukla sam ruku.

»Pa, nikad nećeš doznati.«

»U redu«, rekao je. »Imam dobru maštu.«

Pridružila sam se ostalima i krenuli smo prema glavnom dijelu kolibe. Mason me čudno pogledao, onako kako je i Christian pogledao Lissu i nije mi se približio, nego je hodao ispred s Eddiejem. Na svoje iznenađenje, našla sam se kako hodam pokraj Mije. Bila je utučena.

»Ja... žao mi je zbog onog što se dogodilo«, konačno sam rekla.

»Ne moraš glumiti da ti je stalo, Rose.«

»Ne, ne. Mislim to. Užas... stvarno mi je žao.« Nije me htjela pogledati. »Hoćeš li uskoro vidjeti tatu?«

»Na ispraćaju«, ukočeno je rekla.

»Oh!«

Nisam znala što bih rekla, pa sam odustala i usmjerila pozornost na stube dok smo se penjali na glavnu razinu hotela. Neočekivano, Mia je bila ta koja je nastavila razgovor.

»Gledala sam te kad si zaustavljala onu tučnjavu...«, polako je rekla. »Spomenula si borbenu magiju. Kao da znaš nešto o tome.«

Oh, super. Sada će me ucijeniti... Na trenutak se činila gotovo pristojna.

»Pogađala sam«, rekla sam. Nije bilo šanse da odam Tashu i Christiana. »Ne znam toliko o tome. Samo sam čula priče.«

»Oh!« Smrkla se. »Kakve priče?«

»Pa, ovaj...«, pokušavala sam smisliti nešto primjereno, ni dovoljno određeno ni previše neodređeno. »Kao što sam rekla onim dečkima... koncentracija je najvažnija. Jer kada se boriš sa strigojima, mnogo ti toga može odvući pozornost. Zato moraš biti usredotočen.«

To je zapravo bilo prvo pravilo čuvara, ali je sigurno bilo novo Miji. Oči su joj se raširile od znatiželje.

»Što još? Koju vrstu čarolija upotrebljavaju?«

Odmahnula sam glavom.

»Ne znam. Ne znam zapravo ni kako djeluju čarolije i kao što sam rekla, to su samo... priče koje sam čula. Pretpostavljam da treba pronaći način kako upotrijebiti svoj element kao oružje. Na primjer... korisnici vatre imaju prednost, jer vatra ubija strigoje, tako da je njima lakše. A korisnici zraka mogu ugušiti nekog.«

To posljednje sam zapravo neizravno iskusila kroz Lissu. Bilo je užasno.

Mijine oči još uvijek su se širile.

»Što je s korisnicima vode?« pitala je. »Kako voda može uništiti strigoje?«

Zastala sam.

»Ja, hmm, nisam nikada čula priče o korisnicima vode. Sorry.«

»Ipak, možda imaš kakvu ideju? Ili, na primjer, nekoga tko bi me mogao naučiti kako da se borim?«

Aha! Znači, o tome se radilo. Nisam bila toliko luda. Sjetila sam se kako je bila uzbuđena na sastanku, kada je Tasha govorila o napadu

na strigoje. Mia se željela osvetiti strigojima za majčinu smrt. Nije ni čudo što se tako slagala s Masonom.

»Mia«, rekla sam nježno pridržavajući vrata da prođe. Gotovo smo bile u predvorju. »Znam koliko želiš... nešto učiniti. Ali mislim da je najbolje da se prepustiš... tugovanju.«

Pocrvenjela je i odjednom sam vidjela onu normalnu ljutitu Miju.

»Nemoj me omalovažavati«, rekla je.

»Ej, ni ne činim to. Samo kažem da ne srljaš dok si još uvijek uzrujana. Osim toga...«, ugrizla sam se za jezik. Namrštila se.

»Što?«

Sranje. Morala je znati.

»Pa, ne znam kako bi voda koristila protiv strigoja. Vjerojatno je to jedan od najmanje korisnih elemenata protiv njih.«

Razbjesnjela se.

»Stvarno si prava kuja, znaš?«

»Samo ti govorim istinu.«

»Ma, da ja tebi kažem istinu. Ti si potpuni idiot kad se radi o dečkima.« Pomislila sam na Dimitrija. Nije bila daleko od istine. »Mason je super«, nastavila je. »Jedan od najboljih koje poznajem, a ti to ni ne primjećuješ! Sve bi učinio za tebe, a ti se nabacuješ Adrianu Ivaškovu.«

Njezine su me riječi iznenadile. Je li moguće da je Mia zaljubljena u Masona? I iako se nisam nabacivala Adrianu, mogla sam razumjeti da je možda tako izgledalo. A čak i da nije istina, to ne bi spriječilo da se Mason osjeća povrijeđeno i izdano.

»Imaš pravo«, rekla sam.

Mia me zabezeknuto pogledala jer sam se složila s njom i ostatak puta nije rekla ni riječ. Stigli smo do onog dijela kolibe koji se dijeli u dva različita krila, za cure i dečke. Uхватила sam Masona za ruku dok su drugi odlazili.

»Čekaj«, rekla sam mu. Imala sam očajničku potrebu razuvjeriti ga u vezi svega s Adrianom, ali dio mene pitao se radim li to zato što doista želim Masona ili zato što mi se samo sviđa ideja da me želi i sebično ga želim zadržati. Stao je i pogledao me. Bio je na oprezu.

»Htjela sam ti reći da mi je žao. Nisam trebala vikati na tebe nakon tučnjave, znam da si samo pokušavao pomoći. I to s Adrianom... ništa se nije dogodilo. Doista.«

»Nije tako izgledalo«, rekao je Mason. Ali, ljutnja je splasnula.

»Znam, ali vjeruj mi, stvar je u njemu. Glupavo se zatelebao u mene.«

Moj ton očito je bio uvjerljiv jer se Mason nasmiješio.

»Pa, teško je ne zaljubiti se u tebe.«

»On me ne zanima«, nastavila sam. »Ni bilo tko drugi.«

Bila je to mala laž, ali mislila sam da sada to nije važno. Ionako ću uskoro preboljeti Dimitrija, a Mia je imala pravo u vezi s Masonom. Bio je predivan, sladak i dobar. Bila bih idiot da ne nastavim s time... zar ne?

Moja ruka još uvijek je bila na njegovoj i povukla sam ga prema sebi. To mu je bio dovoljan znak. Nagnuo se i poljubio me. Odjednom sam bila prislonjena uza zid, slično kao s Dimitrijem u dvorani. Naravno, nisam osjetila ono što i s Dimitrijem, ali je bilo na svoj način lijepo. Obgrlila sam Masona i počela ga vući bliže k sebi.

»Mogli bismo otići... nekamo«, rekla sam.

Odmaknuo se i nasmijao.

»Ne dok si pijana.«

»Nisam više... baš... tako pijana«, rekla sam pokušavajući ga privući.

Kratko me poljubio i odmaknuo se.

»Dovoljno pijana. Vjeruj mi, nije mi ovo lako. Ali ako me sutra još uvijek budeš željela, kad se otriježniš, onda ćemo razgovarati.«

Nagnuo se i ponovno me poljubio. Pokušala sam ga zagrliti, ali opet se odmaknuo.

»Polako, djevojko«, zadirkirao me, povlačeći se u svoj hodnik.

Zurila sam u njega, ali on se samo smijao i okrenuo se.

Dok je odlazio, krenula sam u svoju sobu s osmijehom na licu.

Petnaesto poglavlje

Sljedećega jutra pokušavala sam nalakirati nokte na nogama, što nije lako kad si grozno mamuran, kad sam odjednom začula kucanje na vratima. Lisse nije bilo pa sam oteturala preko sobe, nastojeći ne upropastiti mokri lak. Otvorivši vrata, ugledala sam jednoga od hotelskih djelatnika kako stoji s velikom kutijom u rukama. Malo ju je pomaknuo da može proviriti i pogledao me.

»Tražim Rose Hathaway.«

»Ja sam.«

Uzela sam kutiju. Bila je velika, ali lagana. Brzo zahvalivši, zatvorila sam vrata i pitala se jesam li mu trebala dati napojnicu. Sjela sam na pod. Na kutiji nije bilo nikakvih oznaka. Pronašla sam olovku i zabila je u traku kojom je kutija bila oblijepljena. Kada sam je dovoljno rasporila, zavirila sam unutra.

U njoj je bilo barem trideset bočica parfema. Za neke sam već bila čula, za neke nisam. Neki su bili suludo skupi, za filmske zvijezde, a bilo je i jeftinijih vrsta koje sam viđala u drogerijama. Eternity. Angel. Vanilla Fields. Jade Blossom. Michael Kors. Poison. Hypnotic Poison. Pure Poison. Happy. Light Blue. Jovan Musk. Pink Sugar. Vera Wang. Vadila sam kutijice, jednu po jednu, čitala opis i onda izvlačila bočicu van kako bih je pomirisala.

Bila sam otprilike na pola, kad mi je sinulo. To je morao biti Adrianov dar.

Nisam znala kako je uspio postići da se sve to isporuči u hotel u tako kratkom vremenu, ali novcem možeš gotovo sve. Ipak, nisam trebala pažnju bogatog, razmaženog moroja, očito nije shvatio moje znakove. Žaleći, počela sam vraćati parfeme u kutiju i onda zastala. Naravno da ću ih vratiti, ali ne vidim razlog zašto prije ne bih pomirisala i ostale.

Još jednom, počela sam izvlačiti bočicu po bočicu. Neke sam pomirisala iz čepa, neke sam prskala u zrak. Serendipity. Dolce&Gabbana. Shalimar. Daisy. Nota po nota me obuzimala: ruža, ljubica, sandalovina, naranča, vanilija, orhideja...

Kad sam završila, nos mi je jedva funkcionirao. Svi ti mirisi bili su namijenjeni ljudima. Oni su imali slabije osjetilo njuha od vampira, čak i dhampira, tako da su bili poprilično jaki. Adrianova izjava da mi

treba samo tračak parfema odjednom je dobila novo značenje. Od svih mi se tih mirisa vrtjelo, pa sam mogla samo zamisliti što bi moroji namirisali. Preopterećenost osjetila nije baš pomogla glavobolji s kojom sam se probudila.

Ovaj put sam ozbiljno počela pakirati parfeme, zaustavivši se kad sam došla do onoga koji mi se doista sviđao. Oklijevala sam, držeći kutijicu u ruci. Onda sam ponovno izvadila crvenu bočicu i pomirisala je. Bio je to svjež, sladak miris. Unutra je bilo i nešto voćno, ali ne šećerno. Naprezala sam mozak, pokušavajući se sjetiti mirisa koji sam jednom osjetila na djevojci koju sam poznavala iz doma. Rekla mi je ime. Nešto kao višnja, ali oštrije. Ribiz, da, to je bilo to. I to je bilo u tom parfemu, pomiješano s nekim cvjetnim mirisom: đurđicama i drugim koje nisam mogla ustanoviti. Bez obzira na marku, nešto me privlačilo. Slatko, ali ne previše slatko. Okretala sam kutiju, tražeći ime. AmorAmor.

»Prikladno«, promrmljala sam, primijetivši koliko sam ljubavnih problema imala u posljednje vrijeme. Ali, ipak sam zadržala parfem i ostale zapakirala. Noseći kutiju u ruci, odnijela sam ih dolje na recepciju, zatražila traku za pakiranje i zatvorila je. Također sam zatražila upute do Adrianove sobe. Očito su Ivaškovi imali vlastito krilo. Nije bilo daleko od Tishine sobe.

Osjećajući se poput dostavljačice, pošla sam hodnikom i zaustavila se ispred njegovih vrata. Prije nego što sam uspjela pokucati, vrata su se otvorila i ispred mene je stajao Adrian. Izgledao je jednako iznenađeno kao i ja.

»Mala dhampirice«, rekao je srdačno. »Nisam očekivao da ću te vidjeti ovdje.«

»Vraćam ti ovo.«

Podigla sam kutiju prema njemu prije nego što se uspio pobuniti. Nespretno ju je uhvatio, iznenađeno posrnuvši. Kada ju je napokon čvrsto držao, povukao se nekoliko koraka unatrag i stavio je na pod.

»Nije ti se svidio nijedan?« pitao me. »Hoćeš da ti nabavim još?«

»Nemoj mi više slati nikakve poklone.«

»Ovo nije poklon. Ovo je javna služba. Koja žena nema parfem?«

»Nemoj to više raditi«, odlučno sam rekla.

Odjednom se iza njega začuo glas:

»Rose? Jesi li to ti?« Virnula sam. Lissa.

»Što ti tu radiš?«

Zbog moje glavobolje i pretpostavke da je negdje s Christianom, ovoga jutra blokirala sam je koliko sam mogla. Obično bih znala da je u sobi čim bih joj se približila. Ponovno sam se otvorila i pustila da njezin šok dođe do mene. Nije me očekivala.

»A što ti tu radiš?« pitala je.

»Dame, dame«, rekao je šaljivo. »Ne trebate se tući zbog mene.«

Ošinula sam ga pogledom.

»Nećemo. Samo želim znati što se tu događa.«

Tada sam osjetila poznat miris i začula glas iza sebe:

»I ja također.«

Skočila sam. Okrenuvši se, ugledala sam Dimitrija kako stoji u hodniku. Nisam imala pojma što radi u krilu Ivaškovih.

Na putu u Tashinu sobu, predložio je glas iznutra.

Nema sumnje da je Dimitri očekivao da ću upadati u svakakve nevolje, ali mislim kako ga je to što je vidio Lissu tu zateklo potpuno nespriprema. Prošao je pokraj mene i ušao u sobu, gledajući nas.

»Muški i ženski učenici ne bi smjeli biti zajedno u sobama.«

Znala sam da ne bi ništa pomoglo ako bih rekla da Adrian tehnički nije bio učenik. Nismo smjele biti u muškim sobama.

»Kako ti ovo stalno uspijeva?« frustrirano sam upitala Adriana.

»Što?«

»Da uvijek upadnem u probleme zbog tebe!« Nacerio se.

»Vi ste te koje su došle ovamo.«

»Nisi ih trebao pustiti«, ljutio se Dimitri. »Siguran sam da su ti poznata pravila Akademije sv. Vladimira.«

Adrian je slegnuo ramenima.

»Da, ali ja ne trebam slijediti nikakva glupa školska pravila.«

»Možda ne«, hladno je rekao Dimitri, »ali sam mislio da ih barem poštuješ.«

Adrian je zakoluto očima.

»Malo sam iznenađen što mi ti dijeliš lekcije o maloljetnim djevojkama.«

Vidjela sam kako je u Dimitrijevim očima buknuo ljutnja i na trenutak mi se učinilo da je izgubio kontrolu. Ali, ostao je miran i samo je stisnuta šaka govorila koliko je ljutit.

»Osim toga«, nastavio je Adrian, »ovdje se ne događa ništa loše. Samo smo se družili.«

»Ako se želiš 'družiti' s mladim djevojkama, čini to na javnome mjestu.«

Nije mi se sviđalo što nas Dimitri naziva 'mladim djevojkama' i mislila sam da je malo pretjerano reagirao. Isto tako, sumnjala sam da dio reakcije ima veze s tim što sam ja tu.

Adrian se tada počeo smijati, čudnim smijehom od kojeg mi se naježila koža.

»Mlade djevojke? Mlade djevojke? Naravno. Mlade i stare istodobno. Jedva da su vidjele išta u životu, a ipak su već vidjele previše. Jedna je obilježena životom, druga je obilježena smrću... ali one su ono za što se brineš? Brini se za sebe, dhampire. Brini se za sebe i brini se za mene. Mi smo ti koji su mladi.«

Zurili smo u njega. Mislim kako nitko nije očekivao da će Adrian naglo skrenuti u Ludograd. On je pak bio miran i izgledao je ponovno savršeno normalan. Okrenuo se i krenuo prema prozoru, tu i tamo nas pogledavajući dok je vadio cigarete.

»Dame, vjerojatno biste trebale otići. Ima pravo. Ja sam loš primjer.«

Lissa i ja razmijenile smo poglede. Užurbano smo otišle i slijedile Dimitrija hodnikom prema predvorju.

»Ovo je bilo... čudno«, rekla sam nekoliko minuta poslije. To je bilo jasno svima, ali netko je to morao reći.

»Vrlo«, rekao je Dimitri. Nije zvučao ljutito koliko zbunjeno.

Kada smo stigli u predvorje, krenula sam za Lissom prema našoj sobi, ali Dimitri me pozvao.

»Rose«, rekao je. »Mogu li razgovarati s tobom?«

Osjetila sam suosjećanje koje je dolazilo od Lisse. Okrenula sam se prema Dimitriju i stala u stranu, maknuvši se s puta prolaznicima. Skupina moroja u dijamantima i krznu prošla je pokraj nas, a uzbuđenje im se čitalo na licima. Hotelsko osoblje slijedilo ih je s prtljagom. Neki su još odlazili u potrazi za sigurnijim mjestom. Paranoja zbog strigoja nije bila ni blizu završetka.

Dimitrijevi glas vratio me u stvarnost.

»To je Adrian Ivaškov.« Izgovorio je njegovo ime jednako kako su ga izgovarali svi drugi.

»Da, znam.«

»Ovo je drugi put da te vidim s njim.«

»Da«, glatko sam odgovorila. »Ponekad se družimo.«

Dimitri je podigao obrvu i pokazao glavom u smjeru iz kojeg smo došli. »Često se družite u njegovoj sobi?«

Nekoliko britkih odgovora palo mi je na pamet, ali onaj zlata vrijedan imao je prednost.

»Ne tiče te se ono što se događa između njega i mene.« Uspjela sam imati sličan ton koji je on upotrijebio kada je komentirao svoj odnos s Tashom.

»Zapravo, dokle god si na Akademiji, sve što radiš jest moja stvar.«

»Ne u mom privatnom životu. U tome nemaš utjecaja.«

»Još nisi odrasla.«

»Dovoljno sam blizu. Osim toga, nije da ću nekom čarolijom odrasti na osamnaesti rođendan.«

»Očito«, rekao je.

Pocrvenjela sam.

»Nisam tako mislila. Mislila sam...«

»Znam što si mislila. I tehnički detalji sada nisu važni. Ti si učenica Akademije. Ja sam tvoj instruktor. Moj posao je da ti pomazem i da budeš sigurna. Biti u spavaćoj sobi nekog poput njega... pa, to nije sigurno.«

»Mogu se nositi s Adrianom Ivaškovim«, promrmljala sam. »On je čudan, poprilično čudan, očito, ali bezopasan.«

U sebi sam se pitala je li moguće da je Dimitrijević problem ljubomora. Nije povukao Lissu na stranu da bi na nju vikao. Ta me misao malo razveselila, ali onda sam se sjetila ranije znatiželje zašto je Dimitri naišao.

»Kad već razgovaramo o privatnom životu... pretpostavljam da si bio u posjetu Tashi, ha?«

Znala sam da sam bezobrazna i očekivala sam odgovor u stilu »ne tiče te se«. Umjesto toga rekao je:

»Zapravo sam bio u posjetu tvojoj majci.«

»Spetljat ćeš se i s njom?«

Znala sam, naravno, da neće, ali je dosjetka bila predobra da bih je propustila. Očito je i on to znao i samo me pogledao umornim očima.

»Ne, proučavali smo nove podatke o strigojima koji su napali Drozdove.«

Moja ljutnja i bezobrazluk su nestali. Drozdovi. Badicasi. Odjednom se sve što se dogodilo toga jutra činilo nevjerovatno nevažnim. Kako sam mogla stajati tu s Dimitrijem i svađati se oko veza koje bi se samo mogle dogoditi, dok su se ostali čuvari trudili da nas zaštite?

»Što ste doznali?« tiho sam upitala.

»Uspjeli smo pronaći neke strigoje«, rekao je. »Ili barem ljude koji su bili s njima. Postoje svjedoci koji žive u blizini i koji su vidjeli nekoliko automobila kojima se koristi ta skupina. Registarske oznake bile su iz raznih država, skupina se očito razišla, vjerojatno kako bismo ih teže otkrili. Ali jedan od svjedoka zapamtio je točno jednu tablicu. Potječe iz Spokanea.«

»Spokane?« pitala sam u nevjerici. »Spokane, Washington? Tko se skriva u Spokaneu?« Bila sam jednom tamo. Bilo je dosadno kao i u svakom sjeverozapadnom gradu usred šume.

»Strigoji, očito«, rekao je bezizražajno. »Adresa je lažna, ali drugi dokazi upućuju da su doista ondje. Postoji nekakav šoping-centar koji ima podzemne tunele. U tom području viđeni su strigoji.«

»Onda...«, namrštila sam se. »Hoćete li krenuti za njima? Hoću reći, to je ono što je Tasha govorila sve vrijeme... Ako znamo gdje su...«

Odmahnuo je glavom.

»Čuvari ne mogu ništa učiniti bez odobrenja odozgora. A to se neće dogoditi tako skoro.«

Uzdahnula sam.

»Zato što moroju previše pričaju.«

»Samo su oprezni«, rekao je. Opet sam se počela uzrujavati.

»Ma daj. Ovaj put čak ni ti ne možeš željeti biti oprezan. Ne, kad zapravo znaš gdje se strigoji skrivaju. Strigoji koji su masakrirali djecu. Ti ih ne želiš napasti dok to najmanje očekuju?« Zvučala sam poput Masona.

»Nije tako jednostavno«, rekao je. »Mi odgovaramo Čuvarskom vijeću i morojskoj vladi. Ne možemo samo istrčati i impulzivno reagirati. A ionako još ne znamo sve. Nikad se ne zaliječi ako ne znaš sve detalje.«

»Ponovno zen životne lekcije«, uzdahnula sam. Prstima sam prošla kroz kosu i zataknila je iza uha. »Zašto mi to uopće govoriš? To su informacije za čuvare, ne za novake.«

Razmislio je o svojim riječima i izraz lica mu se smekšao. Uvijek je izgledao nevjerovatno, ali takav mi se najviše sviđao.

»Rekao sam neke stvari... neki dan i danas... koje nisam trebao. Stvari koje vrijedaju tvoje godine. Imaš sedamnaest, ali sposobna si razumjeti stvari koje su namijenjene mnogo starijima od tebe.«

Srce mi je zatreperilo.

»Stvarno?«

Kimnuo je.

»Na puno načina još si uvijek mlada, i ponašaš se tako, ali jedini način da se to promijeni jest da te se tretira kao odraslu. Moram to češće raditi. Znam da ćeš usvojiti ovu informaciju i razumjeti koliko je važno da je zadržiš za sebe.«

Nisam voljela kad bi mi tko rekao da se ponašam mlado, ali mi se svidjela ideja da će sa mnom razgovarati kao sa sebi ravnom.

»Dimka«, čuo se glas. Prišla nam je Tasha Ozera. Nasmiješila se kada me vidjela. »Bok, Rose.«

Moje raspoloženje splasnulo je.

»Bok«, rekla sam ravnodušno.

Stavila je ruku na Dimitrijevu podlakticu, prelazeći prstima po koži kaputa. Ljutito sam gledala njezine prste. Kako se usuđuje dirati ga?

»Imaš onaj pogled«, rekla mu je.

»Koji pogled?« pitao je. Odlučan pogled koji je imao dok je razgovarao sa mnom, nestao je. Na usnama mu se pojavio poznati lagani osmijeh. Gotovo zaigran.

»Onaj pogled koji govori da ćeš cijeli dan provesti na dužnosti.«

»Stvarno? Takav pogled?« U glasu mu se čuo zajedljiv ton.

Kimnula je.

»Kada ti zapravo završava smjena?«

Dimitri je zapravo izgledao, časna riječ, glupavo.

»Prije sat vremena.«

»Ne možeš ovo stalno raditi«, zastenjala je. »Trebaš odmor.«

»Pa... ako razmisliš, ja sam uvijek Lissin čuvar...«

»Za sada«, rekla je znalački. Bilo mi je mučnije nego prošle večeri.

»Gore se održava veliki bilijarski turnir.«

»Ne mogu«, rekao je još uvijek s osmijehom na licu. »Iako, nisam dugo igrao...«

Što? Dimitri je igrao bilijar!

Odjednom mi nije bilo važno što smo sada raspravljali o tome da će me tretirati kao odraslu. Dio mene znao je kakav je to bio kompliment, ali preostali dio mene želio je da se prema meni ponaša kao što se ponašao prema Tashi. Zaigrano. Opušteno. Ležerno. Bili su tako bliski, potpuno mirni.

»Idemo, onda«, molila je. »Samo jednu partiju! Možemo ih sve dobiti.«

»Ne mogu«, rekao je, sa žaljenjem u glasu. »Ne dok se sve ovo događa.«

Malo se umirila.

»Ne. Pretpostavljam da ne možeš.« Pogledala me i rekla: »Nadam se da shvaćaš kakvog fantastičnog uzora imaš ovdje. Uvijek je na dužnosti.«

»Pa«, rekla sam oponašajući njezin ležeran ton od maloprije, »barem za sada.«

Tasha je bila zbunjena. Mislim kako joj nije padalo na pamet da joj se rugam. Dimitrijevi smrknuti pogled govorio mi je da on točno zna što radim. Odmah sam shvatila da sam upravo poništila svaki napredak koji sam postigla u vezi sa svojim odrastanjem.

»Završili smo, Rose. Ne zaboravi što sam rekao.«

»Aha«, rekla sam okrenuvši se. Odjednom sam poželjela otići u sobu i neko vrijeme vegetirati. Ovaj dan me već izmorio. »Definitivno.«

Nisam daleko odmaknula, kada sam naletjela na Masona. Dobri Bože! Muškarci posvuda.

»Ljutita si«, rekao je čim me ugledao. Imao je smisao za otkrivanje mojih raspoloženja. »Što se dogodilo?«

»Problemi... s autoritetom. Čudno jutro.«

Uzdahnula sam, nisam mogla izbaciti Dimitrija iz glave. Gledajući Masona, sjetila sam se kako sam večer prije bila uvjerenjena da želim s njim ozbiljno. Bila sam luda. Nisam se mogla odlučiti ni za koga. Odlučivši kako je najbolji način da isključim jednoga taj da se usredotočim na drugoga, povukla sam Masona i odvela ga sa sobom.

»Dođi. Zar se nismo dogovorili da ćemo danas ići nekamo... nasamo?«

»Mislio sam da više nisi pijana«, šalio se. Ali oči su mu bile jako, jako ozbiljne. I zainteresirane. »Pretpostavio sam da od toga neće biti ništa.«

»Ej, ostajem kod svojih izjava, bez obzira na sve.« Otvorivši se, potražila sam Lissu. Nije više bila u našoj sobi. Otišla je ponovno na neki plemićki događaj, vjerojatno još vježbati za veliku večeru Priscille Vode. »Dođi«, rekla sam Masonu. »Idemo u moju sobu.«

Na stranu sve ono što je Dimitri rekao, nitko zapravo nije nametao pravilo o miješanju spolova. Bilo je kao da smo u mom domu na Akademiji. Dok smo Mason i ja išli gore, ispričala sam mu ono što mi je Dimitri rekao o strigojima u Spokaneu. Iako sam to trebala zadržati za sebe, bila sam ljutita na Dimitrija i nisam vidjela ništa loše u tome da sve kažem Masonu. Znala sam da će ga to zanimati.

Imala sam pravo. Mason je doista zagrizao.

»Molim?« viknuo je kad smo ušli u sobu. »Stvarno neće ništa poduzeti?«

Slegnula sam ramenima i sjela na krevet.

»Dimitri je rekao...«

»Znam, znam... čuo sam te. Moramo biti oprezni i sve to.« Mason je ljutito koračao po sobi. »Ali, ako ti strigoji ponovno napadnu neke moroje... neku obitelj... prokletstvo! Onda će poželjeti da nisu bili tako oprezni.«

»Zaboravi na to«, rekla sam. Malo me živciralo što ja na krevetu nisam bila dovoljna da ga odvratim od njegovih ludih planova za napad.

»Ne možemo ništa učiniti.«

Prestao je hodati.

»Mi bismo mogli ići.«

»Kamo?« pravila sam se glupa.

»U Spokane. U gradu ima buseva koji voze tamo.«

»Ja... čekaj. Ti bi da mi idemo u Spokane i napadnemo strigoje?«

»Da. Eddie bi također išao... mogli bismo ići u taj šoping-centar. Oni ne bi bili organizirani, a mi bismo mogli čekati i uništiti jednoga po jednog...«

Samo sam zurila u njega.

»Kad si postao tako mutav?«

»Oh, tako... Hvala ti na povjerenju.«

»To nema veze s povjerenjem«, odvrátila sam, ustala i prišla mu. »Totalno rasturaš. Vidjela sam. Ali ovo... ovo nije način. Ne možemo samo pokupiti Eddieja i otići napasti strigoje. Treba nam još ljudi. Više planiranja. Više podataka.«

Stavila sam ruke na njegova prsa. On je stavio svoje ruke preko njih i nasmiješio se. Borbena vatra još mu je bila u očima, ali se vidjelo da je počeo obraćati pažnju na važnije stvari. Kao što sam ja.

»Nisam te htjela nazvati mutavim«, rekla sam. »Oprosti.«

»To sada govoriš samo zato što želiš nešto od mene.«

»Naravno da želim«, nasmijala sam se, sretna što ga vidim opuštenog. Nešto u tom razgovoru podsjetilo me na Christianov i Lissin razgovor u kapelici.

»Dobro«, rekao je, »mislim da neću biti previše otporan na iskorištavanje.«

»O.K. Jer želim napraviti puno toga.«

Rukama sam kliznula prema gore i oko njegova vrata. Pod prstima sam osjećala njegovu toplu kožu i sjetila se koliko sam uživala sinoć dok smo se ljubili. Odjednom, kao iz vedra neba, rekao je:

»Ti stvarno jesi njegova učenica.«

»Čija?«

»Belikovljeva. Pomislio sam na to kada si rekla da trebamo više podataka i to. Ponašaš se kao on. Otkad se družiš s njim, postala si jako ozbiljna.«

»Ne, nisam.«

Mason me povukao bliže, ali ja se odjednom više nisam osjećala tako romantično. Htjela sam se ljubiti i zaboraviti Dimitrija neko vrijeme, a ne razgovarati o njemu.

Odakle sad to? Mason me trebao zabaviti.

Nije primijetio da nešto nije u redu.

»Samo si se promijenila, to je sve. Nije loše... samo je drukčije.«

Nešto u tome me naljutilo, ali prije negoli sam mogla uzvratiti, usne su nam se srele u poljupcu. Razumna rasprava nekako je nestala. U meni se počeo dizati onaj tračak mračnog temperamenta, ali je samo prelio taj intenzitet u tjelesno, dok smo Mason i ja plazili jedno po drugom. Povukla sam ga na krevet, uspijevajući to a da se nismo

prestali ljubiti. Uvijek sam bila svestrana. Zabila sam nokte u njegova leđa dok su njegove ruke klizile uz moj vrat i raspustile rep koji sam maloprije svezala. Prolazeći prstima kroz moju kosu, pomaknuo je usne niže i ljubio mi vrat.

»Ti si... nevjerojatna«, rekao je. I znam da je to i mislio. Cijelo lice mu je sjalo od želje za mnom.

Izvila sam se prema gore, tako da su njegove usne jače pritiskale moju kožu, dok su mu ruke kliznule pod moju majicu. Nježno mi je dodirivao trbuh, jedva dotičući rub grudnjaka.

Ako uzmemo u obzir da smo prije jedne minute još raspravljali, bila sam iznenađena što su stvari uznapredovale tako brzo. Ipak, iskreno... nisam imala ništa protiv. Na ovaj način sam živjela svoj život. Sa mnom je sve uvijek bilo brzo i intenzivno. Onu noć kada smo Dimitri i ja pali pod čaroliju Viktora Daškova, bilo je poprilično opake strasti. Ipak, Dimitri je imao kontrolu, tako da smo ponekad išli polako... i to je bilo prekrasno na svoj način. Ali većinu vremena nismo se mogli suzdržavati. Mogla sam to ponovno osjetiti. Način na koji su njegove ruke prelazile po mome tijelu. Duboke, snažne poljupce.

Upravo sam tada nešto shvatila.

Ljubila sam Masona, ali u mislima sam bila s Dimitrijem.

I nije to bilo kao da se samo prisjećam. Stvarno sam zamišljala da sam s Dimitrijem, upravo sada. Ponovno sam proživljavala tu noć. Zatvorenih očiju, lako sam se pretvarala.

Ali kad sam ih otvorila i vidjela Masonove oči, znala sam da je on sa mnom. Obožavao me i dugo me želio.

To da ja to činim... da budem s njim i pretvaram se da sam s nekim drugim...

To nije bilo u redu.

Izmigoljila sam.

»Ne... nemoj.«

Mason je stao istoga trena, jer je takav tip dečka.

»Prenaglo?« pitao je.

Kimnula sam.

»U redu je. Ne moramo to učiniti.«

Posegnuo je prema meni, a ja sam se još odmaknula.

»Ne, ja samo ne... ne znam. Možemo prestati, O. K.?«

»Ja...« Na trenutak je ostao bez riječi. »Što je s onih 'puno toga' što si htjela učiniti?«

Da... izgledalo je prilično loše, ali što da kažem? Ne mogu biti s tobom, jer kad jesam, mislim na drugog dečka kojeg uistinu želim.

Ti si samo zamjena. Progutala sam knedlu, osjećajući se glupo.

»Oprosti, Mase. Jednostavno ne mogu.«

Sjeo je uspravno i prstima prošao kroz kosu.

»O. K. U redu.« Čula sam hladnoću u njegovu glasu. »Ti si luda.« Pogledao me, na licu mu se vidio bijes. »Zbunjen sam. Ne razumijem tvoje signale. Čas si vruća, čas si hladna. Kažeš da me želiš, kažeš da me ne želiš. Da odabereš jedno, to bi bilo u redu, ali natjeraš me da vjerujem u jedno, a na kraju odeš u potpuno drugom smjeru. Ne samo sada, nego cijelo vrijeme.«

Bila je to istina. S njim sam išla malo naprijed, malo natrag. Ponekad sam očijukala, ponekad ga potpuno ignorirala.

»Želiš li da nešto učinim?« pitao je kada nisam ništa rekla. »Nešto što će... ne znam... Da za mene osjetiš nešto bolje?«

»Ne znam«, rekla sam tiho.

Uzdahnuo je.

»Što uopće želiš?«

Dimitrija, pomislila sam. Umjesto toga, ponovila sam:

»Ne znam.«

Glasno je uzdahnuo, ustao i krenuo prema vratima.

»Rose, za nekog tko tvrdi da želi sakupiti što više informacija, stvarno trebaš puno naučiti o sebi.«

Zalupio je vratima. Od zvuka sam se trgnula i dok sam zurila u mjesto na kojem je upravo stajao Mason, shvatila sam da ima pravo. Imam puno toga za naučiti.

Šesnaesto poglavlje

Lissa me pronašla kasnije toga dana. Zaspala sam nakon što je Mason otišao, toliko bezvoljna da nisam željela ustati iz kreveta. Probudio me udarac kad je zalupila vratima.

Bila sam sretna što je vidim. Željela sam izbaciti iz sebe tu muku s Masonom, ali prije nego što sam stigla, prepoznala sam njezine osjećaje. Bila je zabrinuta. Zato sam, kao i uvijek, njoj dala prednost.

»Što se dogodilo?«

Sjela je na svoj krevet i utonula u pernati poplun. Osjećala je istodobno bijes i tugu.

»Christian.«

»Stvarno?« Nikad nisam mislila da se svađaju. Zadirivali su jedno drugo, ali ne na takav način da bi je doveo do suza.

»Doznao je... da sam jutros bila s Adrianom.«

»Oh«, rekla sam. »Aha. To bi mogao biti problem.«

Ustala sam, otišla do svog ormarića i uzela četku. Zabrinuta, stala sam ispred ogledala pozlaćena okvira i počela raščešljavati kosu koja mi se zamrsila dok sam spavala. Gundđala je.

»Ali, ništa se nije dogodilo! Christian je poludio bez veze. Ne mogu vjerovati da sumnja u mene.«

»Ne sumnja. Ali cijela je stvar malo čudna, to je sve.« Mislila sam na Dimitrija i Tashu. »Zbog ljubomore ljudi rade i govore gluposti.«

»Ali, ništa se nije dogodilo«, ponovila je. »Hoću reći, pa bila si ondje i, ej, pa još nisam doznala. Što si ti tamo radila?«

»Adrian mi je poslao hrpu parfema.«

»Misliš onu ogromnu kutiju koju si nosila?«

Kimnula sam.

»Vau!«

»Da. Došla sam je vratiti«, rekla sam. »Pitanje je što si ti tamo radila?«

»Samo smo razgovarali«, rekla je. Popravilo joj se raspoloženje, bila je na rubu da mi nešto kaže, ali je stala. Osjetila sam kako joj je misao bila na vrhu jezika, ali ju je naglo potisnula. »Imam ti mnogo toga za ispričati, ali prvo mi reci što ima kod tebe.«

»Ništa nema kod mene.«

»Ma daj, Rose. Nisam vidovita kao ti, ali znam kada si ljutita. Nisi baš dobre volje još od Božića. Što je?«

Sad nije bilo vrijeme da ulazim u to što se dogodilo na Božić, kada mi je mama rekla za Tashu i Dimitrija. No, ispričala sam Lissi što se dogodilo s Masonom, preskočivši objašnjenje o tome zašto sam stala.

»Pa...«, rekla je kad sam završila. »To je tvoje pravo.«

»Znam. Ali, izazvala sam ga. Mogu razumjeti da je uzrujan.«

»Ipak, mislim da vi to možete riješiti. Idi razgovarati s njim. Lud je za tobom.«

Bilo je to više od nesporazuma u komunikaciji. Stvari između Masona i mene ne mogu se samo tako pokrpati.

»Ne znam«, rekla sam joj. »Nisu svi kao ti i Christian.«

Smrknula se.

»Christian. Još uvijek ne mogu vjerovati da je tako glup.«

Nisam mislila to učiniti, ali sam se nasmijala.

»Liss, poljubit ćete se i pomiriti najvjerojatnije već sutra. Možda i više nego poljubiti.«

Izletjelo mi je prije nego što sam se uspjela zaustaviti. Pogledala me razrogačenih očiju.

»Ti znaš.« Šok je prerastao u gorčinu. »Pa naravno da znaš.«

»Sorry«, rekla sam. Nisam joj namjeravala reći da znam za seks dok mi ne kaže sama. Pogledala me.

»Koliko znaš?«

»Hm, ne mnogo«, lagala sam. Završila sam s raščešljavanjem kose, ali sam se počela igrati drškom četke kako bih izbjegla njezin pogled.

»Moram naučiti kako da te zadržim izvan svojih misli«, promrmljala je.

»To je jedini način na koji mogu s tobom 'razgovarati' u posljednje vrijeme.« Opet mi je izletjelo.

»Što bi to trebalo značiti?« upitala je.

»Ništa... ja...« Oštro me pogledala. »Ja... ja ne znam. Samo mislim da ne razgovaramo toliko kao nekada.«

»Obje smo krive za to«, rekla je, a glas joj je ponovno bio ljubazan.

»Imaš pravo«, rekla sam, a nisam naglasila da bismo obje to mogle popraviti da jedna od nas nije stalno sa svojim dečkom. Istina, i ja

sam bila kriva na svoj način, jer sam većinu stvari držala za sebe, ali ja sam željela razgovarati s njom mnogo puta u posljednje vrijeme. Ipak, okolnosti se nisu činile pogodnima, čak ni sada. »Znaš, nikada nisam mislila da ćeš ti biti prva. Ili pretpostavljam, nikada nisam pomislila da ću kao srednjoškolka još biti djevica.«

»Da«, rekla je suho. »Ni ja.«

»Ej! A što bi sad to trebalo značiti?«

Namrštila se i pogledala na sat. Osmijeh je nestao.

»Uh. Moram ići na Priscillin domjenak. Christian je trebao ići sa mnom, ali ga nema, s obzirom na to da je idiot...« Pogled pun nade usmjerio se na mene.

»Što? Ne. Molim te, Liss. Znaš koliko mrzim te plemićke formalnosti.«

»A daj, ajde«, molila me. »Christian je otpao. Ne možeš me baciti vukovima. Zar nisi upravo rekla da moramo više razgovarati?« Zastenjala sam. »Osim toga, kada budeš moja čuvarica, to ćeš morati raditi cijelo vrijeme.«

»Znam«, potišteno sam rekla. »Mislila sam da bih možda mogla uživati u posljednjih šest mjeseci svoje slobode.«

Na kraju me ipak nagovorila da idem s njom, kao što smo obje i znale da hoće.

Nismo imale puno vremena i morala sam požuriti pod tuš, osušiti kosu i našminkati se. Iz hira sam ponijela Tashinu haljinu i, iako sam još uvijek željela da strašno pati zbog toga što je privlači Dimitri, sada sam bila zahvalna na njezinu daru. Izvukla sam svilen materijal, sretna jer sam vidjela da mi ta nijansa crvene opako stoji, baš kako sam i zamišljala. Bila je duga, u azijskom stilu s izvezenim cvijećem. Visoki ovratnik i dugačka suknja pokrivali su dosta kože, ali materijal mi se priljepio uz tijelo i izgledao je seksi na suptilniji način. I moja je masnica do sada već gotovo nestala.

Lissa je, kao i uvijek, izgledala nevjerojatno. Imala je tamno-ljubičastu satensku haljinu Johnne Raski, jako poznate morojske dizajnerice. Haljina je bila bez rukava, a kristalići ametista umetnuti u trakice koje su je pridržavale blistali su na Lissinoj blijedoj koži. Kosu je podigla u labavu, no vješto složenu punđu.

Kada smo stigle u dvoranu za domjenke, privukle smo mnoge poglede. Mislim da plemići nisu očekivali da princeza Dragomir na

takvu svečanost dovede svoju dhampirsku prijateljicu. No, na Lissinoj pozivnici pisalo je »i gost«. Zauzele smo mjesta za stolom s nekim kraljevskim imenima koja sam odmah zaboravila. Oni su bili sretni što me ignoriraju, a ja sam bila sretna što sam ignorirana.

Osim toga, nije da je ondje bilo neke druge zabave. Prostorija je bila uređena u plavoj i srebrnoj boji. Ponoćno plava svilena tkanina prekrivala je stolove. Bili su tako sjajni i ugladeni, da me bilo strah jesti na njima. Svijećnjaci sa svijećama od pčelinjega voska stajali su na zidovima, a u jednom kutu nalazio se kamin izrađen od obojenoga stakla. Efekt je bila spektakularna panorama boja i svjetla, zamamno za oči. U kutu je vitka morojka sanjiva pogleda nježno svirala violončelo. Bila je usredotočena na glazbu. Ugodne zvuke glazbala dopunjavalo je zveckanje kristalnih vinskih čaša.

Večera je bila jednako nevjerojatna. Hrana je bila aranžirana, ali sam raspoznala sve što mi je bilo na tanjuru (porculanskom, naravno) i sve mi se svidjelo. Ovdje nisu posluživali gras. Losos u umaku od gljiva shiitake. Salata s kruškama i kozjim sirom. Profinjene slastice punjene bademom za desert. Jedina moja primjedba bila je da su porcije male. Hrana je izgledala kao da je tu kako bi ukrasila tanjur i, časna riječ, bila sam gotova u deset zalogaja. Moroji su trebali hranu uz krv, ali je nisu trebali tako mnogo kao ljudi, ili, recimo, kao dhampirska djevojka u razvoju.

Ipak, odlučila sam da bi samo hrana bila dovoljno opravdan razlog da dođem na taj događaj. Samo što je, kad smo završili s večerom, Lissa rekla da još ne možemo otići.

»Moramo se družiti«, šapnula je.

Družiti?

Lissa se nasmijala mojoj uznemirenosti.

»Ti si ona koja je društvena.«

Bila je to istina. U većini slučajeva, ja sam bila ta koja se trudila i nisam se bojala razgovarati s ljudima. Lissa je bila sramežljivija. Samo, u ovom društvu, karte su bile okrenute. Ovo je bio njezin teren, ne moj, i zapanjilo me kada sam vidjela kako se dobro snalazi u plemićkom visokom društvu. Bila je savršena, ugladena i pristojna. Svi su željeli razgovarati s njom i činilo se da uvijek zna što treba reći. Nije upotrebljavala kompulziju, ali je definitivno zračila na način koji je privlačio. Mislim da je to bilo nesvjesno djelovanje duha. Čak i

pod lijekovima, probijala se njezina magična i prirodna karizma. Dok su nekad njezini intenzivni društveni kontakti bili usiljeni i za nju stresni, sada ih je vodila s lakoćom. Ponosila sam se njome. Razgovori su uglavnom bili lagani: moda, ljubavni život itd. Nitko nije želio upropastiti ugodnu atmosferu napadom strigoja.

Tako sam ostala prilijepljena uz nju cijelu večer. Pokušavala sam si reći da je to vježba za budućnost, kad ću je ionako morati posvuda pratiti kao sjena. Istina je bila da sam se u tom društvu osjećala neugodno i znala sam da tu moj uobičajeni zajedljivi obrambeni mehanizam ne bi bio od koristi. Osim toga, bila sam bolno svjesna da sam ja jedini dhampirski gost. Bilo je i drugih dhampira, ali su kružili uz zidove prostorije u svojem uobičajenom čuvarskom stavu.

Dok je Lissa obilazila gomilu, nabasale smo na malu skupinu moroja čiji su glasovi postajali sve glasniji. Jednog sam prepoznala. Bio je to jedan od one dvojice čiju sam tučnjavu pomogla zaustaviti. No, ovaj put je nosio upadljivo večernje odijelo umjesto kupaćih gaća. Otvoreno nas je pogledao dok smo prilazile, ali očito me se nije sjećao. Ignorirajući nas, nastavio je sa svojom raspravom. Tema je bila, naravno, zaštita moroja. On je zastupao tezu da moroji moraju napasti strigoje.

»Koji dio 'samoubojstva' ne razumiješ?« pitao je gospodin koji je stajao blizu. Bio je prosijed i imao je guste brkove. I on je bio u odijelu, no mladić je u njemu izgledao mnogo bolje. »Treniranje moroja za vojsku bit će kraj naše rase.«

»To nije samoubojstvo!« viknuo je mladi. »To je ispravna stvar koju moramo učiniti. Moramo početi čuvati sami sebe. Moramo naučiti koristiti svoju magiju za borbu, jer je to, uz čuvare, jedini način da se obranimo.«

»Da, ali s čuvarima nam nisu potrebna druga sredstva«, rekao je sjedokosi. »Slušao si neplemiće. Oni nemaju svojih čuvara, pa je normalno da se boje. Ali, to nije razlog da i nas povuku dolje i stave naše živote na kocku.«

»To ni ne žele napraviti«, odjednom je rekla Lissa. Glas joj je bio blag, ali su svi zastali i pogledali je. »Kada govorite o tome da bi moroji trebali učiti kako se boriti, to zvuči kao da je posrijedi sve ili ništa. Nije tako. Ako se ne želite boriti, ni ne trebate. Potpuno vas razumijem.« Gospodin je izgledao malo raznježeno. »Ali to je stoga

što se možete osloniti na svoje čuvare. Mnogi moroži ne mogu. I ako žele naučiti samoobranu, nema razloga zašto ne bi.«

Mlađi se pobjednički nacerio svom protivniku.

»Evo vidite.«

»Nije tako jednostavno«, uzvratilo je sjedokosi. »Kada bi to bila stvar samo vas ludih koji želite poginuti, bilo bi sve u redu. Samo izvolite. Ali, gdje ćete naučiti sve te takozvane borilačke vještine?«

»Magiju možemo sami shvatiti. Čuvari bi nas naučili fizičkoj borbi.«

»Da, vidiš! Znao sam kamo to vodi. Čak i ako mi ostali ne bismo sudjelovali u vašoj samoubilačkoj misiji, još uvijek biste nas ostavili bez čuvara kako bi mogli trenirati vašu zamišljenu vojsku.«

Na riječ zamišljenu, mlađi se namrštio i pitala sam se hoće li i tu poletjeti šake.

»Dugujete nam to.«

»Ne, ne duguju«, rekla je Lissa.

Svi su je ponovno radoznalo pogledali. Ovoga je puta sjedokosi bio taj koji ju je nagradio pobjedničkim pogledom. Mlađeg je preplavila ljutnja.

»Čuvari su najbolje oružje koje imamo.«

»Jesu«, složila se, »ali to ti ne daje pravo da ih makneš s njihove dužnosti.«

Sjedokosi je praktički blistao.

»Kako bismo onda mi trebali naučiti?« nije odustajao mlađi.

»Na isti način na koji uče čuvari«, odgovorila mu je Lissa. »Ako se želiš naučiti boriti, idi na akademiju. Napravi razrede i kreni od početka, isto kao i novaci. Na taj način nećeš uzimati čuvare koji su na aktivnoj dužnosti. To je sigurna okolina i čuvari su ondje ionako specijalizirani za poučavanje učenika.« Zastala je, zamišljena. »Čak bi se i u standardni raspored moroža koji ondje studiraju mogla ubaciti obrana.«

Svi su je zadivljeno gledali, čak i ja. Bilo je to tako elegantno rješenje. Najbolji mogući kompromis. Čista genijalka.

Odjednom su svi počeli govoriti u isti glas, uzbuđeni tom zamišljom. Uvukli su Lissu i uskoro se razvila strastvena rasprava oko njezina plana. Mene su zaboravili i to mi je odgovaralo. Pošla sam potražiti miran kut pokraj vrata. Pokraj mene je prošla konobarica koja je nosila pladanj s kanapeima. Još gladna, sumnjičavo sam ih

pogledala, ali nisam vidjela ništa što je sličilo na fine gras od neki dan. Pokazala sam na jedan koji je izgledao kao neka vrsta pirjanoga neobičnog mesa.

»Je li to gusja jetra?« upitala sam konobaricu.

Odmahnula je glavom.

»To je sweetbread.«

Nije zvučalo tako grozno. Posegnula sam za jednim.

»To je gušterača«, začuo se glas iza mene. Naglo sam povukla ruku.

»Molim?« zacvilila sam. Konobarica je moj šok doživjela kao odbijanje i otišla dalje.

Adrian Ivaškov stao je ispred mene. Izgledao je nevjerojatno zadovoljan sobom.

»Zezaš me?« pitala sam. »Sweetbread je gušterača?« Ne znam zašto me to toliko šokiralo. Moroji su konzumirali krv. Zašto ne i unutarnje organe? Ipak, zgadilo mi se. Adrian je slegnuo ramenima.

»Ali je stvarno dobro.«

S gađenjem sam odmahнула glavom.

»Oh, čovječe. Bogataši su zbilja jadni.«

On se i dalje zabavljao.

»Što radiš ovdje, mala dhampirice? Pratiš me?«

»Naravno da ne pratim«, rekla sam podrugljivo. Bio je sređen do savršenstva, kao i uvijek. »Posebno nakon svega u što si nas uvalio.«

Pokazao je jedan od svojih zamamnih osmijeha i koliko god me uznemiravao, ponovno sam osjetila onu neodoljivu potrebu da budem u njegovoj blizini. U čemu je stvar?

»Ne znam«, šalio se. Sada je izgledao potpuno normalno, ne pokazujući nikakav trag onog čudnog ponašanja koje sam doživjela u njegovoj sobi. I da, izgledao je puno bolje u odijelu nego bilo koji tip kojeg sam do tada ondje vidjela.

»Koliko smo se puta do sada vidjeli? Pet puta? Već je postalo sumnjivo. Ipak, ne brini. Neću reći tvom dečku. Nijednom od njih.«

Otvorila sam usta kako bih se pobunila, ali sam se sjetila da me vidio s Dimitrijem. Odbijala sam pocrvenjeti.

»Imam samo jednoga dečka. Recimo. Možda ne više. A osim toga, nema se što reći. Čak mi se ni ne sviđaš.«

»Ne?« pitao je, još uvijek se smiješeci. Nagnuo se prema meni, kao da će sa mnom podijeliti tajnu. »A zašto onda imaš na sebi moj parfem?«

Sada sam pocrvenjela. Uzmaknula sam.

»Nemam.« Smijao se.

»Naravno da imaš. Prebrojio sam kutije nakon što si otišla. Osim toga, mogu ga namirisati na tebi. Dobar je. Oštar, ali ipak sladak, kakva si i ti duboko unutra, siguran sam. I imaš ga koliko treba. Upravo dovoljno da doda malo, ali ne dovoljno da ubije tvoj vlastiti miris.« Način na koji je rekao »miris« zvučao je kao prosta riječ.

Zbog plemića sam se možda osjećala nelagodno, ali zbog pametnjakovića koji su mi se upucavali, sigurno nisam. S njima sam redovito uspješno rješavala probleme. Otresla sam sramežljivost i sjetila se tko sam.

»Ej«, rekla sam zabacivši kosu. »Imala sam pravo uzeti jedan. Ponudio si ih. Tvoja je greška što si mislio da ako uzmem jedan, to nešto znači. Ne znači. Osim da bi možda morao više paziti na što bacaš svoju lovu.«

»Ooo, narode, Rose Hathaway odlučila je zaigrati.« Zastao je i od konobarice u prolazu uzeo čašu s nečim što je izgledalo kao šampanjac. »Hoćeš jedan?«

»Ne pijem.«

»Aha.« Adrian mi je dodao čašu, otpravio konobara i popio gudjaj šampanjca. Imala sam osjećaj da mu nije prvi te večeri. »Dakle. Čini se da je naša Vasilisa smirila mojega oca.«

»Tvoj...« Pogledala sam skupinu koju sam maloprije napustila. Sjedokosi je i dalje stajao ondje i gestikulirao. »Taj tip je tvoj otac?«

»Tako barem kaže moja mama.«

»Slažeš se s njim? Da bi borba moroja bila samoubojstvo?« Adrian je slegnuo ramenima i otpio još jedan gutljaj. »Nemam neko mišljenje o tome.«

»To je nemoguće. Kako možeš ne osjećati jedno ili drugo?«

»Nemam pojma. Jednostavno, to nije nešto o čemu razmišljam. Imam pametnijeg posla.«

»Kao uhođenje mene«, rekla sam. »I Lisse.« Još uvijek sam htjela znati zašto je bila u njegovoj sobi.

Ponovno se nasmiješio.

»Već sam ti rekao, ti si ona koja prati mene.«

»Da, da, znam. Pet puta...«, stala sam. »Pet puta?«

Kimnuo je.

»Ne, bila su samo četiri.« Izbrojila sam prstima slobodne ruke.

»One prve noći... pa noć u bazenima... pa kad sam došla u tvoju sobu i večeras.«

Osmijeh mu je postao tajanstven.

»Ako ti tako kažeš.«

»Ja kažem tako...« Ponovno su moje riječi odlutale. Još sam jednom razgovarala s Adrianom. Recimo. »Pa ne misliš...«

»Ne mislim što?« U očima mu se moglo vidjeti iščekivanje. Bilo je više nadanja nego drskosti.

Progutala sam knedlu, prisjetivši se sna.

»Ništa.« Popila sam gutljaj šampanjca. Preko dvorane osjetila sam Lissine osjećaje: bila je smirena i zadovoljna. Dobro.

»Zašto se smješkaš?« pitao je Adrian.

»Zato što je Lissa još ondje, osvaja gomilu.«

»To nije ništa čudno. Ona je jedna od onih koje mogu šarmirati sve, ako se malo potrude. Čak i one koji je mrze.«

»Ja se osjećam tako dok razgovaram s tobom.«

»Ali, ti me ne mrziš«, rekao je dovršavajući šampanjac. »Ne zapravo.«

»Ali te ni ne volim.«

»To stalno govoriš.« Koraknuo je prema meni, ne prijeteći, nego samo da prostor među nama bude intimniji. »Ali, mogu živjeti s tim.«

»Rose!«

Oštrina u glasu moje majke presjekla je zrak. Neki su se osvrnuli i pogledali u našem smjeru. Moja je majka jurila prema nama.

Sedamnaesto poglavlje

»Što to radiš?!« upitala me. Po mojemu mišljenju, i dalje je bila preglasna.

»Ništa, ja...«

»Ispričajte nas, lorde Ivaškove«, zarezala je pa me, kao da imam pet godina, zgrabila za ruku i povelala iz dvorane. Šampanjac mi se izlio iz čaše i prolio po haljini.

»A što ti radiš?!« viknula sam kad smo izašle u hodnik. Žalosno sam pogledala svoju haljinu. »Ovo je svila. Mogla si je uništiti.«

Uzela je čašu šampanjca i stavila je na stolić u blizini.

»Dobro. Možda će te to spriječiti da se odijevaš kao jeftina kurva.«

»Opa!« rekla sam šokirano. »Ovo je malo grubo. Kada si odjednom postala tako majčinski nastrojena?« Pokazala sam na haljinu. »Ovo baš i nije tako jeftino. Kada mi ju je Tasha poklonila, mislila si da je lijepa.«

»Zato što nisam očekivala da ćeš je odjenuti dok budeš vani s morojima i da ćeš od sebe napraviti spektakl.«

»Ne radim spektakl od sebe. A osim toga, haljina ionako sve prekriva.«

»Haljina poput ove može i te kako sve otkrivati«, uzvratila je. Ona je, naravno, bila odjevena u čuvarski crno: crne hlače na crtju krojene po mjeri i odgovarajuću jaknu. Imala je obline, ali ih je odjeća sakrila. »Posebno kada si u društvu nekoga poput mene. Tvoje tijelo je... upadljivo. I udvaranje moroju sigurno ne pomaže.«

»Nisam mu se udvarala.«

Ta me optužba naljutila jer sam osjećala da se dobro ponašam u posljednje vrijeme. Prije sam stalno očijukala s morojskim dečkima, ali nakon nekoliko razgovora i sramotnog incidenta s Dimitrijem, shvatila sam koliko je to bilo glupo. Dhampirske djevojke moraju biti oprezne s morojskim dečkima i ja sam to cijelo vrijeme imala na umu.

Palo mi je na pamet nešto zajedljivo.

»Osim toga«, rekla sam izrugujući se, »zar nije to ono što bih trebala raditi? Zakvačiti se za nekog moroja i produžiti svoju vrstu? To je ono što si ti učinila.«

Pobješnjela je.

»Ne u tvojim godinama.«

»Bila si samo nekoliko godina starija.«

»Nemoj učiniti kakvu glupost, Rose«, rekla je. »Premlada si za dijete. Nemaš dovoljno iskustva za to, nisi još proživjela ni svoj život. Nećeš moći raditi posao koji želiš.«

Zastenjala sam posramljeno.

»Je 1' stvarno raspravljamo o tome? Kako smo došle od mog navodnog udvaranja do mog poroda? Ne seksam se s njim, ni s njim ni s ikim drugim, a čak i da se seksam, upoznata sam sa zaštitom. Zašto mi govoriš kao da sam dijete?«

»Jer se ponašaš kao dijete.«

Bilo je neobično slično onom što je rekao Dimitri. Pogledala sam je.

»Što ćeš sad? Poslati me u sobu?«

»Ne, Rose.« Odjednom je izgledala umorno. »Ne moraš ići u svoju sobu, ali isto se tako nemoj vratiti unutra. Nadam se da nisi privukla previše pažnje.«

»Zvučiš kao da sam nekome plesala u krilu«, rekla sam joj. »Samo sam večerala s Lissom.«

»Iznenadila bi se koje sve stvari mogu potaknuti glasine«, upozorila me. »Posebno s Adrianom Ivaškovim.«

Rekavši to, okrenula se i otišla niz hodnik. Promatrajući je, osjetila sam da gorim od zamjeranja i ljutnje. Njezina je reakcija definitivno bila pretjerana, s obzirom na to da nisam učinila ništa loše. Znala sam da ima paranoju od krvnih kurvi, ali ovo je bilo previše, čak i za nju. Najgore od svega, odvukla me iz dvorane i nekolicina je to vidjela. Ako nije željela da privlačim pažnju, to nikako nije bio prikladan potez.

Nekoliko moroja koji su stajali blizu Adriana i mene izašli su van. Pogledali su prema meni i došaptavali se dok su prolazili.

»Hvala, mama«, promrmljala sam sama sebi.

Ponižena, krenula sam u suprotnom smjeru, ne znajući kamo idem. Išla sam prema stražnjem djelu hotela, udaljenom od bilo kakve aktivnosti. Na kraju hodnika bila su vrata koja su vodila na stube. Uspela sam se uz njih i došla do još jednih vrata. Na moje zadovoljstvo, vodila su na krov, koji se činio potpuno napuštenim. Bio je prekriven snijegom, koji je blistao na ranojutarnjem suncu.

Očistila sam snijeg s nečega što je izgledalo kao velika kutija. Bio je to dio ventilacijskoga sustava. Bez obzira na haljinu, sjela sam. Obgrlivši se rukama, zurila sam u daljinu, uživajući u pogledu i suncu.

Prenula sam se kad su se nekoliko minuta poslije otvorila vrata. Osvrnuvši se, zaprepastila sam se ugledavši Dimitrija. Zatreperilo mi je srce i okrenula sam se natrag, ne znajući što da mislim. Čizme su mu škripale po snijegu dok je hodao prema meni. Trenutak poslije, skinuo je svoj dugački kaput i prebacio ga preko mojih ramena. Sjeo je pokraj mene. »Sigurno se smrzavaš.«

I jesam se smrzavala, ali to nisam htjela priznati.

»Izišlo je sunce.«

Nagnuo se unatrag naslonivši se na zid i promatrao savršeno plavo nebo. Znala sam da mu je nedostajalo sunce isto toliko koliko i meni.

»Jest. Ali još uvijek smo u planinama usred zime.«

Nisam odgovorila. Neko vrijeme sjedili smo u ugodnoj tišini. Povremeno, vjetar bi oko nas podignuo oblake snježne prašine. Bila je noć za moroje i većina će uskoro poći spavati, tako da je skijalište bilo tiho.

»Moj život je katastrofa«, konačno sam rekla.

»Nije«, odgovorio je.

»Pratio si me sa zabave?«

»Da.«

»Nisam znala da si ondje.« Njegova crna odjeća dala je naslutiti da je na zabavi bio na čuvarskoj dužnosti. »Znači, vidio si kako glasovita Janine može napraviti zbrku odvlačeći me van.«

»To nije bila zbrka. Jedva da je itko i primijetio. Ja sam vidio jer sam te promatrao.«

Odbijala sam prepustiti se uzbuđenju zbog toga.

»To nije ono što je ona rekla«, odvrtila sam. »Što se nje tiče, bilo je kao da sam radila na ulici.«

Prepričala sam mu razgovor iz hodnika.

»Samo je zabrinuta za tebe«, rekao je Dimitri kad sam završila.

»Pretjeruje.«

»Ponekad su majke pre... zaštitničke.«

Pogledala sam ga.

»Aha, ali to je moja majka. I nije se činila tako zaštitnička, zapravo. Mislim kako je bila više zabrinuta da ću je osramotiti ili takvo što. I ta priča oko majčinstva u mojim godinama bila je glupa. Neću učiniti ništa takvo.«

»Možda nije bila riječ o tebi«, rekao je.

Još tišine. Vilica mi se ovjesila.

Nemaš dovoljno iskustva za to, nisi još proživjela ni svoj život. Nećeš moći raditi posao koji želiš.

Moja mama je imala dvadeset godina kad me rodila. Dok sam odrastala, to mi se uvijek činilo starim. Ali sada... to je samo nekoliko godina starije od mene. Uopće nije staro. Je li mislila da me rodila prerano? Je li mislila da me loše odgajala jer nije znala bolje? Je li joj bilo žao što su stvari između nas ispale ovako? I je li... je li možda moguće da je imala neko iskustvo s morojskim muškarcem i da su ljudi širili glasine o njoj? Mnogo od svoje vanjštine naslijedila sam od nje. Hoću reći, i večeras sam primijetila kakvu lijepu liniju ima. Ima i lijepo lice, za svojih gotovo četrdeset godina, hoću reći. Dok je bila mlada, sigurno je dobro izgledala...

Uzdahnula sam. Nisam željela razmišljati o tome. Ako budem, možda bih onda trebala ponovno procijeniti svoj odnos s njom, možda je i prihvatiti kao stvarnu osobu, a ionako sam već imala previše odnosa koji su me uznemirivali. Lissa me uvijek brinula, čak i kada se činilo da je s njom sve u redu. Moja takozvana romansa s Masonom bila je zbunjujuća. A onda, naravno, tu je bio i Dimitri...

»Sad se ne natežemo«, izletjelo mi je.

Pogledao me postrance.

»Želiš se natezati?«

»Ne. Mrzim se natezati s tobom. Verbalno, hoću reći. Nemam ništa protiv onog u dvorani.«

Mislim da sam otkrila tračak smiješka. Za mene uvijek samo poluosmijeh. Rijetko onaj puni.

»Ni ja se ne volim natezati s tobom.«

Sjedeći tako pokraj njega, divila sam se toplini i osjećajima koji su se rojili u meni. Bilo je nešto toliko dobro u tome što sam pokraj njega, nešto što me pokrenulo na način na koji Mason nije mogao. Shvatila sam da se ne možeš prisiliti na ljubav. Ili je tu ili nije. Ako je

nema, moraš to priznati. Ako je tu, moraš učiniti sve što je potrebno kako bi zaštitio one koje voliš.

Riječi koje su izišle iz mojih usta prenerazile su me jer su bile potpuno nesebične i jer sam uistinu mislila to što sam govorila.

»Trebao bi prihvatiti.« Ustuknuo je.

»Što?«

»Tashinu ponudu. Trebaš je prihvatiti. To je stvarno dobra prilika.«

Sjetila sam se maminih riječi o spremnosti za djecu. Ja nisam bila spremna. Možda ni ona nije bila. Ali Tasha jest. Znala sam da je i Dimitri jednako tako bio spreman. Dobro su se slagali. On bi nastavio biti njezin čuvar, imali bi djecu... bilo bi to dobro za oboje.

»Nisam se nadao da bih mogao čuti takvo što od tebe«, rekao mi je, a glas mu je bio napet. »Posebno nakon...«

»... što sam bila onakva kuja? Da.« Čvršće sam se zagrnula njegovim kaputom. Mirisao je po njemu. Bilo je omamljujuće i mogla sam napola zamisliti kako sam u njegovu zagrljaju. Adrian je možda imao pravo kad je rekao da mirisi imaju snagu.

»Dakle, kao što sam rekla, ne želim se više natezati. Ne želim da se mrzimo. I... pa...«, čvrsto sam zatvorila oči i potom ih otvorila.

»Bez obzira na to što osjećam za nas... želim da budeš sretan.«

Ponovo tišina. Tada sam osjetila kako me boli u prsima. Dimitri je pružio ruku i obgrlio me. Povukao me k sebi i ja sam naslonila glavu na njegova prsa.

»Roza«, bilo je sve što je rekao.

To je bilo prvi put nakon one noći začarane požudom da me stvarno dotaknuo. Dvorana za vježbanje bila je nešto drugačije... više životinjski. Ovo nije bilo seksualno. Ovo je bila bliskost i osjećaji koji te preplave zbog takve povezanosti.

Dimitri možda ode s Tashom, ali ja ću ga i dalje voljeti. Vjerojatno ću ga uvijek voljeti.

Stalo mi je do Masona. Ali, vjerojatno ga nikada neću voljeti.

Uzdahnula sam u Dimitrijevom naručju, jednostavno želeći da tako ostanem zauvijek. Biti s njim činilo se tako ispravno. I koliko god me boljela pomisao na njega i Tashu, činilo se ispravnim učiniti ono što je najbolje za njega. Znala sam da je sad trenutak da prestanem biti kukavica i da učinim još nešto ispravno. Mason je rekao da moram naučiti nešto o sebi. Upravo jesam.

Nevoljko, izvukla sam se i pružila Dimitriju njegov kaput. Ustala sam. Znatiželjno me pogledao, osjetivši moju nelagodu.

»Kamo ćeš?« pitao je.

»Slomiti nečije srce«, odgovorila sam.

Još trenutak sam se divila Dimitriju, tamne, poznate oči i svilena kosa. Potom sam krenula unutra. Morala sam se ispričati Masonu... i reći mu da između nas nikada neće biti ništa.

Osamnaesto poglavlje

Počela sam osjećati posljedice nošenja visokih potpetica, pa sam izula cipele kad sam ušla unutra i hodala bosa po hotelu. Nisam nikad bila u Masonovoj sobi, ali sam se sjetila kada je jednom spomenuo broj i pronašla sam je bez problema. Shane, Masonov cimer, otvorio je vrata nekoliko trenutaka nakon što sam pokucala.

»Bok, Rose.«

Izmaknuo se u stranu pa sam ušla gledajući uokolo. Nekakva duga reklama bila je na TV-u, loša strana noćnog života bio je manjak dobrog programa, a prazne limenke gaziranih sokova prekrivale su gotovo sve ravne površine. Masona nije bilo.

»Gdje je?« pitala sam.

Shane je zijevnuo.

»Mislilo sam da je s tobom.«

»Nisam ga vidjela cijeli dan.«

Ponovno je zijevnuo i potom se namrštio, razmišljajući.

»Trpao je neke stvari u torbu. Pretpostavio sam da idete na kakav izlet ili nešto slično. Ej, dobra haljina.«

»Hvala«, promrmljala sam, zbunjena.

Pakirao je torbu? To nije imalo smisla. Nikamo nije mogao poći. Nije se imalo kamo ići. Hotel je bio čuvan kao i Akademija.

Lissa i ja uspjele smo pobjeći koristeći kompulziju i opet na jedvite jade. A ipak, zašto bi Mason pakirao torbu ako nije odlazio?

Postavila sam Shaneu još nekoliko pitanja i odlučila slijediti jedinu mogućnost, koliko god se činila ludom. Pronašla sam čuvara koji je bio zadužen za osiguranje i raspored. Dao mi je imena čuvara koji su bili na dužnosti oko granica hotelskoga imanja u vrijeme kada je Mason posljednji put viđen. Većinu imena sam znala i većina ih trenutačno nije bila na dužnosti, što mi je znatno olakšalo potragu.

Na žalost, prvi par nije vidio Masona. Kada su me pitali zašto želim znati, nešto sam smuljala i požurila dalje. Treća osoba na popisu bio je tip koji se zvao Alan, čuvar koji je obično radio u donjem djelu kampusa Akademije. Upravo se vraćao sa skijanja i odlagao opremu pokraj vrata. Prepoznavši me, nasmiješio se dok sam prilazila.

»Da, vidio sam ga«, rekao je pognuvši se kako bi skinuo skije.

Preplavilo me olakšanje. Do tada nisam ni shvaćala koliko sam bila zabrinuta.

»Znaš li gdje je?«

»Ne. Pustio sam njega, Eddieja Castilea i... kako se ona zove... Rinaldica... kroz sjeverni ulaz i nakon toga ih nisam vidio.«

Zurila sam. Alan je nastavio otkopčavati skije kao da razgovaramo o uvjetima na stazi.

»Pustio si Masona, Eddieja... i Miju van?«

»Aha.«

»Hm... zašto?«

Završio je i pogledao me, vesela i zaigrana izraza lica.

»Jer su me zamolili.«

Stresla sam se od hladnoće koja me prožela. Doznala sam koji je čuvar bio na dužnosti s Alanom i odmah ga potražila. Dao mi je iste odgovore. Pustio je Masona, Eddieja i Miju van bez pitanja. I, baš kao i Alan, nije mislio da u tome ima išta loše. Činio se gotovo omamljen. Takav pogled već sam vidjela... pogled koji bi obuzeo ljude nakon što bi Lissa upotrijebila kompulziju.

Posebno sam to uočila kad Lissa nije željela da se ljudi nečega dobro sjećaju. Mogla im je izbrisati sjećanje ili pustiti da se pojavi kasnije. Ipak, ona je bila toliko dobra u kompulziji da bi oni potpuno zaboravili. S obzirom na činjenicu da su se ta dvojica čuvara sjećala, to je značilo da je na njima kompulziju primjenjivao netko ne baš vješt u tome.

Netko poput, recimo, Mije. Nisam bila tip koji je padao u nesvijest, ali na trenutak sam osjetila kao da ću se srušiti. Svijet se zavrtio pa sam zatvorila oči i duboko udahnula. Kada sam ponovo pogledala, moja okolina bila je stabilna. O. K. Nema problema. Riješit ću ovo.

Mason, Eddie i Mia danas su napustili hotel. Učinili su to upotrijebivši kompulziju, što je bilo zabranjeno. Nisu nikome rekli. Izišli su na sjeverni ulaz. Vidjela sam kartu hotelskoga kompleksa. Sjeverna vrata vodila su na prilaz koji se spajao na cestu što je vodila u gradić udaljen dvanaest milja. Grad iz kojega su vozili busovi, kako je Mason kazao.

Prema Spokaneu.

Spokane, gdje možda živi putujuća skupina strigoja i njihovih ljudi.

Spokane, gdje bi Mason mogao ispuniti svoje lude snove o klanju strigoja.

Spokane, za koji je znao samo zbog mene.

»Ne, ne, ne«, mrmljala sam sama sebi u bradu, gotovo trčeći u sobu.

Skinula sam haljinu i presvukla se u debelu zimsku odjeću: čizme, traperice i pulover. Zgrabivši kaput i rukavice, požurila sam natrag prema vratima i zastala. Djelovala sam bez razmišljanja. Što ću zapravo učiniti? Trebala sam nekom reći, očito... ali to će trojac uvaliti u velike nevolje. Osim toga, Dimitri bi doznao da sam se izlanula o Spokaneu i informacijama o strigojima koje mi je rekao u povjerenju i kao znak poštovanja moje zrelosti.

Razmišljala sam. Prošlo bi mnogo vremena prije nego što bi netko u hotelu shvatio da nas nema. Ako bih uopće uspjela izići iz hotelskoga kompleksa.

Nekoliko minuta poslije kucala sam na Christianova vrata. Otvorio je vidno pospan i ciničan kao i uvijek.

»Ako si se došla ispričati u njeno ime«, rekao mi je nadureno, »možeš slobodno ići i...«

»Daj, začepi«, odbrusila sam. »Ovdje nije riječ o tebi.«

Na brzinu sam mu prenijela detalje toga što se događa.

»Znači... Mason, Eddie i Mia otišli su u Spokane loviti strigoje?«

»Da.«

»Koje sranje! Zašto nisi otišla s njima? Čini se kao nešto što bi ti učinila.«

Oduprla sam se potrebi da ga udarim.

»Jer nisam luda! Ali idem po njih prije nego što naprave nešto još gluplje.« Tada je Christian shvatio.

»I što trebaš od mene?«

»Trebam izići iz hotelskoga kompleksa. Oni su imali Miju, koja je upotrijebila kompulziju na čuvarima. Ja trebam tebe da učiniš isto. Znam da si vježbao.«

»Jesam«, složio se. »Ali... pa...« Prvi put otkad ga znam, izgledao je kao da se srami. »Nisam baš dobar u tome. I raditi to na dhampirima gotovo je nemoguće. Liss je sto puta bolja od mene. Mislim, ona je bolja od svih moroja.«

»Znam. Ali ne želim da ona upadne u nevolje.« Frknuo je.

»Ali ti ne smeta ako ja upadnem?«

Slegnula sam ramenima.

»Zapravo, ne.«

»Stvarno si mustra, znaš to?«

»Aha. Zapravo, znam.«

Tako smo pet minuta poslije on i ja išli prema sjevernim vratima. Sunce je izlazilo, tako da je većina bila unutra. To je bilo dobro i nadala sam se da će nam malo olakšati bijeg.

Glupo, glupo, mislila sam. Ovo će nam se obiti o glavu. Zašto je Mason to učinio? Znala sam da je takav i... činio se uistinu uzrujan zbog toga što čuvari nisu poduzeli ništa u vezi s nedavnim napadom. Ali ipak... Je li moguće da je doista skrenuo? Morao je znati koliko je to opasno. Je li moguće... je li moguće da sam ga toliko izživcirala onim maženjem koje se pretvorilo u katastrofu, da je odlučio napraviti tu glupost? I još je poveo Miju i Eddieja? Doduše, njih nije trebalo nagovarati. Eddie bi slijedio Masona bilo kamo, a Mia je jednako tako zdušno htjela pobiti sve strigoje na svijetu kao i Mason.

Ipak, između svih pitanja koje sam imala o tome, jedno je bilo kristalno jasno. Ja sam rekla Masonu za strigoje u Spokaneu.

Svakako, ja sam bila kriva za sve što se događalo.

»Lissa uvijek ostvari kontakt očima«, učila sam Christiana dok smo se približavali izlazu. »I govori stvarno mirnim glasom. Ne znam što drugo. Hoću reći, također se i jako koncentrira, pa to pokušaj. Usredotoči se na nametanje svoje volje.«

»Znam«, odbrusio je. »Vidio sam kako to radi.«

»Dobro«, odvratila sam mu jednako oštro. »Samo pokušavam pomoći.«

Škiljeći, vidjela sam da samo jedan čuvar stoji pred ulazom, što je bila luda sreća. Bili su između smjena. Izlaskom sunca, rizik od strigoja je nestao. Čuvari će i dalje obavljati svoju dužnost, ali ovako se mogu i malo odmoriti. Tip na straži nije bio toliko uzrujan našim dolaskom.

»Djeco, što radite ovdje?«

Christian je progutao knedlu. Mogla sam vidjeti koliko je napet.

»Pustit ćeš nas van«, rekao je. Zbog nesigurnosti, glas mu je podrhtavao, ali inače je bio otprilike blizu onih umirujućih Lissinih tonova. Nažalost, nije bilo nikakva utjecaja na čuvara. Kao što je

Christian već istaknuo, korištenje kompulzije na čuvare bilo je gotovo nemoguće. Mia je imala sreću. Čuvar nam se namrštio.

»Molim?« pitao je, očito zabavljen.

Christian je pokušao ponovno.

»Pustit ćeš nas van.«

Osmijeh je zamalo nestao i vidjela sam kako iznenađeno žmirka. Njegove oči nisu se zamaglile na isti način kao kod Lissinih žrtava, ali Christian je učinio dovoljno da ga nakratko općini. Nažalost, već sam mogla vidjeti kako to neće biti dovoljno da nas pusti i zaboravi. Na sreću, ja sam trenirala za svladavanje ljudi bez korištenja magije.

Pokraj njega bila je ogromna ručna svjetiljka, duga šezdesetak centimetara i teška oko tri kilograma. Zgrabila sam svjetiljku i udarila ga u stražnji dio glave. Jauknuo je i srušio se na do. Nije me očekivao i usprkos grozoti koju sam učinila, bilo bi mi drago da je ondje bio netko od mojih instruktora da me pohvali za izvanrednu izvedbu.

»O, moj Bože!« viknuo je Christian. »Upravo si napala čuvara.«

»Aha.« Toliko o tome kako ćemo vratiti njih troje bez upadanja u nevolju. »Nisam znala koliko si loš u kompulziji. Poslije ću se baviti posljedicama. Hvala na pomoći. Moraš se vratiti prije negoli dođe smjena.«

Odmahnuo je glavom i namrgodio se.

»Ne, idem s tobom.«

»Ne«, usprotivila sam se. »Samo sam te trebala da prođem kroz vrata. Ne moraš zbog ovog nadrapati.«

»Već sam nadrapao!« Pokazao je na čuvara. »Vidio mi je lice. Nastradao sam u svakom slučaju, pa ti onda mogu pomoći i da spasiš stvar. Prestani biti kuja za promjenu.«

Požurili smo dalje, a ja sam još jednom pogledala čuvara. Bila sam poprilično sigurna da ga nisam udarila tako jako da ga ozbiljno ozlijedim, a s obzirom na to da je izlazilo sunce, neće se smrznuti.

Nakon otprilike pet minuta hoda autocestom, znala sam da imamo problem. Iako je bio pokriven i nosio je naočale, sunce je ometalo Christiana. Usporavalo nas je i neće potrajati dugo dok netko pronađe čuvara kojeg sam sredila pa krene za nama.

Automobil, ne Akademijin, pojavio se iza nas i odlučila sam. Uopće nisam bila za stopiranje. Čak i netko poput mene znao je koliko je to

opasno. Ali, mi smo trebali brzo stići u grad i nadala sam se da smo Christian i ja sposobni srediti svakog ljigavog nasilnika koji bi se namjerio na nas.

Na sreću, kada se automobil zaustavio, u njemu je bio par srednjih godina koji je izgledao više zabrinut nego što drugo.

»Djeco, jeste li dobro?«

Pokazala sam palcem iza sebe.

»Naš auto je skliznuo s ceste. Možete li nas odvesti do grada da nazovem tatu?«

Upalilo je. Petnaest minuta poslije ostavili su nas na benzinskoj postaji. Bilo ih se teško riješiti jer su jako htjeli pomoći. Napokon smo ih uvjerali da ćemo biti dobro i propješačili nekoliko ulica do autobusne postaje. Kao što sam i pretpostavila, grad i nije bio neko prometno središte. Tri linije vozile su kroz grad: dvije do drugih skijaških odredišta u okolici i jedan u Lowston u Idahu. Iz Lowstona se moglo putovati dalje.

Nekako sam se nadala da ćemo stići Masona i ostale prije nego što im dođe bus. Onda bismo ih bez problema odvukli natrag. Na žalost, od njih nije bilo ni traga. Vesela žena za blagajnom točno je znala o kome smo govorili. Potvrdila je da su njih troje kupili karte za Spokane preko Lowstona.

»Sranje«, rekla sam. Žena je podigla obrvu. Okrenula sam se Christianu. »Imaš love za bus?«

Tijekom puta, Christian i ja nismo mnogo razgovarali, osim što sam mu rekla da je totalni idiot zbog Lisse i Adriana. Dok smo došli do Lowstona, uspjela sam ga uvjeriti, što je bilo jednako malom čudu. Ostatak puta do Spokanea on je spavao, ali ja nisam mogla. Samo sam neprestano razmišljala kako je sve to moja krivnja.

Bilo je već kasno poslijepodne kad smo stigli u Spokane. Morali smo ispitati više ljudi dok nismo konačno pronašli nekoga tko je znao gdje je šoping centar kojeg je spomenuo Dimitri. Bio je daleko od autobusboga kolodvora, ali ništa što ne bismo mogli propješačiti. Moje noge su se ukočile nakon gotovo pet sati vožnje autobusom i željela sam se kretati. Sunce još nije bilo na zalasku, ali je bilo niže i manje štetno za vampire, tako da ni Christian nije imao ništa protiv hodanja.

I, kao što se to često događalo kada sam bila smirena, osjetila sam kako me vuče u Lissinu glavu. Pustila sam se u nju jer sam željela znati što se događa u hotelu.

»Znam da ih želiš zaštititi, ali moraš nam reći gdje su.«

Lissa je sjedila na krevetu u svojoj sobi, dok su je gledali Dimitri i moja mama. Dimitri je govorio. Vidjeti ga njezinim očima bilo je zanimljivo. Prema njemu je gajila duboko poštovanje, mnogo drukčije od snažnih bura osjećaja koje sam ja doživljavala.

»Rekla sam«, kazala je Lissa, »ne znam. Ne znam što se dogodilo.«

U njoj su gorjeli strah i frustracija. Rastužilo me što sam je vidjela tako uznemirenu, ali istodobno, bilo mi je drago što je nisam upetljala. Nije mogla reći nešto što ne zna.

»Ne mogu vjerovati da ti nisu rekli kamo idu«, kazala je moja majka. Riječi su joj zvučale ravnodušno, ali na licu se moglo vidjeti da se brine. »Posebno s vašom... vezom.«

»Djeluje samo u jednom smjeru«, tužno je rekla Lissa. »To znate.«

Dimitri je čučnuo kako bi bio Lissine visine i pogledao je u oči. To je morao učiniti manje-više onako kako bi svakoga pogledao u oči.

»Sigurna si da nema ništa? Baš ništa što bi nam mogla reći? Nema ih nigdje u gradu. Čovjek na autobusnoj postaji nije ih vidio... iako smo poprilično sigurni da su ondje bili. Trebamo nešto, bilo što da možemo nastaviti.«

Čovjek na autobusnoj postaji? To je još jednom bila luda sreća. Žena koja nam je prodala karte vjerojatno je otišla kući. Njezina zamjena nije znala za nas.

Lissa je stisnula zube, ljutita.

»Zar ne mislite da bih vam rekla kad bih nešto znala? Mislite da i ja nisam zabrinuta za njih? I nemam pojma gdje su. Nemam. I zašto su uopće otišli... nema nikakvog smisla. Posebno, zašto su povelili Miju.« Kroz vezu je bljesnulo bolno probadanje, bol što je izostavljena iz bilo čega što smo radili, bez obzira na to koliko bilo pogrešno.

Dimitri je uzdahnuo i oslonio se na pete. Iz njegova izraza lica mogla sam razabrati da joj je vjerovao. Bilo je očito da je zabrinut, zabrinut drukčije nego na profesionalan način. Vidjevši tu brigu, brigu za mene, boljelo me srce.

»Rose?« Christianov glas prizvao me u stvarnost. »Mislim da smo stigli.«

Trg se sastojao od velikog otvorenog prostora ispred šoping-centra. U kutu glavne zgrade bio je kafić. Gomila ljudi je izlazila i ulazila u kompleks, čak i u to doba dana bila je gužva.

»Dakle, kako ćemo ih naći?« pitao je Christian.

Slegnula sam ramenima.

»Možda nas pokušaju probosti kolcem ako se budemo ponašali kao strigoji.«

Na licu mu se pojavio slabašan osmijeh. Nije to želio priznati, ali mu je moja šala bila smiješna.

Ušli smo. Kao i svaki šoping-centar, bio je pun poznatih trgovačkih kuća i onaj sebični dio mene pomislio je kako bismo još mogli obaviti šoping ako ih brzo nađemo. Christian i ja obišli smo cijeli centar dva puta, ali nismo vidjeli ni traga našim prijateljima ni išta što bi sličilo na tunele.

»Možda smo na pogrešnome mjestu«, konačno sam rekla.

»Ili su možda oni«, predložio je Christian. »Možda su otišli u neki drugi... čekaj.«

Pogledala sam u smjeru njegove ispružene ruke. Troje odmetnika sjedilo je za stolom u sredini odjeljka s hranom i izgledali su potpuno bezvoljno, toliko jadno da mi ih je gotovo bilo žao.

»Sada bih ubio za fotoaparat«, nacerio se Christian.

»Ovo nije smiješno«, rekla sam mu koračajući prema skupini.

S olakšanjem sam odahnula. Nisu naišli na strigoje, još uvijek su svi bili živi i možda smo ih mogli vratiti prije negoli još više nadrapamo.

Nisu me primijetili dok nisam stala točno ispred njih. Eddie je naglo podignuo glavu.

»Rose? Što ćeš ti tu?«

»Jeste li poludjeli?!« povikala sam, privukavši začuđene poglede prolaznika. »Znate li u kakvoj ste nevolji? U kakve ste nevolje nas uvukli?«

»Kako si nas, dovraga, pronašla?« pitao je tiho Mason, uznemireno gledajući uokolo.

»Baš i niste neki veliki mozgovi«, rekla sam im. »Žena na autobusnom kolodvoru vas je odala. Osim toga, shvatila sam da ćeš

krenuti u svoju besmislenu potragu i lov na strigoje.«

Pogled koji mi je Mason uputio otkrivao je da se još ljuti na mene. Ipak, Mia je bila ta koja je odgovorila.

»Nije besmislena.«

»Oh?« zahtijevala sam. »Jeste li ubili kojeg strigoja? Jeste li uopće pronašli kojeg?«

»Ne«, priznao je Eddie.

»Dobro«, rekla sam. »Imali ste sreću.«

»Zašto si ti toliko protiv ubijanja strigoja?« pitala je Mia ljutito. »Zar nisi za to uvježbana?«

»Uvježbana sam za razumne misije, a ne za djetinjaste vratolomije poput ove.«

»To nije djetinjasto«, viknula je. »Ubili su moju majku. I čuvari nisu ništa poduzeli. Čak imaju pogrešne informacije. Nema strigoja u tunelima. Vjerojatno ni u cijelom gradu.« Christian je izgledao impresioniran.

»Našli ste tunele?«

»Aha«, rekao je Eddie. »Ali kao što je rekla, bili su beskorisni.«

»Trebali bismo ih vidjeti prije nego što odemo«, rekao mi je Christian. »Bilo bi to cool, a ako je informacija pogrešna, onda nema nikakve opasnosti.«

»Ne«, ispalila sam. »Idemo kući. Odmah.«

Mason je izgledao umorno.

»Ponovno ćemo pretražiti grad. Rose, čak ni ti nas ne možeš natjerati da se vratimo.«

»Ne, ali mogu školski čuvari kada ih pozovem i kažem da ste tu.«

Nazovite to ucjenom ili recite da sam tužibaba, rezultat je bio isti. Njih troje pogledali su me kao da sam ih svom snagom udarila u trbuh.

»Stvarno bi to učinila?« pitao je Mason. »Prodala bi nas samo tako?«

Trljala sam oči, očajnički se pitajući zašto se trudim biti glas razuma. Gdje je ona djevojka koja je pobjegla iz škole? Mason je imao pravo. Promijenila sam se.

»To nije nikakvo prodavanje. To je nastojanje da vas održim na životu.«

»Misliš da smo bespomoćni?« pitala je Mia. »Misliš da bi nas odmah ubili?«

»Da«, rekla sam. »Osim ako si pronašla način da koristiš vodu kao oružje.«

Pocrvenjela je i nije ništa rekla.

»Donijeli smo srebrne kolce«, rekao je Eddie.

Fantastično. Sigurno su ih ukrali. Molećivo sam pogledala Masona.

»Masone, molim te. Otkazi ovo. Idemo natrag.«

Dugo me gledao. Konačno je uzdahnuo.

»O. K.«

Eddie i Mia bili su užasnuti, ali je Mason preuzeo ulogu vođe među njima, a nisu imali hrabrosti ići bez njega. Činilo se kao da je to najteže palo Miji i bilo mi ju je žao. Jedva da je imala vremena tugovati za majkom, samo je uskočila u taj pokušaj osvete kao način da se suoči s boli. Kada se vratimo, morat će se suočiti s mnoštvom problema.

Christian je još uvijek bio uzbuđen u vezi s idejom podzemnih tunela. Uzevši u obzir da je većinu vremena proveo na tavanu, nisam trebala biti iznenađena.

»Pogledao sam raspored«, rekao mi je. »Imamo dovoljno vremena do sljedećeg busa.«

»Ne možemo samo ušetati u strigojski brlog«, protivila sam se dok smo hodali prema izlazu iz centra.

»Ondje nema strigoja«, rekao je Mason. »Sve je samo oprema za čišćenje. Nije bilo nikakvoga neobičnog znaka. Doista mislim da čuvari imaju pogrešnu informaciju.«

»Rose«, rekao je Christian, »idemo se barem malo zabaviti.«

Svi su me pogledali. Osjećala sam se kao mama u trgovini koja ne želi djeci kupiti slatkiše.

»Ajde, dobro. Ali, samo ćemo proviriti.«

Ostali su odveli Christiana i mene na suprotni kraj centra, kroz vrata s natpisom SAMO ZA OSOBLJE. Izbjegli smo nekoliko čistača i kliznuli kroz druga vrata, koja su nas odvela do stuba što su vodile prema dolje. Imala sam kratak deja vu, prisjećajući se stuba koje su vodile na Adrianovu raskošnu zabavu. Osim što su ove stube bile prljavije i odvratno su smrdjele.

Došli smo do dna. Nije to bio baš tunel, nego uzak betoniran hodnik. Ružna fluorescentna svjetla bila su sporadično ugrađena u zidove. Prolaz se račvao. Svuda su stajale kutije sa sredstvima za čišćenje i električnim materijalom.

»Vidiš?« rekao je Mason. »Dosadno.«

Pokazala sam u oba smjera.

»Što je ondje?«

»Ništa«, rekla je Mia. »Pokazat ćemo ti.«

Otišli smo desno i sve je više-manje bilo isto. Počela sam se slagati s Masonovom procjenom, kada smo prošli pokraj nekakvih crnih natpisa na zidu. Stala sam i pogledala. Bio je to niz slova.

D

B

C

O

T

D

V

L

D

Z

S

I

Neka su pokraj imala znak x, ali uglavnom je poruka bila nejasna. Mia je primijetila kako temeljito proučavam niz.

»Vjerojatno je to neka fora čistača«, rekla je. »A možda je to napravila neka banda.«

»Vjerojatno«, odgovorila sam, još uvijek proučavajući. Ostali su se nestrpljivo komešali, ne shvaćajući moje zanimanje za našvrljana slova. Ni ja nisam razumjela svoju opčinjenost, ali me nešto vuklo da ostanem.

Onda sam shvatila.

B kao Badicas, Z kao Zeklos, I kao Ivaškov...

Zurila sam. Ondje su bila prva slova svih kraljevskih obitelji. Bila su tu tri D, ali na temelju poretka, popis se mogao pročitati kao da su poredani po veličini. Počinjalo je manjim obiteljima, Dragomir, Badicas, Conta i išlo prema dolje sve do gigantskoga klana Ivaškov.

Nisam razumjela crtice pokraj slova, ali sam brzo primijetila koja su imala x: Badicas i Drozdov.

Odmaknula sam se od zida.

»Moramo odavde«, rekla sam. I sama sam se prestrašila svoga glasa. »Odmah.«

Ostali su me iznenađeno pogledali.

»Zašto?« pitao je Eddie. »Što se događa?«

»Reći ću vam poslije. Sada moramo ići.«

Mason je pokazao u jednom smjeru.

»Ovuda ćemo izići nekoliko ulica dalje. Bliže je kolodvoru.«

Pogledala sam u nepoznato.

»Ne«, rekla sam. »Idemo putem kojim smo i došli.«

Svi su me gledali kao da sam luda, ali nitko nije sumnjao u mene. Kada smo došli do izlaza iz centra, odahnula sam s olakšanjem vidjevši da je vani još sunce, iako je polako počelo zalaziti i bacati svoje narančasto svjetlo na zgrade.

Preostalo svjetlo bit će dovoljno da se vratimo na autobusni kolodvor prije nego što strigoji izađu iz svojih skloništa.

Sada sam znala da su strigoji doista bili u Spokaneu. Dimitrijeva informacija bila je točna. Nisam znala što popis znači, ali je očito imao veze s napadima. Trebala sam hitno izvijestiti ostale čuvare i sigurno neću ništa reći ostalima o svojim spoznajama dokle god ne budemo na sigurnom u hotelu. Kada bi znao ono što ja znam, Mason bi se vjerojatno vratio u tunele.

Većina našega hoda prema kolodvoru prošla je u tišini. Mislim da je moje raspoloženje zastrašilo ostale. Čak je i Christian ostao bez zajedljivih komentara. U meni su uzavrele emocije, oscilirajući između ljutnje i krivnje, dok sam preispitivala svoju ulogu u svemu.

Ispred mene, Eddie je prestao hodati i gotovo sam se zaletjela u njega. »Gdje smo?«

Prenuvši se, pregledala sam okolinu. Nisam se sjećala okolnih zgrada.

»K vragu!« viknula sam. »Jesmo li se izgubili? Nitko nije pratio kuda idemo?«

Bilo je to nepravedno pitanje, s obzirom na to da očito ni ja nisam pazila, ali je moj temperament prevladao nad razumom. Mason me proučavao nekoliko trenutaka i potom pokazao.

»Ovuda.«

Okrenuli smo se i hodali uskom ulicom između dviju zgrada. Mislila sam da ne idemo u dobrom smjeru, ali nisam imala bolju ideju. Također, nisam htjela stajati i raspravljati.

Nismo daleko otišli kada smo čuli zvuk motora i škripanje guma. Mia je hodala sredinom ulice i zaštitnički instinkt prevladao je prije negoli sam shvatila što se događa. Zgrabivši je, povukla sam je s ceste uz jedan od zidova zgrade. Dečki su učinili isto.

Veliki sivi kombi zatamnjenih stakala pojavio se iza ugla i krenuo prema nama. Jako smo se stisnuli uz zid, čekajući da prođe.

Ali nije.

Škripeći gumama, stao je točno ispred nas. Otvorila su se vrata. Izletjela su tri tipa i ponovno su proradili moji instinkti. Nisam imala pojma tko su i što hoće, ali očito nisu bili prijateljski nastrojeni. To mi je bilo dovoljno.

Jedan od njih krenuo je na Christiana i ja sam ga udarila. Tip jedva da je posrnuo, ali je očito bio iznenađen da je išta osjetio, barem tako mislim. Vjerojatno nije očekivao da bi netko malen poput mene bio ikakva prijetnja. Ignorirajući Christiana, krenuo je na mene. Krajičkom oka vidjela sam kako se Mason i Eddie odmjeravaju s drugom dvojicom. Mason je čak izvadio svoj srebrni kolac. Mia i Christian samo su ukočeno stajali.

Napadači su najviše računali na svoju veličinu. Nisu bili vični borbenim i obrambenim tehnikama kao mi. Osim toga, bili su ljudi, a mi smo imali dhampirsku snagu. Nažalost, nalazili smo se stjerani uza zid. Nismo se imali kamo povući. Najvažnije od svega, imali smo što izgubiti.

Na primjer, Miju.

Činilo se da je to shvatio i tip koji se borio s Masonom. Maknuo se od Masona i zgrabio nju. Jedva sam vidjela odsjaj pištolja prije nego što je prslonio cijev uz njezin vrat. Odmaknuvši se od svojega protivnika, povikala sam Eddieju da stane. Svi smo bili uvježbani da smjesta reagiramo na takve naredbe pa se u trenutku zaustavio, upitno me pogledavši. Kada je pogledao Miju, probljedio je.

Ništa nisam željela više nego nastaviti mlatiti te muškarce, tko god bili, ali nisam mogla riskirati da ozlijede Miju. On je to isto znao. Nije čak trebao ni zaprijetiti. Bio je čovjek, ali je o nama znao barem to da

ćemo učiniti sve kako bismo zaštitili moroje. Novaci su imali izreku koja nam je usađivana od najranije dobi: Samo su oni važni.

Svi su stali i gledali mene i njega. Očito smo bili priznati vođe.

»Što hoćete?« grubo sam upitala.

Tip je prislonio pištolj jače uz Mijin vrat i ona je počela plakati. Bila je previše uplašena da bi se pomaknula. Sve njezine priče o borbi u trenu su se rasplinule.

Nagnuo je glavu prema otvorenim vratima kombija.

»Hoću da uđete unutra. I ne pokušavajte ništa. Ako samo i pomislite, ona je gotova.«

Pogledala sam Miju, kombi, svoje prijatelje i ponovno tipa.

Sranje.

Devetnaesto poglavlje

Mrzim biti nemoćna. I mrzim biti poražena bez borbe. Ono što se dogodilo vani u uličici nije bila prava borba. Da je bila, da su me potukli... O. K. Možda bih onda to mogla prihvatiti. Možda. Ali nisam bila poražena. Jedva sam zaprljala ruke. Umjesto toga, pala sam tiho.

Kada su nas posjeli na pod kombija, zavezali su nam ruke iza leđa plastičnim lisicama koje su bile čvrste kao da su bile od metala.

Nakon toga vozili smo se u tišini. Tipovi su tu i tamo nešto mrmljali među sobom, govoreći pretiho da bi bilo tko od nas mogao čuti. Christian ili Mia možda su mogli nešto razumjeti, ali nisu mogli to podijeliti s nama. Mia je izgledala preplašeno jednako kao i na ulici. Christianov strah naglo je prešao u njegovu bahatu ljutnju, no čak ni on nije se usudio reagirati.

Bilo mi je drago zbog njegove samokontrole. Nisam sumnjala da bi ga bilo koji od čuvara sredio za najmanji ispad, a ni ja ni drugi novaci ne bismo to mogli spriječiti. To je ono što me doista izluđivalo. Instinkt za zaštitu moroja bio je tako duboko usađen u mene, da čak nisam mogla brinuti za svoju sudbinu. Christian i Mia bili su najvažniji. Oni su bili ti koje sam morala izvući iz ovog nereda.

A kako je taj nered počeo? Tko su ti tipovi? To je bila tajna. Bili su ljudi, ali ni na tren nisam pomislila da je skupina moroja i dhampira slučajno odabrana za otmicu. Bili smo ciljana meta.

Otmičari nam nisu ni pokušali staviti poveze na oči ili sakriti put, što nisam smatrala dobrim znakom. Jesu li mislili kako ne poznajemo grad dovoljno dobro da bismo potražili putokaze za povratak? Ili su smatrali kako to nije važno, s obzirom na to da se nećemo ni vratiti? Sve što sam osjetila bilo je da smo se udaljavali od središta grada prema predgrađu. Spokane je bio dosadan kao što sam i mislila. Umjesto čistoga snijega, bljuzgave sive lokve prekrivale su ulice, a prljave mrlje istočkale su travnjake. Bilo je znatno manje zimzelenog drveća nego što sam navikla. Gola bjelogorična stabla doimala su se kao kosturi. Samo su dodatno pojačala osjećaj prijeteće propasti.

Nakon otprilike jednoga sata, kombi je skrenuo u tihu slijepu ulicu i dovezli smo se pred veliku kuću. Druge kuće, jednakog izgleda, kao

što je to uobičajeno u predgrađima, bile su blizu, što mi je ulijevalo nadu. Možda nam susjedi mogu pomoći.

Ušli smo u garažu i kad su se vrata zatvorila, uveli su nas u kuću. Iznutra je bila mnogo zanimljivija nego izvana. Antikni tapecirani kauči i stolice. Ogroman akvarij sa slanom vodom. Prekriženi mačevi iznad kamina. Jedna od onih glupih modernističkih umjetničkih slika koja se sastoji od nekoliko crta razbacanih po platnu.

Dio mene koji je bio sklon uništavanju stvari želio je detaljnije proučiti mačeve, ali to nije bilo naše odredište. Umjesto toga, odveli su nas uskim stubama u golem podrum. Samo, za razliku od otvorenog prostora na katu, podrum je bio podijeljen na niz malih hodnika sa zatvorenim vratima. Izgledalo je poput labirinta za štakore. Otmičari su nas bez oklijevanja uveli u sobicu s betonskim podom i golim zidovima.

Namještaj se sastojao od nekoliko neudobnih drvenih stolica s poprečnim letvama, koje su se pokazale kao praktično mjesto za naše zavezane ruke. Posjeli su nas tako da su Mia i Christian sjedili u jednom dijelu sobe, a mi dhampiri u drugom. Jedan od otmičara, vođa, očito, pažljivo nas je promatrao, dok je drugi vezao Eddieja novim plastičnim trakama.

»Ovo su oni na koje moraš posebno paziti«, upozorio ga je gledajući u nas. »Oni će uzvratiti borbu.« Pogled mu je prelazio s Eddiejeva lica na Masonovo i moje. Tip i ja smo se neko vrijeme promatrali i ja sam se namrštila. Ponovo je pogledao svog suradnika. »Na nju posebno.«

Kada smo svi bili dovoljno dobro zavezani, izlajao je još nekoliko zapovijedi ostalima i izišao iz sobe, glasno zalupivši vratima. Njegovi koraci odzvanjali su kroz kuću dok je hodao uz stube. Nekoliko trenutaka poslije zavladao je tišina.

Sjedili smo i gledali jedni druge. Nakon nekoliko minuta, Mia je zajecala i počela govoriti:

»Što ćete učiniti...«

»Začepi!« zaurao je jedan. Prijeteći je zakoračio prema njoj. Blijeda, poslušno se pokorila, iako je izgledalo kao da bi mogla još nešto reći. Uхватила sam njezin pogled i odmahнула glavom. Ušutjela je, raširenih očiju, dok su joj usne lagano podrhtavale.

Nema gorega od čekanja i neznanja što će ti se dogoditi. Vlastita mašta može biti okrutnija od svakog otmičara. S obzirom na to da naši stražari nisu htjeli razgovarati s nama, zamišljala sam svakakve užasne scenarije. Oružje je bilo očita prijetnja i počela sam se pitati kako je to osjetiti metak. Pretpostavljam, bolno. I gdje bi me pogodili? U srce ili u glavu? Brza smrt. Ili negdje drugdje? Na primjer, u trbuh? To bi bilo sporo i bolno. Stresla sam se pri pomisli kako iz mene krvari život. Razmišljanje o krvi vratilo me u kuću Badicasa i pomislila sam da će nam možda prerezati grkljane. Vjerojatno osim pištolja imaju i noževe.

Naravno, morala sam se upitati zašto smo još uvijek živi. Očito su željeli nešto od nas, ali što? Nisu tražili nikakve informacije. I bili su ljudi. Što bi ljudi željeli od nas? Obično smo se bojali onih ljudi koji bi postali poludjeli koljači ili onih koji su željeli na nama izvoditi pokuse. Ovi se nisu tako doimali.

Pa što onda hoće? Zašto smo ovdje? Neprestano sam zamišljala grozne, odvratne stvari. Izrazi lica mojih prijatelja govorili su da nisam jedina koja razmišlja o tome. Miris znoja i straha ispunio je prostoriju.

Izgubila sam predodžbu o vremenu, kada me trgnuo zvuk koraka na stubama. Ušao je glavni otmičar. Ostala dvojica naglo su se uspravila i u njima se mogla osjetiti napetost. O, Bože. To je to, pomislila sam. To je ono što smo čekali.

»Da, gospodine«, čula sam kako vođa govori. »Tu su, baš kao što ste tražili.«

Konačno, pomislila sam. Osoba koja je odgovorna za našu otmicu. Uхватила me panika. Moram pobjeći.

»Pustite nas van!« viknula sam, nastojeći osloboditi ruke. »Pusti nas van ti kur...«

Stala sam. Nešto se u meni stisnulo. Grlo mi se osušilo. Glavni se vratio s muškarcem i ženom koje nisam poznavala. Ali sam ipak odmah shvatila da su...

... strigoji.

Pravi, živi, uvjetno rečeno, strigoji. Odjednom mi je sve kliknulo. Ne samo što je izvještaj o Spokaneu točan, nego je točno i ono čega smo se najviše bojali, strigoji koji surađuju s ljudima. To mijenja sve. Danje svjetlo više nije sigurno. Nitko od nas više nije siguran. Još

gore, shvatila sam da su to vjerojatno strigojski nitkovi, oni koji su napali dvije morojske obitelji uz pomoć ljudi. Ponovno su mi se javila ona sjećanja: tijela i krv posvuda. Osjetila sam žuč u grlu i pokušala se usredotočiti na sadašnjost, koja nije bila ništa bolja.

Moroji su imali blijedu kožu, ali ovi vampiri... njihova je koža bila bijela poput krede. Činila se kao loša šminka. Oko zjenica imali su crven krug, što je naglašavalo kakva su to čudovišta.

Žena me zapravo podsjetila na Nathalie, moju jadnu prijateljicu koju je vlastiti otac uvjerio da se pretvori u strigoja. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim u čemu je sličnost jer nisu bile nimalo slične. Ova je žena bila niska, vjerojatno je prije bila čovjek, i imala je smeđu kosu s lošim pramenovima.

Onda sam shvatila. Bila je novi strigoj, baš kao Nathalie. Shvatila sam to usporedivši je s muškarcem strigojem. Njezino lice još je imalo života u sebi. Ali njegovo... njegovo je lice bilo lice smrti, posve lišeno svake topline ili nježnih osjećaja. Njegov izraz bio je hladan i proračunan, protkan zlobnom zabavom. Bio je visok gotovo kao Dimitri i imao je vitku figuru, što je govorilo da je bio moroj prije promjene. Crna kosa do ramena uokvirivala je njegovo lice i isticala se na njegovoj svijetloj grimiznoj majici. Njegove su oči bile toliko tamne i smeđe, da bi bez tog crvenoga kruga bilo teško reći gdje završava zjenica i počinje šarenica.

Jedan od stražara snažno me gurnuo, iako sam šutjela. Pogledao je strigoja.

»Želite li da joj začepim usta?«

Odjednom sam shvatila da sam se stisnula uz naslon stolice, nesvjesno pokušavajući otići što je moguće dalje od njega. I on je to shvatio pa se slabašno osmjehnuo.

»Ne«, rekao je. Njegov glas bio je blag i tih. »Želim čuti što ima reći.« Pogledao me i visoko podignuo obrvu. »Molim. Nastavi.«

Progutala sam knedlu.

»Ne? Nemaš što dodati? Dobro. No, slobodno gukni ako ti nešto drugo padne na pamet.«

»Isaiah«, viknula je žena. »Zašto ih držiš ovdje? Zašto nisi pozvao ostale?«

»Elena, Elena«, promrmljao je Isaiah. »Smiri se. Ne želim si uskratiti priliku da uživam u dva moroja i...« Stao je iza moje stolice i

zadignuo mi kosu, od čega sam zadrhtala. Trenutak poslije gledao je Masonov i Eddiejev vrat. »... Tri nečistokrvna dhampira.« Te je riječi izgovorio s gotovo sretnim uzdahom i shvatila sam da je tražio čuvarske tetovaže.

Došavši do Mije i Christiana, Isaiah se podbočio dok ih je proučavao. Mia ga je mogla pogledati u oči samo sekundu i odmah bi skrenula pogled. Christianov strah bio je očigledan, ali je uspio izdržati strigojev pogled. Bila sam ponosna zbog toga.

»Elena, pogledaj ove oči.« Elena je prišla i stala pokraj Isaiaha dok je govorio. »Ovakva svijetloplava. Poput leda. Poput akvamarina. Ovo ne možeš vidjeti izvan kraljevskih obitelji. Badicas. Oзера. Povremeno Zeklos.«

»Ozera«, rekao je Christian, jako se trudeći da zvuči neustrašivo. Isaiah je nagnuo glavu.

»Stvarno? Sigurno nisi...« Nagnuo se bliže Christianu. »Godine odgovaraju... i ta kosa...« Nasmiješio se. »Sin Lucasa i Moire?«

Christian nije ništa rekao, ali potvrda na njegovu licu bila je očita.

»Poznavao sam tvoje roditelje. Divni ljudi. Jedinствeni. Njihove smrti bile su prava šteta, ali dobro... usuđujem se reći da su sami krivi za to. Rekao sam im da se ne vraćaju po tebe. Bio bi gubitak probuditi te tako mladog. Tvrđili su da će te imati uza se i probuditi te kada budeš stariji. Upozorio sam ih da bi to bila katastrofa, ali ipak...« Lagano je kimnuo ramenima. »Probuditi« je bio izraz koji su upotrebljavali strigoji kada bi se pretvorili. »Nisu me htjeli slušati i snašla ih je katastrofa druge vrste.«

Iz Christianovih očiju kuljala je mržnja, duboka i tamna. Isaiah se ponovno nasmijao.

»Baš je dirljivo što si pronašao vlastiti način kako doći do mene nakon toliko vremena. Možda ću ipak ostvariti njihov san.«

»Isaiah«, rekla je žena, Elena, opet. Svaka riječ iz njezinih usta zvučala je cmizdravo. »Pozovi ostale...«

»Prestani mi naređivati!« Isaiah ju je zgrabio za ramena i jako gurnuo. Preletjela je preko sobe i gotovo probila zid. Jedva je uspjela staviti ruku pred sebe da ublaži udarac. Strigoji su imali bolje reflekse od dhampira ili čak moroja, njezina nespretnost značila je da ju je uhvatio potpuno nespremnu. I doista, jedva ju je dodirnuo. Lagano ju je gurnuo, a ipak je imao silinu udarca automobila.

To je potvrdilo moje uvjerenje da je on neka druga klasa. Njegova snaga bila je znatno veća od njezine. Ona je bila poput muhe koju može zgnječiti. Moć strigoja jačala je s godinama, kao i konzumiranjem morojske krvi i u manjoj mjeri dhampirske. Shvatila sam da tip nije bio samo star. Bio je prastar. I popio je mnogo krvi tijekom godina. Užas je ispunio Elenu i mogla sam razumjeti njezin strah. Strigoji su se stalno okretali jedan protiv drugoga. Da je želio, mogao joj je otkinuti glavu.

Protrnula je i skrenula pogled.

»Ja... oprost, Isaiah.«

Isaiah je poravnao svoju majicu. Glas mu je ponovno postao hladno ljubazan, kakav je bio i prije.

»Elena, ovdje očito imaš pravo glasa i pozivam te da ga izneseš na civiliziran način. Što misliš da bismo trebali učiniti s ovom mladunčadi?«

»Trebao bi... odnosno, mi bismo ih trebali sada uzeti. Posebno moroje.« Očito se jako trudila ne cmizdriti kako mu ne bi išla na živce. »Osim... ako nećeš ponovno organizirati svečanu večeru... To bi bila prava šteta. Morat ćemo dijeliti, a znaš da ostali neće biti zahvalni. Nikada nisu.«

»Neću od njih spravljati svečanu večeru«, oholo je izjavio. Svečanu večeru? »Ali neću ih još ni ubiti. Mlada si, Elena. Nemaš vlast nad svojim željama. Kada budeš stara kao ja, nećeš biti tako... nestrpljiva.«

Zakolotala je očima dok nije gledao.

Okrenuvši se, ošinuo je pogledom mene, Masona i Eddieja.

»Vas troje, bojim se, morat ćete umrijeti. To je neizbježno. Volio bih reći da mi je žao, ali nije. Takav je svijet. Ipak, možete birati kako ćete umrijeti, a to će ovisiti o vašem ponašanju.« Njegov je pogled zastao na meni. Nisam shvaćala zašto su me svi izdvajali kao problematičnu. Dobro, možda jesam. »Neki će umrijeti na bolniji način od drugih.«

Nisam trebala ni pogledati Masona i Eddieja da bih znala kako je njihov strah odražavao moj. Bila sam poprilično sigurna da sam čula kako je Eddie zacvilio.

Isaiah se naglo okrenuo na petama, vojničkim stilom, i obratio se Miji i Christianu.

»Vas dvoje, na sreću, imate izbor. Jedno će umrijeti. Drugo će živjeti u sjajnoj besmrtnosti. Čak ću biti toliko dobar da vas uzmem pod svoje okrilje dok ne budete malo stariji. Toliko je moje milosrđe.«

Isaiah se okrenuo i zurio u mene. Očekivala sam da me baci preko sobe kako je bacio Elenu, ali nije ništa rekao i samo je piljio. Bilo mi je dosta. Srce mi je kucalo sve brže i osjećala sam kako mi suze naviru na oči. Sramila sam se svoga straha. Željela sam biti poput Dimitrija. Možda čak poput majke. Nakon nekoliko dugih, mučnih trenutaka, Isaiah se ponovno obratio morojima.

»Dakle. Kao što sam rekao, jedno od vas ćemo probuditi i živjet će zauvijek. Ali, ja neću biti taj koji će vas probuditi. Vi ćete to učiniti dragovoljno.«

»Ne baš«, rekao je Christian. Skupio je toliko sarkastičnoga prkosa koliko je mogao u te dvije riječi, ali je svima u sobi i dalje bilo očito da je od straha gotovo iskočio iz vlastite kože.

»Ah, kako volim taj ozeranski duh«, zamišljeno je rekao Isaiah. Pogledao je Miju, a crvene oči su mu zablistale. Ona se stisnula od straha.

»Ne daj mu da te gurne u drugi plan, draga moja. Postoji snaga i u običnoj krvi. Ovako ćemo odlučiti.« Pokazao je na nas dhampire. Od njegova pogleda sam se ledila, zamišljajući da mogu namirisati smrad truleži. »Ako želite živjeti, morate ubiti jedno od ovo troje.« Okrenuo se natrag morojima. »To je to. Nimalo neugodno. Samo recite jednom od ove gospode da želite to učiniti. Oni će vas pustiti. Onda pijete od njih i probudite se kao jedan od nas. Tko to učini prvi, slobodan je. Drugi će biti večera za mene i Elenu.«

Svi su šutjeli.

»Ne«, rekao je Christian. »Nema šanse da ubijem nekoga od svojih prijatelja. Ne zanima me što ćete učiniti. Ja ću umrijeti prvi.«

Isaiah je nemarno odmahnuo rukom.

»Lako je praviti se hrabar kad nisi gladan. Nekoliko dana bez ikakve hrane... i da, ovo troje izgledat će jako ukusno. I jesu. Dhampiri su vrlo ukusni. Neki ih vole više od moroja i iako ja nikada nisam dijelio to mišljenje, sigurno znam cijeniti raznolikost.«

Christian se namrštio.

»Ne vjeruješ mi?« pitao je Isaiah. »Dopusti da ti dokažem.« Ponovno je došao na našu stranu sobe. Shvatila sam što će učiniti i

bez razmišljanja rekla:

»Uzmi mene. Pij od mene.«

Isaiahov samodopadni izraz na tren se pokolebao.

»Ti si dragovoljac?«

»Već sam to radila. Hoću reći, dala sam moroju da se hrani. Ne smeta mi. Sviđa mi se. Pusti ostale na miru.«

»Rose!« viknuo je Mason.

Ignorirala sam ga i molećivo gledala Isaiaha. Nisam željela da se hrani mnome. Bilo mi je zlo pri pomisli na to. Ali jesam već davala krv i radije bih da meni uzme nekoliko decilitara nego da dirne Eddieja ili Masona.

Nisam mogla odgonetnuti što misli dok me odmjeravao. Već sam pomislila kako će to učiniti, ali umjesto toga, odmahnuo je glavom. Odšetao je i stao ispred Eddieja. Pokušala sam svim silama osloboditi ruke, ali postigla sam samo to da mi se plastična traka ureze u kožu.

»Ne! Pusti ga na miru!«

»Tišina«, odbrusio je Isaiah ne pogledavši me. Položio je ruku na jednu stranu Eddiejeva lica. Eddie se tresao i tako probljedio, da sam mislila da će se onesvijestiti. »Može biti lagano, ili može boljeti. Tvoja šutnja potaknut će ovo prvo.«

Željela sam vrištati, vrijeđati Isaiaha pogrđnim imenima, željela sam prijetiti svim i svačim. Ali, nisam mogla. Pogledom sam prelazila po prostoriji tražeći izlaze, kao i mnogo puta prije. Ali, nije ih bilo. Samo praznina, goli bijeli zidovi. Bez prozora. Jedna dragocjena vrata, strogo čuvana. Bila sam bespomoćna, bespomoćna kao što sam bila od trenutka kad su nas uvukli u kombi. Plakalo mi se. Više od frustracije nego od straha. Kakva sam ja to čuvarica kad ne mogu zaštititi ni svoje prijatelje?

Ali, ostala sam tiha i na Isaiahovu licu pojavio se izraz zadovoljstva. Fluorescentna svjetla davala su njegovoj koži bolesnu, sivu nijansu, naglašavajući tamne krugove ispod očiju. Htjela sam ga udariti.

»Dobro.« Nasmijao se Eddieju i držao njegovo lice tako da su se gledali u oči. »Dakle, nećeš mi se opirati, je 1' tako?«

Kao što sam spomenula, Lissa je bila dobra u kompulziji. U sekundi, Eddie se smješкао.

»Ne. Neću se opirati.«

»Dobro«, ponovio je Isaiah. »I rado ćeš mi dati svoj vrat, je 1' tako?«

»Naravno«, odgovorio je Eddie i zabacio glavu unatrag.

Isaiah je spustio glavu i ja sam sklonila pogled, pokušavajući se usredotočiti na otrcani tepih. Nisam to htjela gledati. Čula sam kako je Eddie nježno i sretno zastenjao. Samo hranjenje bilo je relativno tiho, bez mljackanja ili čega sličnog.

»Evo.«

Vratila sam pogled kada sam čula Isaijev glas. Krv je kapala s njegovih usana i on ih je oblizao. Nisam mogla vidjeti ranu na Eddiejevu vratu, ali sam pretpostavljala da je također bila krvava i grozna. Mia i Christian zurili su razrogačenih očiju, istodobno uplašeni i opčinjeni. Eddie se zagledao negdje u daljinu, ošamućen od endorfina i kompulzije.

Isaiah se uspravio i nasmijao morojima, ližući ostatke krvi s usana. »Vidite?« rekao im je, krenuvši prema vratima. »Tako je jednostavno.«

Dvadeseto poglavlje

Trebali smo plan za bijeg, i to vrlo brzo. Nažalost, moje jedine zamisli uključivale su stvari koje ne mogu kontrolirati. Na primjer, da nas ostave same kako bismo se mogli iskrasti. Ili da imamo glupe čuvaru koje možemo prevariti i pobjeći im. I na kraju, da su nas labavo svezali i da se mogu osloboditi.

Ipak, ništa od toga nije se događalo. Nakon gotovo dvadeset četiri sata, naša se situacija nije promijenila. Još uvijek smo bili zatvorenici, još uvijek sigurno vezani. Naši otmičari i dalje su bili oprezni, gotovo učinkoviti kao svaka skupina čuvara. Gotovo.

Najbliže što smo došli slobodi bili su strogo nadzirani, i iznimno nelagodni, odlasci u zahod. Nisu nam davali ni hranu ni vodu. To sam teško podnosila, no zbog svoje sam dhampirske krvi bila otpornija. Mogla sam se nositi s tim da mi bude neudobno, iako sam čak dostigla fazu u kojoj bih ubila za cheeseburger i jako mastan pomfrit.

Za Miju i Christiana... dakle, njima je bilo mnogo teže. Moroji su mogli tjednima bez hrane i vode dok bi još uzimali krv. Ali, bez krvi su mogli izdržati svega nekoliko dana, a onda bi oslabjeli i razboljeli se. Tako smo Lissa i ja uspijevale živjeti same, s obzirom na to da je nisam mogla hraniti svaki dan.

Uzme li se morojima i hrana i krv i voda, njihova izdržljivost nestaje. Ja sam bila gladna, ali Mia i Christian umirali su od gladi. Već sada su im lica izgledala ispijeno, grozničavih očiju. Isaiah je dodatno pogoršavao stvar svojim čestim posjetima. Svaki put bi se prešetavao na onaj svoj neugodan, posprdan način. Onda bi prije odlaska pio Eddiejevu krv. Tijekom njegova trećeg posjeta praktički sam mogla vidjeti Miju i Christiana kako sline, a zbog endorfina i pomanjkanja hrane, bila sam sigurna da Eddie više ni ne zna gdje smo.

Zapravo, nisam mogla spavati u tim uvjetima, ali tijekom drugoga dana, tu i tamo bih zadrijemala. Izgladnjivanje i premorenost znaju to učiniti. U jednom sam trenutku čak zaspala, što me čudi jer sam mislila da uopće ne bih mogla utonuti u dubok san u takvim uvjetima.

U snu, znam savršeno dobro da je to bio san, stajala sam na plaži. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim koja je to plaža. Bilo je

to na obali pored Oregona, pijesak i sunce, uz Pacifik koji se otkriva u daljini. Lissa i ja smo jednom otišle tamo dok smo živjele u Pordandu. Bio je predivan dan, ali ona nije mogla podnijeti toliko sunca. Rezultat toga bio je samo kratak posjet, ali sam uvijek željela da sam mogla ostati duže i uživati u svemu tome. Sada sam imala svjetla i topline koliko sam mogla poželjeti.

»Mala dhampirice«, začula sam glas iza sebe. »Bilo je i vrijeme.« Okrenula sam se u čudu i vidjela kako me gleda Adrian Ivaškov. Na sebi je imao bež hlače i široku košulju i, u za njega neobično opuštenom stilu, bio je bos. Vjetar je mrsio njegovu smeđu kosu, a on je držao ruke u džepovima dok me gledao onim svojim samozadovoljnim pogledom.

»Još uvijek imaš svoje zaštite«, dodao je.

Namrštila sam se jer mi se učinilo da gleda u moje grudi. Onda sam shvatila da gleda u moj trbuh. Na sebi sam imala traperice i gornji dio bikinija, a mali plavi privjesak visio je s mog pupka. Chotki mi je bio oko zapešća.

»A ti si ponovno na suncu«, rekla sam. »Pa pretpostavljam da je ovo tvoj san.«

»To je naš san.«

Migoljila sam nožnim prstima po pijesku.

»Kako dvoje ljudi mogu dijeliti isti san?«

»Rose, to se događa prilično često.«

Namršteno sam ga pogledala.

»Moram znati na što si mislio. Onda kada si rekao da me okružuje tama. Što to znači?«

»Iskreno, ne znam. Svi su okruženi svjetlom, osim tebe. Imaš sjene. Uzimaš ih od Lisse.«

Moja je zbunjenost rasla.

»Ne razumijem.«

»Ne mogu sada ulaziti u to«, rekao mi je. »Nisam zbog toga ovdje.«

»Ovdje si zbog nekog razloga?« pitala sam, dok su mi oči odlutale prema plavozelenoj vodi. Bilo je hipnotizirajuće. »Nisi ovdje samo... kako bi bio ovdje?«

Zakoračio je naprijed i uhvatio me za ruku, tjerajući me da ga pogledam. Više se nije samozadovoljno smješkao. Bio je mrtav ozbiljan.

»Gdje si?«

»Ovdje«, zbunjeno sam rekla. »Kao i ti.«

Adrian je odmahnuo glavom.

»Ne, nisam na to mislio. U stvarnom svijetu. Gdje si?«

Stvarni svijet? Oko nas, plaža se odjednom zamaglila, kao film izvan fokusa. Trenutak poslije, sve se smirilo. Mozgala sam. Stvarni svijet. Pojavljivale su mi se slike. Stolice. Čuvari. Lisice.

»U podrumu...«, polako sam rekla. Odjednom je uzbuna uništila ljepotu trenutka i sve mi se vratilo. »O, Bože, Adriane. Moraš pomoći Miji i Christianu. Ne mogu...«

Adrian mi je jače stisnuo ruku.

»Gdje?« Svijet je ponovno zadrhtao i više se nisam mogla koncentrirati. Psovao je. »Rose, gdje si?«

Riječi su se počele raspadati. Adrian se počeo raspadati.

»U podrumu. U kući. U...«

Nestao je. Probudila sam se. Zvuk otvaranja vrata vratio me u stvarnost.

Isaiah je ušao, a Elena se vukla za njim. Kada sam je vidjela, morala sam potisnuti podsmijeh. On je bio zao i zloban. Ali, bio je takav jer je bio vođa. Imao je snagu i moć potkrijepiti svoju okrutnost, čak i ako mi se to nije sviđalo. Ali Elena? Ona je bila sluga. Prijetila nam je i dobacivala zlobne komentare, ali to je mogla činiti uglavnom samo zato što je bila njegova pratilja. Totalna ulizica.

»Zdravo, djeco«, rekao je. »Kako smo danas?«

Odgovorili su mu natmureni pogledi.

Odšetao je do Mije i Christiana, ruku prekriženih iza leđa.

»Jeste li se možda predomislili od moga posljednjeg posjeta? Jako vam dugo treba i to uzrujava Elenu. Znate, ona je jako gladna, ali mislim da nije gladna kao vas dvoje.«

Christian je stisnuo oči.

»Odjebi«, rekao je kroza zube.

Elena je zarežala i pojurila naprijed.

»Da se nisi usudio...«

Isaiah je odmahnuo rukom.

»Pusti ga na miru. To samo znači da nećemo još dugo čekati.«

Elena je pogledom strijeljala Christiana.

»Iskreno«, nastavio je Isaiah promatrajući Christiana, »ne mogu se odlučiti što želim više: ubiti vas ili da nam se pridružite. Obje opcije zabavne su na svoj način.«

»Ne umoriš se od slušanja samoga sebe?« pitao je Christian.

Isaiah je razmišljao.

»Ne. Zapravo ne. I ne umorim se ni od ovoga.«

Okrenuo se i pošao prema Eddieju. Jadan Eddie, jedva je sjedio uspravno u stolici nakon svih tih hranjenja koja je prošao. Još gore, Isaiah više nije ni trebao upotrebljavati kompulziju. Eddiejevo lice ozarilo se glupavim smiješkom, željno novog ugriza. Bio je ovisan kao hranitelj.

Preplavili su me ljutnja i gađenje.

»K vragu!« viknula sam. »Ostavi ga na miru!«

Isaiah me pogledao.

»Šuti, djevojko. Nisi mi ni približno zabavna kao gospodin Ozero.«

»Da?« zarežala sam. »Ako sam te toliko razljutila, onda upotrijebi mene. Ugrizi mene umjesto njega. Pokaži mi koliko si opak.«

»Ne!« viknuo je Mason. »Uzmi mene.«

Isaiah je zakoloutao očima.

»Dragi Bože. Koja plemenita gomila. Vi ste svi Spartaci, je li tako?« Maknuo se od Eddieja i stavio prst pod Masonovu bradu, podižući mu glavu. »Ali ti«, rekao je Isaiah, »ne misliš to ozbiljno. Ponudio si to samo zbog nje.« Pustio je Masona i približio mi se, zureći u mene svojim crnim očima. »A ti... isprva nisam ni tebi povjerovao. Ali sada?« Kleknuo je tako da je bio moje visine. Odbijala sam skrenuti pogled s njegovih očiju, iako sam bila svjesna rizika od kompulzije. »Mislim da si ti doista ozbiljna. I nije samo stvar u plemenitosti. Ti to želiš. Stvarno su te već ugrizli.« Njegov glas bio je čaroban. Hipnotizirajuć. Zapravo i nije upotrijebio kompulziju, ali ga je definitivno okruživala neprirodna karizma. Kao Lissu i Adriana. Zakvačila sam se na svaku njegovu riječ. »Pretpostavljam, mnogo puta«, dodao je.

Nagnuo se prema meni i osjetila sam njegov vruć dah na vratu. Negdje iza njega mogla sam čuti kako Mason nešto viče, ali ja sam se potpuno usredotočila na to koliko su blizu Isaiahovi zubi mojoj koži. U posljednjih nekoliko mjeseci samo sam jednom bila ugrizena, i to dok je Lissa bila u kritičnom stanju. Prije toga, grizla bi me barem

dva puta tjedno, i to dvije godine, a tek sam nedavno shvatila koliko sam zapravo bila ovisna o tome. Ne postoji ništa, ništa, na svijetu kao što je morojski ugriz i navala blaženstva koje šalje u tebe. Naravno, u svakom slučaju, strigojski ugrizi bili su znatno moćniji...

Progutala sam knedlu, odjednom svjesna da teško dišem i da mi srce ubrzano kuca. Isaiah se tiho cerekao.

»Da. Ti si buduća krvna kurva. Na tvoju žalost, neću ti dati to što želiš.«

Odmaknuo se i ja sam se u stolici nagnula naprijed. Bez odgađanja vratio se do Eddieja i pio. Nisam mogla gledati, ali sada zbog zavisti, a ne zbog gađenja. U meni je gorjela žudnja. Čeznula sam za tim ugrizom, čeznula svakim djelićem tijela.

Kada je Isaiah završio, krenuo je iz sobe i onda zastao. Obratio se Miji i Christianu.

»Ne odgađajte«, upozorio ih je. »Iskoristite priliku da se spasite.« Nagnuo je glavu prema meni. »Imate i dobrovoljnu žrtvu.«

Otišao je. S druge strane sobe, Christian je zurio u mene. Njegovo lice izgledalo je još ispijenije nego prije nekoliko sati. U njegovu pogledu gorjela je glad i znala sam da ja ispunjavam uvjet: želju da utolim tu glad. Bože! Bili smo u teškoj gabuli. Mislim da je to shvatio i Christian. Njegove usne razvukle su se u gorak osmijeh.

»Rose, nikada nisi izgledala tako dobro«, uspio je izustiti prije nego što su mu čuvari rekli da zašuti.

Malo sam odrijemala tijekom dana, ali Adrian se nije vratio u moje snove. Umjesto toga, dok sam lebdjela na rubu svijesti, odjednom sam se našla na poznatom terenu: u Lissinoj glavi. Nakon svih čudnovatosti u posljednja dva dana, doći u njezinu glavu činilo se kao povratak kući.

Bila je u jednoj od dvorana za domjenke, ali sama. Sjedila je na podu na udaljenoj strani prostorije, trudeći se biti neprimjetna. Ispunjavala ju je uznemirenost. Čekala je nešto, ili bolje, nekoga. Nekoliko minuta poslije, stigao je Adrian.

»Rođakinjo«, pozdravio ju je. Sjeo je pokraj nje i privukao koljena, ne obazirući se na svoje skupe hlače. »Oprosti što kasnim.«

»U redu je«, rekla je.

»Nisi znala da sam tu dok me nisi vidjela, zar ne?« Razočarano je odmahnula glavom. Bila sam zbunjenija nego ikad.

»I dok sjediš sa mnom... doista ništa ne primjećuješ?«

»Ne.«

Slegnuo je ramenima.

»Pa, nadam se da ćeš uskoro doći do toga.«

»Kako tebi izgleda?« pitala je, goreći od znatiželje.

»Znaš li što su aure?«

»One su kao... snop svjetla oko ljudi, je 1' tako? Neka new age fora?«

»Tako nešto. Svi imaju neku vrstu duhovne energije koja isijava iz njih. Dobro, gotovo svi.« Njegovo oklijevanje natjeralo me da se upitam misli li time na mene i tamu u kojoj navodno hodam. »Na temelju boje i izgleda, možeš mnogo doznati o osobi... naravno, ako netko uistinu može vidjeti aure.«

»A ti možeš«, rekla je. »I možeš vidjeti iz moje aure da sam korisnica duha?«

»Tvoja je uglavnom zlatna. Kao i moja. Ponekad se pojave neke druge boje, ovisno o raspoloženju, ali zlatna uvijek ostaje.«

»Koliko poznaješ ovakvih poput nas?«

»Ne mnogo. Jednostavno ih tu i tamo vidim. Oni to nekako drže u sebi. Ti si prva s kojom sam zapravo razgovarao. Nisam ni znao da se to zove 'duh'. Želio bih da sam znao za to kad se nisam specijalizirao. Jednostavno sam mislio da sam neki čudak.«

Lissa je podigla ruku i zapiljila se u nju, trudeći se vidjeti svjetlost oko nje. Uzdahnula je i spustila ruku.

I tada sam shvatila.

Adrian je također bio korisnik duha. Zato je bio tako znatiželjan zbog Lisse, zato je htio razgovarati s njom i zato je pitao za vezu i njezinu specijalizaciju. To je objašnjavalo i mnogo drugih stvari, poput te karizme kojoj nisam mogla pobjeći kada sam bila u njegovoj blizini. Onaj dan kada smo bili u njegovoj sobi, upotrijebio je kompulziju, tako je uvjerio Dimitrija da ga pusti.

»Znači, konačno su te pustili?« pitao je Adrian.

»Aha. Konačno su zaključili da ništa ne znam.«

»Dobro«, rekao je. Namrštio se i primijetila sam da je za promjenu trijezan. »I sigurno ne znaš?«

»Već sam ti to rekla. Ne mogu postići da veza tako funkcionira.«

»Hmm. Dakle, moraš.«

Ljutito ga je pogledala.

»Što... ti misliš da se suzdržavam? Da je mogu naći, našla bih je!«

»Znam, ali sama činjenica da imate vezu znači da je iznimno jaka. Upotrijebi to kako bi razgovarala s njom u njezinim snovima. Ja sam pokušao, ali ne mogu izdržati dovoljno dugo da bih...«

»Što si rekao?« uzviknula je Lissa. »Da razgovaram s njom u njezinim snovima?«

Bio je zbunjen.

»Naravno. Zar ne znaš kako se to radi?«

»Ne! Šališ se? Kako je to uopće moguće?«

Moji snovi...

Sjetila sam se kako je Lissa govorila o neobjašnjivim fenomenima moroja, kako bi mogle postojati i druge moći duha osim iscjeljivanja, moći za koje još nitko ne zna. Čini se da Adrian nije bio slučajno u mojim snovima. Uspio je ući u moju glavu, možda na sličan način na koji sam ja vidjela Lissine misli. Ta mi je pomisao bila neugodna, a Lissi je bila gotovo nepojmljiva.

Prstima je prošao kroz kosu i nagnuo glavu unatrag, zureći u kristalni luster i razmišljajući.

»O. K. Tako. Ne vidiš aure i ne razgovaraš s ljudima u snovima. A što onda radiš?«

»Ja... ja mogu izliječiti. Ljude. Životinje i biljke. Mogu oživiti mrtve.«

»Stvarno?« bio je impresioniran. »O. K. Za to dobivaš priznanje. Što još?«

»Hmm, mogu koristiti kompulziju.«

»To možemo svi.«

»Ne, ja stvarno mogu. Nije teško. Mogu natjerati ljude da čine sve što poželim, čak i loše stvari.«

»Mogu i ja.« Oči su mu zasvjetlile. »Zanima me što bi se dogodilo daje pokušaš primijeniti na meni...«

Oklijevala je i odsutnih misli prstima prešla preko crvenog tepiha.

»Pa... ne mogu.«

»Sada si rekla da možeš.«

»Mogu, samo ne sada. Pijem lijek... za depresiju i to... i to me odvaja od magije.«

Dignuo je ruke u zrak.

»Kako da te onda naučim hodati kroz snove? Kako ćemo drukčije pronaći Rose?«

»Gle«, ljutito je rekla. »Ja ne želim uzimati te lijekove. Ali kada nisam na njima... radila sam neke lude stvari. To je ono što duh čini tebi.«

»Ja ne uzimam ništa i dobro sam«, rekao je.

Ne, nije, shvatila sam. I Lissa je shvatila isto.

»Onaj dan kada je Dimitri bio u tvojoj sobi, postao si čudan«, rekla je. »Počeo si se gubiti i govoriti besmislice.«

»Ah, to? Da... dogodi se tu i tamo. Ali ozbiljno, ne tako često. Jednom mjesečno, možda i rjeđe.« Zvučao je iskreno.

Lissa ga je promatrala, odjednom ponovno procjenjujući situaciju. Što ako Adrian to može? Što ako može koristiti duh bez lijekova i bez štetnih popratnih pojava? Bilo bi to sve čemu se nadala. Osim toga, ionako nije bila sigurna djeluju li lijekovi još...

Nasmiješio se, shvativši o čemu razmišlja.

»Što kažeš, rođakinjo?« pitao je. Nije trebao upotrijebiti kompulziju. Njegova je ponuda sama po sebi bila dovoljno primamljiva. »Mogu te naučiti svemu što znam ako možeš do magije. Trebat će neko vrijeme da lijekovi iziđu iz tvog organizma, ali kada iziđu...«

Dvadeset i prvo poglavlje

To baš i nije bilo ono što mi je sada trebalo. Mogla sam se boriti sa bilo čim što bi Adrian mogao učiniti: da joj se upucava, da je natjera da puši njegove apsurdne cigarete, bilo što. Ali ne i s ovim. Upravo ono što sam htjela izbjeći bilo je da Lissa prestane piti lijekove.

Nevoljko sam se povukla iz njezine glave i vratila u svoju jezivu situaciju. Voljela bih vidjeti kako će se dalje razvijati situacija s Adrianom i Lissom, ali neće mi koristiti ako ih budem promatrala. Dobro. Sada stvarno trebam neki plan. Trebam akciju. Moram nas izbaviti odavde. Ali gledajući oko sebe, nisam bila ništa bliže rješenju nego prije, pa sam sljedećih nekoliko sati provela u brizi i razmišljanju.

Danas smo imali tri čuvara. Izgledali su kao da se dosađuju, ali ne dovoljno da bi im popustila pažnja. Pored mene, Eddie je izgledao kao da je pao u nesvijest, a Mason je prazno gledao u pod. Prekoputa, Christian je tupo zurio, a Mia je spavala. Bolno svjesna svoga suhog grla, gotovo sam se nasmijala tome kako sam joj rekla da je magija vode beskorisna. Možda ne bi previše pomogla u borbi, ali dala bih sve da ona može dozvati...

Magiju.

Zašto se toga nisam prije sjetila? Nismo bili bespomoćni. Ne potpuno.

Polako sam skovala plan, plan koji je vjerojatno bio lud, ali najbolji koji smo imali. Srce mi je tuklo od iščekivanja i odmah sam se morala natjerati opustiti i biti smirena prije nego što čuvari primijete moju naglu promjenu. Sa suprotne strane gledao me Christian. Vidio je bljesak mog uzbuđenja i shvatio da sam se nečega sjetila. Znatiželjno me promatrao, spreman za akciju poput mene.

Bože! Kako ćemo to izvesti? Trebala mi je njegova pomoć, ali nije bilo načina da mu kažem što mi je bilo na umu. Zapravo, nisam ni bila sigurna može li mi uopće pomoći, bio je prilično slab.

Gledala sam ga, želeći da shvati kako će se nešto dogoditi. Bio je zbunjen, ali izgledao je odlučno. Nakon što sam se uvjerila da me ne gleda nijedan od čuvara, lagano sam uzdahnula i trznula zglobom. Osvrnula sam se koliko sam mogla i potom opet pogledala Christiana u oči. Namrštio se i ponovio gestu.

»Hej«, glasno sam rekla. Mia i Mason iznenađeno su se prenuli. »Stvarno ćete nas nastaviti izgladnjivati? Zar ne možemo dobiti malo vode ili što slično?«

»Začepi«, rekao je jedan od čuvara. To je bio standardan odgovor kada bi bilo tko od nas progovorio.

»Dajte«, upotrijebila sam svoj zavodnički glas. »Ni gutljaj? Gori mi grlo. Praktički se upalilo.« Moj pogled odletio je Christianu dok sam izgovarala posljednje riječi, i potom se vratio na čuvara.

Kao što sam i očekivala, ustao je sa stolice i jurnuo prema meni.

»Nemoj da moram ponavljati«, zarežao je.

Nisam znala bi li uistinu učinio nešto nasilno, ali još mi nije bilo u interesu navaljivati. Osim toga, postigla sam cilj. Ako Christian nije shvatio mig, ništa drugo nisam mogla učiniti. Nadajući se da izgledam prestrašeno, zašutjela sam.

Čuvar se vratio na svoje mjesto i nakon nekog vremena prestao me gledati. Ponovno sam pogledala Christiana i trznula zglobovima. Ajde, ajde, mislila sam. Sjeti se, Christiane.

Odjednom su mu se obrve podigle i zapanjeno me pogledao. Dobro. Činilo se da je nešto shvatio. Samo sam se nadala da je shvatio na što mislim. Pogled mu je bio upitan, kao da me pita jesam li ozbiljna. Snažno sam kimnula. Nekoliko trenutaka namršteno je razmišljao i onda duboko udahnuo.

»U redu«, rekao je. Svi su ponovno poskočili.

»Začepi«, automatski je rekao jedan od čuvara. Zvučao je iscrpljeno.

»Ne«, rekao je Christian. »Spreman sam. Spreman piti.«

Svi u prostoriji na trenutak su se smrznuli, uključujući i mene. To nije bilo ono što sam imala na umu. Vođa čuvara je ustao.

»Nemoj se igrati s nama.«

»Ne igram se«, rekao je Christian. Imao je grozničav, očajan pogled, za koji nisam mislila da je lažan. »Umoran sam od ovoga. Želim van i ne želim umrijeti. Pit ću, i želim nju.« Kimnuo je u mom smjeru. Mia je zacvilila u panici. Mason je nazvao Christiana određenom riječju zbog koje bi u školi zaradio pritvor.

To definitivno nije bilo ono što sam imala na umu.

Druga dvojica čuvara upitno su pogledala glavnoga.

»Da idemo po Isaiaha?« pitao je jedan.

»Mislim da nije ovdje«, rekao je glavni. Proučavao je Christiana nekoliko sekundi i donio odluku. »I ne želim mu smetati ako je ovo samo šala. Pusti ga i vidjet ćemo.«

Jedan od njih izvadio je mala kliješta. Otišao je iza Christiana i nagnuo se. Čula sam zvuk plastike koja puca dok su se kidale lisice. Zgrabivši Christiana za ruku, čuvar ga je povukao sa stolca i doveo do mene.

»Christiane!« viknuo je Mason, pucajući od bijesa. Pokušavao se osloboditi, tresući stolicu. »Jesi li poludio?! Nemoj im to dopustiti!«

»Vi morate umrijeti, ali ja ne moram«, odbrusio mu je Christian, sklanjajući crnu kosu s očiju. »Nema drugog izlaza iz ovoga.«

Nisam baš shvaćala što se događa, ali sam bila uvjerenjena da moram pokazati malo više osjećaja ako ću sada umrijeti. Dvojica su stajala pokraj Christiana, pažljivo promatrajući dok se naginjao prema meni.

»Christiane«, prošaptala sam, iznenađena kako je lako zvučati uplašeno. »Nemoj.«

Gorko se nasmiješio, osmijehom koji mu je tako dobro pristajao.

»Rose, ti i ja se nikada nismo sviđali jedno drugom. Ako već moram nekoga ubiti, to možeš biti ti.« Njegove riječi bile su ledene, precizne. Uvjerljive. »Osim toga, mislio sam da to doista i želiš.«

»Ne ovo. Molim te, nemoj...«

Jedan od čuvara gurnuo je Christiana.

»Završi s tim ili ideš natrag na stolac.«

Još uvijek nasmiješen, Christian je slegnuo ramenima.

»Oprosti, Rose. Ionako ćeš umrijeti. Zašto onda ne za dobru stvar?« Primaknuo je glavu mom vratu. »Ovo će vjerojatno malo boljeti«, dodao je.

Zapravo sam već počela sumnjati da bi... hoće li to doista učiniti. Jer nije... ili? Nesigurno sam se pomaknula. U svakom slučaju, ako ti netko siše krv, dobiješ dovoljno endorfina da podneseš bol. Bilo je kao da toneš u san. Naravno, to je samo pretpostavka. Oni koji su umrli od vampirskog ugriza, nisu se baš vratili da nas izvijeste o tome.

Christian mi je njušio vrat, pomičući lice ispod moje kose, tako da ga je djelomično prekrila. Njegove usne okrnule su mi kožu, lagano

kao što sam se sjećala odonda kada je ljubio Lissu. Trenutak poslije, vrhovi njegovih očnjaka dotaknuli su mi kožu.

Potom sam osjetila bol. Pravu bol.

Ali nije potjecala od ugriza. Njegovi zubi bili su mi samo prislonjeni uz kožu, nisu je probili. Micao je jezik po mome vratu tako da je zvučalo kao da pije, ali nije bilo krvi. Ako ništa drugo, bilo je to nešto poput čudnog, uvrnutog poljupca.

Ne, bol je potjecala iz mojih zglobova. Goruća bol. Christian je koristio svoju magiju da usmjeri vrućinu na plastične trake kojima sam bila sapeta, upravo kako sam i željela. Shvatio je moju poruku. Plastika je postajala sve toplija dok se on i dalje pretvarao da pije. Da je tko gledao izbliza, mogao bi shvatiti da glumi, ali previše moje kose zaklanjalo je pogled čuvarima.

Teoretski sam znala da je plastiku teško otopiti, ali sada sam zapravo razumjela što to točno znači. Temperatura koja bi joj mogla naštetiti morala je biti iznimno visoka. Bilo je kao da sam gurnula ruke u lavu. Plastika mi je opržila kožu. Vrpeljila sam se nadajući se da ću ublažiti bol. Nisam. Ali zato sam primijetila da su plastične trake malo popustile kad sam pomaknula ruke. Smekšale su se. O. K. To je već bilo nešto. Samo sam trebala još malo izdržati. Očajnički sam se pokušavala usredotočiti na Christianov ugriz da si odvratim pozornost. To je upalilo otprilike pet sekundi. Nije mi davao puno endorfina, ništa za borbu protiv te užasne boli koja je postajala sve jača. Zajecala sam, a time sam vjerojatno bila još uvjerljivija.

»Ne mogu vjerovati«, promrmljao je jedan od čuvara. »On to doista radi.« Učinilo mi se da čujem kako Mia plače.

Trake su se nastavile otapati. Nikada u životu nisam doživjela ništa tako bolno, a prošla sam svašta. Sve je izglednija bila mogućnost da ću se srušiti.

»Hej«, odjednom je rekao čuvar. »Kakav je to smrad?«

Bio je to miris otopljene plastike. Ili možda topljenja moje kože? Iskreno, nije bilo ni važno, jer kada sam sljedeći put pomaknula zglobove, prošli su kroz ljepljive, rastopljene trake.

Imala sam deset sekundi za iznenađenje i iskoristila sam ih. Skočila sam sa stolice i pritom gurnula Christiana. Uz njega su sa svake strane stajala dvojica čuvara i jedan od njih još je držao kliješta. Jednim potezom zgrabila sam kliješta i zarila ih u njegov obraz.

Čudno je vrisnuo, ali nisam čekala da vidim što se događa. Trenutak iznenađenja brzo će proći i nisam smjela gubiti vrijeme. Čim sam ispustila kliješta, šakom sam udarila drugoga. Moji udarci nogama bili su mnogo jači nego oni rukama, ali uspjela sam ga iznenaditi tako da je posrnuo.

Tada je u akciju krenuo njihov vođa. Kao što sam se i bojala, još uvijek je imao pištolj i posegnuo je za njim.

»Ne miči se!« viknuo je ciljajući u mene.

Smrzla sam se. Onaj kojeg sam udarila prišao je i zgrabio me za ruku. Do njega je na podu stenjao onaj kojeg sam probola. Držeći pištolj uperen u mene, glavni je počeo nešto govoriti i potom panično vrisnuo. Pištolj se zacrvenio i ispao mu iz ruke. Ondje gdje ga je držao, koža mu je bila opečena. Shvatila sam da je Christian zagrijao metal. Da. Definitivno smo trebali koristiti magiju. Ako se uspijemo spasiti, podržat ću Tashin prijedlog. Morojski antimagijski običaj bio je tako ugrađen u naše mozgove, da to čak nismo ni pokušali, što je bilo glupo.

Okrenula sam se prema čuvaru koji me držao. Mislim kako nije očekivao da će djevojka moje visine biti tako borbena, a osim toga je još uvijek bio zatečen onim što se dogodilo njegovim kompanjonima. Uspjela sam naći toliko mjesta da ga nogom udarim u trbuh, i to tako da bih na satu borilačkih vještina dobila čistu peticu. Od udarca je gotovo pao, zabivši se u zid. U sekundi, bila sam nad njim. Zgrabila sam ga za kosu i njegovom glavom udarila snažno u pod, dovoljno da ga onesvijestim, ali ne i ubijem.

Istoga trena sam se uspravila, iznenađena što me glavni još nije napao. Ne bi mu trebalo tako dugo da se oporavi od šoka gorućeg pištolja. Ali kada sam se okrenula, soba je bila tiha. Glavni je ležao bez svijesti, a novooslobođeni Mason stajao je nad njim. Do njega je stajao Christian, u jednoj ruci držeći kliješta, a u drugoj pištolj. Vjerojatno je još bio vruć, ali Christian je zbog svoje moći bio imun na to. Ciljao je onoga kojeg sam probola. On nije bio bez svijesti, malo je krvario, ali poput mene, smrznuo se zbog pištolja.

»Sranje«, promrmljala sam vidjevši prizor. Otišla sam do Christiana i ispružila ruku. »Daj mi to prije nego što nekoga ozlijediš.«

Očekivala sam zajedljivu opasku, ali jednostavno mi je predao pištolj rukama koje su se tresle. Zataknila sam pištolj za remen.

Christian je bio blijed i izgledao je kao da će se svakoga trena srušiti. Izveo je mnogo magije za nekoga tko nije jeo nekoliko dana.

»Mase, uzmi plastičnu traku«, rekla sam.

Ne pogledavši nas, Mason je prešao nekoliko koraka prema kutiji u kojoj su otmičari držali zalihe. Izvadio je tri komada plastičnih lisica i malo ljepljive trake. Upitno me gledajući, pružio mi ih je.

»Savršeno«, rekla sam.

Svezali smo naše otmičare za stolice. Jedan je bio pri svijesti, ali smo i njega onesvijestili i onda im trakom zalijepili usta. Nismo željeli da ih čuju kada dođu k sebi.

Nakon što smo oslobodili Miju i Eddieja, okupili smo se i pokušali isplanirati naš sljedeći korak. Christian i Eddie jedva su stajali, ali je Christian barem bio svjestan svega. Mijino lice bilo je izbrazdano tragovima suza, ali sam pretpostavljala da može slijediti zapovijedi. Ja i Mason doimali smo se najpribranijima.

»Na satu ovog tipa možemo vidjeti da je jutro«, rekao je. »Sve što moramo učiniti jest izići odavde, i ne mogu nam ništa. Barem dok nema još ljudi.«

»Rekli su da Isaiaha nema«, tiho je rekla Mia. »Znači da ćemo samo izići, je 1' tako?«

»Ne smijemo učiniti ništa glupo«, rekla sam.

Oprezno, Mason je otvorio vrata sobe i provirio u prazan hodnik.

»Mislite da postoji izlaz i ovdje dolje?«

»To bi nam olakšalo život«, promrmljala sam. Pogledala sam ostale. »Ostanite tu. Mi ćemo provjeriti ostatak podruma.«

»Što ako netko dođe?!« viknula je Mia.

»Neće«, uvjerala sam je. Bila sam prilično sigurna da u podrumu nema nikoga osim nas, jer bi se svi već sjurili začuvši buku. A i kada bi netko pokušao sići stubama, mi bismo ga čuli prvi.

Ipak, Mason i ja smo se oprezno kretali podrumom, čuvajući leđa jedno drugome i provjeravajući sve kutove. Doista je bilo kao štakorski labirint, što sam bila primijetila kad su nas doveli. Vijugavi hodnici i mnogo soba. Otvarali smo vrata, jedna po jedna. Svaka soba bila je prazna, osim što je u nekima bila pokoja stolica. Naježila sam se, misleći kako su sve vjerojatno služile kao zatvor.

»Nigdje prokletoga prozora«, promrmljala sam kad smo završili s pregledom. »Morat ćemo ići gore.«

Krenuli smo prema našoj sobi, ali prije nego što smo stigli, Mason me uhvatio za ruku.

»Rose...«

Stala sam i pogledala ga.

»Da?«

Njegove plave oči, ozbiljnije nego što sam ih ikada vidjela, žalosno su me gledale.

»Sve sam upropastio.«

Pomislila sam na sve događaje koji su doveli do ovoga.

»Mi smo sve upropastili.«

Uzdahnuo je.

»Nadam se... nadam se da ćemo, kada sve ovo završi, moći razgovarati i izgladiti stvar. Nisam se trebao naljutiti na tebe.«

Htjela sam mu reći da se to neće dogoditi, da sam ja zapravo bila na putu k njemu kako bih mu rekla da nećemo biti zajedno, onda kada je nestao. Budući da nije bilo ni vrijeme ni mjesto da se spomene prekid, lagala sam.

Stisnula sam mu ruku.

»I ja se nadam.«

Nasmijao se i vratili smo se k ostalima.

»Dobro«, rekla sam im. »Ovako ćemo.«

Brzo smo prokomentirali plan i potom se počeli šuljati uza stube. Ja sam išla prva, a iza mene je bila Mia, koja je pokušavala bodriti umornog Christiana. Mason je otraga praktički vukao Eddieja.

»Ja bih trebao ići prvi«, mrmljao je Mason kada smo bili na vrhu stuba.

»Ne bi«, odbrusila sam, držeći ruku na kvaki.

»Da, ali ako se nešto dogodi...«

»Masone«, prekinula sam ga. Oštro sam ga gledala i odjednom mi je pala na pamet moja majka onoga dana kada se doznalo za napad na Drozdove. Smirena i prisebna, čak i uza svu onu strahotu. Trebali su vođu, jednako kao i ova skupina sada, i trudila sam se što sam više mogla nalikovati na nju. »Ako se što dogodi, izvedi ih odavde. Trčite brzo i daleko. Ne vraćaj se bez gomile čuvara.«

»Tebe će napasti prvu! I što bih ja onda trebao učiniti?« siktao je.
»Ostaviti te?«

»Da. Zaboravi me ako ih možeš izvesti.«

»Rose, neću te...«

»Masone.« Ponovo sam se sjetila majke i borila se za tu snagu i moć vodstva. »Možeš to ili ne?«

Gledali smo se nekoliko teških trenutaka, dok su ostali zadržali dah.

»Mogu«, ukočeno je rekao. Kimnula sam i ponovno se okrenula.

Podrumska su vrata zaškripala dok sam ih otvarala pa sam se namrštila čuvši taj zvuk. Jedva sam se usudila disati, stajala sam posve mirno na vrhu stuba, čekajući i osluškujući. Kuća i njezina ekscentrična dekoracija izgledale su jednako kao kad su nas doveli. Tamne zavjese pokrivalo su sve prozore, ali oko rubova mogla sam vidjeti jarko svjetlo koje proviruje unutra. Sunčeva svjetlost nikada nije bila tako slatka. Doći do nje, značilo je slobodu.

Nije se čuo nikakav zvuk, nikakvo kretanje. Gledajući uokolo, pokušavala sam se sjetiti gdje su ulazna vrata. Bila su na drugoj strani kuće, zapravo i ne tako daleko, ali izgledalo je kao da zurim u ponor.

»Idemo u izvidnicu«, šapnula sam Masonu, nadajući se da će se osjećati bolje.

Pustio je Eddieja da se nakratko nasloni na Miju i krenuo za mnom. Put do ulaznih vrata bio je čist. Odahnula sam od olakšanja. Mason je ponovno uhvatio Eddieja pa smo krenuli naprijed, napeti i uplašeni. Bože! Shvatila sam da ćemo to doista učiniti. Doista ćemo uspjeti. Nisam mogla vjerovati kako nam se posrećilo. Bili smo tako blizu katastrofe, i jedva smo se izvukli. Bio je to jedan od onih trenutaka koji te natjera da cijeniš život i želiš promijeniti neke stvari. Druga prilika za koju se kuneš da je nećeš upropastiti. Spoznaja da...

Čula sam kako se kreću istodobno kada sam ih vidjela ispred nas. Bilo je kao da je mađioničar stvorio Isaiaha i Elenu iz čistoga zraka. Samo, tu nije bilo nikakve magije. Strigoji su se kretali nevjerojatno brzo. Vjerojatno su bili u jednoj od soba na katu, za koje smo pretpostavili da su prazne. Bila sam bijesna na sebe zbog toga što nisam provjerila svaki centimetar kata. Negdje u dubini sjećanja čula sam kako se rugam majci u Stanovu razredu:

Čini mi se da ste zabrljali. Zašto niste prije svega obuhvatili cijelo područje na kojem se održavao bal, da možete biti sigurni kako nema strigoja? Čini se da biste si tako uštedjeli prilično truda.

Karma je prava kuja.

»Djeco, djeco«, tiho je pjevušio Isaiah. »Nećemo se tako igrati. Kršite pravila.« Okrutni osmijeh igrao je na njegovim usnama. Bili smo mu zabavni, a ne prijatni. Iskreno? Imao je pravo.

»Brzo i daleko, Masone«, tiho sam rekla, ne mičući pogled sa strigoja.

»O, o... kada bi pogledi ubijali...« Isaiah je podigao obrve kao da mu je nešto sinulo. »Zar misliš da nas oboje možeš sama srediti?«

Cerekao se. I Elena se cerekala.

Stisnula sam zube.

Ne, nisam mislila da ih mogu oboje srediti. Zapravo, bila sam prilično sigurna da ću umrijeti. Ali, isto sam tako bila sigurna da im prvo mogu prokleta dobro odvući pozornost.

Jurnula sam prema Isaiahu, ali sam uperila pištolj u Elenu. Možeš zaskočiti ljudske čuvare, ali ne i strigoje. Vidjeli su me da dolazim praktički prije negoli sam krenula. Ipak, nisu očekivali da imam pištolj. I dok je Isaiah blokirao moj napad bez ikakva truda, ipak sam uspjela pogoditi Elenu prije nego što mi je uhvatio ruke i obuzdao me. Pucanj mi je glasno zazvonio u ušima i ona je vrisnula od boli i iznenađenja. Ciljala sam joj u trbuh, ali kada me gurnuo, pogodila sam je u bedro. Svejedno. Ne bih je ubila gdje god da sam je pogodila, ali trbuh bi jače bolio.

Isaiah me tako čvrsto držao za zglobove, da sam mislila kako će mi slomiti kosti. Ispustila sam pištolj. Pao je na pod, odskočio i kliznuo prema vratima. Elena je vrištala od bijesa i pružala ruke prema meni. Isaiah joj je rekao da se sabere i gurnuo me izvan njezina domašaja. Sve vrijeme otimala sam se koliko god sam mogla, ne da bih pobjegla, nego da stvorim pomutnju.

A onda: najslađi zvuk.

Otvaranje ulaznih vrata.

Mason je iskoristio trenutak, ostavio Eddieja Miji i jurnuo iza mene i strigoja kako bi otvorio vrata. Isaiah se okrenuo brzinom munje, i vrisnuo kad se svjetlost prolila po njemu. Ali iako je patio, refleksi su mu još uvijek bili brzi. Odvukao se s mjesta na koje je padalo svjetlo u dnevni boravak, vukući Elenu i mene, nju za ruku, a mene za vrat.

»Izvedi ih van!« povikala sam.

»Isaiah...«, počela je Elena izvlačeći se iz njegova stiska.

Gurnuo me na pod i okrenuo se, gledajući kako mu žrtve bježe. Hvatala sam dah, sada kad me više nije držao za vrat, i kroz kosu pogledavala prema vratima. Upravo na vrijeme da vidim kako Mason vuče Eddieja preko praga u sigurnost svjetla. Mia i Christian već su bili vani. Gotovo sam se rasplakala od olakšanja.

Isaiah se okrenuo prema meni s olujnim bijesom. Zastrašujuće crnih očiju, nadvio se nad mene svom svojom visinom. Njegovo i inače strašno lice postalo je neopisivo. »Čudovišno« nije ni približno bila odgovarajuća riječ.

Povukao me za kosu. Vrisnula sam od boli. Približio mi je glavu, tako da su nam lica bila gotovo pritisnuta jedno uz drugo.

»Želiš ugriz, djevojko? Želiš biti krvna kurva? Pa, možemo to srediti. U svakom smislu riječi. I neće biti slatko. Neće biti omamljujuće. Bit će bolno, kompulzija djeluje u oba smjera, znaš, i pobrinut ću se da vjeruješ kako patiš najgorom mogućom boli. Još ću se pobrinuti da umireš doista jako, jako polako. Vrištat ćeš. Plakat ćeš. Molit ćeš me da završim i da te pustim umrijeti...«

»Isaiah!« povikala je Elena bijesno. »Ubij je već jednom. Da si to učinio kad sam ti rekla, ovo se uopće ne bi dogodilo.«

I dalje me držao, ali je pogledao nju.

»Ne ometaj me.«

»Ti si melodramatičan«, nastavila je. Aha, doista je bila cmizdravica. Nikada nisam mislila da strigoji mogu biti takvi. Gotovo komični. »I rasipan.«

»Ne odgovaraj mi«, rekao je.

»Gladna sam. Samo kažem da bi ti...«

»Pusti je ili ću te ubiti!«

Svi smo se okrenuli u smjeru odakle je dopirao glas, mračan i bijesan. Mason je stajao na vratima, okružen svjetlošću, držeći pištolj koji mi je ispao. Isaiah ga je proučavao nekoliko trenutaka.

»Naravno«, konačno je rekao. Zvučao je kao da mu je dosadno. »Probaj.«

Mason nije oklijevao. Pucao je i nastavio pucati dok nije ispraznio cijeli spremnik u Isaiahova prsa. Svakim metkom strigoj bi se malo trznuo, ali inače, ostao je stajati i dalje me držeći. Shvatila sam da je taj strigoj star i moćan. Metak u bedro ozlijedio je mladoga strigoja

kao Elenu. Ali Isaiah? Nekoliko metaka u prsa za njega je bila samo manja nezgoda.

I Mason je to shvatio i bacio pištolj.

»Izlazi van!« vrisnula sam. Još uvijek je bio na suncu, još uvijek siguran.

Ali, nije me poslušao. Pojurio je prema nama, izvan zaštitničke svjetlosti. Počela sam se još više otimati, nadajući se da ću odvući Isaiahovu pozornost od Masona. Nisam. Isaiah me gurnuo prema Eleni prije negoli je Mason bio na pola puta do nas. Hitro je zgrabio Masona, upravo onako kako je to učinio meni.

Ali, Isaiah nije obuzdao Masonove ruke. Nije povukao Masona za kosu niti mu je prijetio bolnom smrću. Jednostavno ga je zgrabio za glavu objema rukama i brzo je okrenuo. Odvratno je kvrcnulo. Masonove oči su se raširile. Onda su postale prazne.

Uzdahnuvši, Isaiah je olabavio stisak i bacio Masonovo mlitavo tijelo prema mjestu na kojem me držala Elena. Palo je ispred nas. Zamaglio mi se vid, dok me hvatala mučnina i vrtoglavica.

»Evo«, rekao je Isaiah Eleni. »Vidi hoće li te ovo zadovoljiti. I ostavi malo i meni.«

Dvadeset i drugo poglavlje

Obuzeli su me strava i šok, toliko da sam mislila kako će mi se zgrčiti duša, da će nestati svijeta, jer se nakon ovoga sigurno nije moglo nastaviti. Nitko ne može nastaviti nakon ovoga. Željela sam vrisnuti svoju bol svemiru. Željela sam plakati dok se ne otopim. Željela sam se spustiti do Masona i umrijeti s njim.

Elena me pustila, očito procijenivši da nisam nikakva opasnost, a usto sam bila između nje i Isaiaha. Okrenula se prema Masonovu tijelu.

Prestala sam osjećati. Jednostavno sam reagirala.

»Nemoj. Ga. Dirati.« Nisam prepoznala vlastiti glas.

Zakolutala je očima.

»Joj, kako si naporna. Počinjem uviđati ono što je rekao Isaiah, ti trebaš patiti prije negoli umreš.« Okrenuvši se, kleknula je na pod i prevrnula Masona na leđa.

»Ne diraj ga!« vrisnula sam. Gurnula sam je, ali bez rezultata. Vratila mi je gurnuvši me i gotovo me srušila. Jedva sam se održala na nogama.

Isaiah je sve promatrao sa zanimanjem, a onda mu je pogled pao na pod. Lissin chotki ispao je iz moga džepa. Podignuo ga je.

Strigoji su mogli dirati svete stvari, priče da se boje križeva nisu istina. Samo nisu mogli ući na posvećeno tlo. Okretao je križ i prešao prstima preko ugraviranog zmaja.

»Ah, Dragomiri«, zamislio se. »Zaboravio sam na njih. A i lako je. Samo je ostao jedan? Ili ih je možda dvoje? Jedva vrijedno pamćenja.« Te užasne crvene oči usredotočile su se na mene. »Poznaješ li koga od njih? Morao bih ih posjetiti ovih dana. Neće biti teško s obzirom na to da...«

Odjednom, začula se eksplozija. Akvarij je prsnuo i voda se izlivala iz njega lomeći staklo. Nekoliko komada poletjelo je prema meni, ali jedva da sam ih primijetila. Voda se spojila u zraku i formirala kosi svod. Počela je lebdjeti prema Isaiahu. Vilica mi se objesila dok sam zabezeknuto zurila u vodu.

I on je to također gledao, više iznenađen nego uplašen. Barem dok se obličje od vode nije omotalo oko njegove glave i počelo ga gušiti.

Kao i meci, gušenje ga neće ubiti. Ali, može mu prouzročiti veliku neugodu.

Njegove ruke krenule su k licu, očajnički pokušavajući maknuti vodu. Ali, prsti su mu jednostavno propadali. Elena je zaboravila na Masona i skočila na noge.

»Što je ovo?!« vrisnula je. Tresla ga je u isto tako uzaludnom pokušaju da ga oslobodi. »Što se događa?«

Reagirala sam. Dohvatila sam velik komad stakla od razbijenog akvarija. Bio je oštar, šiljast i porezao mi je ruku.

Jurnuvši naprijed, zabila sam krhotinu u Isaiahova prsa, ciljajući srce koje sam se tako jako trudila pronaći na vježbama. Isaiah je ispustio prigušen vrisak kroz vodu i srušio se na pod. Okrenuo je očima kad se onesvijestio od boli.

Elena je zurila, šokirana jednako kao što sam bila ja kada je Isaiah ubio Masona. Isaiah, naravno, nije bio mrtav, ali trenutačno je bio onesposobljen. Po izrazu njezina lica vidjelo se kako je mislila da je to nemoguće.

Bilo je najpametnije potrčati prema vratima u sunčevu sigurnost. Umjesto toga, potrčala sam u suprotnom smjeru, prema kaminu.

Zgrabila sam jedan od starih mačeva i okrenula se prema Eleni. Nisam morala ići daleko, jer je došla k sebi i krenula prema meni. Bijesno je režala i pokušavala me uhvatiti. Nikada nisam trenirala s mačevima, ali sam učila boriti se svakim oružjem koje mi može poslužiti za nuždu. Upotrijebila sam mač kako bih zadržala razmak između nas. Pokreti su mi bili nespretni, ali učinkoviti. Bijeli očajnici sjali su joj u ustima.

»Ja ću te...«

»... natjerati da patim, platim i zažalim što sam se uopće rodila?« predložila sam.

Sjetila sam se borbe s majkom, kako sam sve vrijeme bila u obrambenom stavu. To sada ne bi upalilo. Morala sam napadati. Zamahnuvši naprijed, pokušala sam udariti Elenu. Ništa. Predvidjela je svaki moj pokret.

Odjednom je iza nje zastenjao Isaiah, koji je počeo dolaziti k sebi. Pogledala je prema njemu, što je bilo dovoljno da prođem mačem preko njezinih prsa. Rasjekla sam joj odjeću i ogrebla joj kožu, ali ništa više od toga. Ipak, trznula se i panično pogledala dolje. Mislim

da joj je još bilo svježije sjećanje na staklo probodeno kroz Isaiahova prsa.

A to je bilo upravo ono što sam trebala.

Skupila sam svu snagu i zamahnula.

Oštrica mača duboko je zasjekla njezin vrat. Ispustila je odvratn, užasan vrisak, vrisak od kojeg mi se naježila koža. Pokušala je jurnuti na mene. Povukla sam se i ponovno udarila. Rukama se grčevito uhvatila za grlo i pala na koljena. Ja sam udarala i udarala, a mač je svaki put prodirao dublje u njezin vrat. Odrublјivanje glave bilo je teže nego što sam mislila. Ni činjenica da je mač bio tup nije mi pomagala.

Ali napokon, postala sam dovoljno svjesna da vidim kako se ne miče. Glava joj je bila po strani, odvojena od tijela, a njezine mrtve oči gledale su u mene kao da ne mogu vjerovati što se dogodilo. Nije bila jedina.

Netko je vrištao i na trenutak sam pomislila da je to još uvijek Elena. Onda sam podigla pogled. Mia je stajala na vratima, iskolačenih očiju i zelenkaste kože, kao da bi svaki tren mogla povratiti.

Shvatila sam da je ona raznijela akvarij. Očito magija vode ipak nije bila tako beskorisna.

Još potresen, Isaiah je pokušao ustati. Ali, ja sam bila na njemu prije nego što je uspio. Mač je prodirao, svakim udarcem sve dublje i dublje. Sada sam se već osjećala kao profić. U mislima, vidjela sam ga kako slama Masonov vrat pa sam zamahivala i udarala što sam jače mogla, kao da će mi dovoljno strašni udarci nekako izbrisati pamćenje.

»Rose! Rose!«

Ispunjena mržnjom, jedva sam čula Mijin glas.

»Rose, mrtav je!«

Polako, tresući se, zaustavila sam ruku i pogledala njegovo tijelo i glavu koja je ležala sa strane. Imala je pravo. Bio je mrtav. Vrlo, vrlo mrtav.

Pogledala sam ostatak sobe. Posvuda krv, ali užas još nisam registrirala. Moj svijet usporio je na dva jednostavna zadatka. Ubij strigoje. Zaštititi Masona. Ništa drugo nisam mogla obraditi.

»Rose«, prošaptala je Mia. Drhtala je, riječi su joj bile ispunjene strahom. Bojala se mene, ne strigoja. »Rose, moramo ići. Dođi.«

Ponovno sam pogledala Isaiahove ostatke. Nakon nekoliko trenutaka, otpuzala sam do Masonova tijela, još uvijek čvrsto držeći mač.

»Ne!« vrisnula sam. »Ne mogu ga ostaviti. Mogu doći drugi strigoji...«

Oči su me pekle kao da očajnički pokušavam zaplakati. Pohlepa za krvlju još se kovitlala u meni, jedini osjećaji za koje sam bila sposobna bili su nasilje i bijes.

»Rose, vratit ćemo se po njega. Ako dolaze drugi strigoji, moramo otići.«

»Ne«, ponovila sam ne gledajući je. »Ne ostavljam ga. Neću ga ostaviti samog.« Slobodnom rukom pogladila sam Masonovu kosu.

»Rose...«

Podigla sam glavu.

»Izlazi van!« vikala sam na nju. »Izlazi i ostavi nas na miru.«

Krenula je prema meni i ja sam podigla mač. Smrzla se.

»Izlazi van«, ponovila sam. »Pronađi ostale.«

Polako, Mia se povukla prema vratima. Još jednom me pogledala, pogledom punim očaja, prije nego je istrčala van.

Nastala je tišina i ja sam popustila hvat mača, ali sam ga odbijala pustiti. Moje tijelo se nagnulo naprijed i položila sam glavu na Masonova prsa. Postala sam imuna na sve: na svijet oko sebe, na vrijeme. Mogle su proći sekunde. Mogli su proći sati. Nisam znala. Nisam znala ništa, osim da ne mogu ostaviti Masona samog. Postojala sam u izmijenjenom stanju, stanju koje je jedva moglo zadržati odmak od strave i tuge. Nisam mogla vjerovati da je Mason mrtav. Nisam mogla vjerovati da sam upravo posijala smrt. Tako dugo dok sam odbijala priznati oboje, mogla sam se pretvarati da se nije dogodilo.

U jednom trenutku začula sam korake i glasove pa sam podigla glavu. Ljudi su ulazili kroz vrata, mnogo njih. Nisam mogla razabrati nikoga. Nisam ni trebala. Bili su prijetnja, prijetnja od koje sam željela zaštititi Masona. Nekoliko ih se približilo i ja sam naglo skočila, podižući mač i držeći ga zaštitnički nad njegovim tijelom.

»Ne prilazi«, upozorila sam. »Ne prilazi mu.«

Nastavili su prilaziti.

»Ne prilazi!« vikala sam. Zastali su. Osim jednoga.

»Rose«, čula sam nježan glas. »Spusti mač.«

Ruke su mi se tresle. Progutala sam knedlu.

»Maknite se od nas.«

»Rose.«

Bio je to glas koji bi moja duša prepoznala bilo gdje. Oklijevajući, postala sam svjesna svog okruženja. Dopustila sam da se moje oči fokusiraju na onoga tko je stao ispred mene. Dimitrijeve smeđe oči, nježne i čvrste, gledale su me odozgor.

»U redu je«, rekao je. »Sve će biti u redu. Možeš pustiti mač.«

Moje ruke su se još više tresle dok sam se borila držati mač.

»Ne mogu. Ne mogu ga ostaviti. Moram ga zaštititi.«

»Jesi«, rekao je Dimitri.

Mač mi je ispao iz ruke, glasno odjeknuvši. Ja sam ga slijedila, srušivši se na sve četiri, želeći plakati, ali još uvijek nesposobna za to.

Dimitri me obgrlio dok mi je pomagao ustati. Oko nas je vrvjelo i jednoga po jednog, prepoznavala sam ljude kojima sam vjerovala. Počeo me vući prema vratima, ali sam se još uvijek odbijala pomaknuti. Nisam mogla. Moje su ruke grčevito stiskale njegovu majicu, gužvajući je. Još uvijek držeći jednu ruku oko mene, drugom je sklanjao kosu s moga lica. Naslonila sam glavu na njega, dok mi je nastavio gladiti kosu mrmljajući nešto na ruskom. Nisam razumjela nijednu riječ, ali nježan ton me smirivao.

Čuvari su se raštrkali po kući, pregledavajući je centimetar po centimetar. Dvojica su nam prišla i kleknula do tijela koje sam odbijala pogledati.

»Ona je ovo učinila? Oboje?«

»Mačevi nisu nabrušeni godinama.«

Neobičan zvuk zastao mi je u grlu. Dimitri je utješno stisnuo moja ramena.

»Belikove, izvedi je odavde«, čula sam kako govori žena iza njega. Glas mi je bio poznat.

Dimitri je ponovo stisnuo moja ramena.

»Ajde, Rosa. Moramo ići.«

Pošla sam. Vodio me van iz kuće, držeći me dok sam s mukom išla korak po korak. Moj je mozak još uvijek odbijao obraditi sve što se dogodilo. Nisam mogla ništa, osim slijediti jednostavne upute.

Na kraju sam završila u jednom od Akademijinih mlažnjaka. Oko nas su brujali motori dok smo uzlijetali. Dimitri je promrmlijao nešto da će se brzo vratiti i ostavio me samu u sjedalu. Isprazno sam zurila u sjedalo ispred sebe.

Netko je sjeo pokraj mene i ogrnuo me dekom preko ramena. Tek tada primijetila sam da se sva tresem. Povukla sam rubove deke.

»Hladno mi je«, rekla sam. »Kako to da mi je tako hladno?«

»U šoku si«, odgovorila je Mia.

Okrenula sam se i pogledala je, proučavajući njezine plave uvojke i velike plave oči. Nešto u tome što sam je vidjela otpustilo je moje pamćenje. Sve mi se vratilo. Čvrsto sam zatvorila oči.

»Oh, Bože«, uzdahnula sam. Otvorila sam oči i ponovno se usredotočila na nju. »Spasila si me kad si razvalila onaj akvarij. Nisi to trebala učiniti. Nisi se trebala vratiti.«

Slegnula je ramenima.

»Nisi trebala otići po mač.« Poštena primjedba.

»Hvala ti«, rekla sam joj. »Ono što si učinila... ja se nikada ne bih toga sjetila. To je bilo sjajno.«

»Ne znam baš«, zamislila se, snuždeno se osmjehnuvši. »Voda i nije neko oružje, sjećaš se?«

Nasmijala sam se, iako te riječi nisam smatrala tako smiješnima. Ne više.

»Voda je super oružje«, napokon sam rekla. »Kada se vratimo, morat ćemo vježbati njezinu primjenu.«

Oraspoložila se. Bijes je zračio iz njezinih očiju.

»Voljela bih to. Više od svega.«

»Žao mi je... žao mi je zbog tvoje mame.«

Mia je samo kimnula.

»Sretna si što imaš svoju. I ne znaš koliko si sretna.«

Okrenula sam se i ponovno zagledala u sjedalo ispred. Riječi koje su izišle iz mojih usta prenerazile su me.

»Željela bih da je tu.«

»I jest«, rekla je Mia, zvučeći iznenađeno. »Bila je u skupini koja je upala u kuću. Nisi je vidjela?«

Odmahnula sam glavom.

Utonule smo u šutnju. Mia je ustala i otišla. Minutu poslije netko drugi sjeo je pokraj mene. Nisam trebala pogledati da bih znala tko je. Jednostavno sam znala.

»Rose«, rekla je moja majka. Prvi put u životu zvučala je nesigurno. Možda uplašeno. »Mia je rekla da me želiš vidjeti.« Nisam odgovorila. Nisam je pogledala. »Što... što trebaš?«

Nisam znala što trebam. Nisam znala što ću. Peckanje u očima bilo je nepodnošljivo i prije negoli sam to shvatila, plakala sam. Glasni, bolni jecaji prolazili su mi tijelom. Suze koje sam toliko dugo potiskivala, slijevale su mi se niz obraze. Strah i tuga koje sam odbijala osjećati konačno su se oslobodili, goreći u mojim prsima. Jedva sam disala.

Majka me zagrlila objema rukama pa sam zarinula lice u njezina prsa, jecajući sve jače.

»Znam«, nježno je rekla, čvršće me zagrlivši. »Razumijem.«

Dvadeset i treće poglavlje

Vrijeme je malo zatopilo na dan moje molnijske ceremonije. Zapravo, bilo je toliko toplo da se većina snijega u kampusu počela topiti, ostavljajući tanke srebrne tragove po kamenim zidovima zgrada Akademije. Zima je bila daleko od završetka i znala sam da će se sve ponovno smrznuti za nekoliko dana. No, sada je djelovalo kao da cijeli svijet plače.

Iz incidenta u Spokaneu izišla sam s manjim modricama i posjekotinama. Najgore ozljede bile su opekline od otopljenih plastičnih lisica. Ali, još uvijek se nisam mogla nositi sa smrću koju sam vidjela i smrtima koje sam prouzročila. Nisam željela ništa drugo nego skvrčiti se negdje i ne razgovarati ni sa kim, osim možda s Lissom. No, četvrti dan nakon povratka na Akademiju pronašla me majka i rekla mi kako je vrijeme da primim svoje oznake.

Trebalo mi je malo vremena da shvatim o čemu govori. Onda mi je sinulo da sam obezglavlivanjem dvoje strigoja zaslužila dvije tetovaže molnija. Moje prve. Ta me spoznaja zapanjila. Cijeli svoj život, uzevši u obzir moju buduću karijeru čuvara, veselila sam se oznakama. Držala sam ih simbolom časti. Ali sada? Uglavnom će biti podsjetnik na nešto što sam htjela zaboraviti.

Ceremonija se održavala u zgradi čuvara, u velikoj sobi koju su koristili za sastanke i domjenke. Nije bila ništa osobito u usporedbi s velikom dvoranom za večere u hotelu skijališta. Bila je praktična i učinkovita, baš kao što su bili čuvari. Tepih je bio u plavkasto-sivoj nijansi, tanak i čvrsto tkan. Goli bijeli zidovi imali su uokvirene crno-bijele fotografije sv. Vladimira kroz godine. Nije bilo nikakvih drugih svečarskih dekoracija, a ipak, svečanost i snaga trenutka bili su očiti. Prisustvovali su svi čuvari iz kampusa, ali ne novaci. Motali su se oko glavne sobe za sastanke, zadržavajući se u skupinama, ali ne govoreći. Kada je ceremonija počela, bez riječi su se poredali u uredne redove i zagledali se u mene.

Sjedila sam na stolici u kutu sobe, nagnuta naprijed tako da mi kosa prekriva lice. Iza mene, čuvar imenom Lionel držao je iglu za tetoviranje uz moj zatiljak. Poznavala sam ga s Akademije, ali nisam znala da on tetovira oznake molnija čuvarima.

Prije nego što je počeo, tiho je porazgovarao s mojom majkom i Albertom.

»Ali neće imati zavjetni znak«, rekao je. »Još nije maturirala.«

»Događa se«, rekla je Alberta. »Ona je ubila. Napravi molnije, a zavjetni znak dobit će kasnije.«

Uzevši u obzir bol koju sam redovito podnosila, nisam očekivala da će tetovaže toliko boljeti. Ali ugrizla sam se za usnu i ostala tiho, dok je Lionel radio oznake. Činilo se da tetoviranje traje kao vječnost. Kada je završio, izvukao je ogledala i pokazao mi stražnji dio mojeg vrata. Ondje su bile dvije sitne crne oznake, jedna do druge, na mojoj crvenoj i osjetljivoj koži. Molnija na ruskom znači »munja« i to je trebao signalizirati zupčasti znak. Dva znaka. Jedan za Isaiaha, jedan za Elenu.

Nakon što sam ih vidjela, stavio je na njih zavoje i dao mi upute o njezi dok ne zacijele. Većinu nisam zapamtila, ali sam pretpostavila da mogu pitati kasnije. Još uvijek sam nekako bila u šoku od svega.

Nakon toga, svi prisutni čuvari prilazili su mi jedan po jedan. Svaki je pokazao neki znak naklonosti, zagrljaj, poljubac u obraz, i kazao kakvu ljubaznu riječ.

»Dobro došla u red«, rekla je nježno Alberta kad me povukla u čvrst zagrljaj, lica puna tragova vremena.

Kada je došao red na njega, Dimitri nije ništa rekao, ali kao i uvijek, njegove su oči govorile mnogo toga. Doimao se ispunjen ponosom i nježnošću pa sam morala progutati suze. Položio je ruku na moj obraz, kimnuo i otišao.

Kada me Stan, instruktor koji se svađao s većinom nas od prvoga dana, zagrlio i rekao:

»Sada si jedna od nas. Uvijek sam znao da ćeš biti među najboljima«, mislila sam da ću pasti u nesvijest.

Kad mi je prišla majka, nisam mogla zaustaviti suzu koja mi je krenula niz obraz. Obrisala ju je i prešla prstima po mom zatiljku.

»Nemoj nikad zaboraviti«, rekla mi je.

Nitko nije rekao »čestitam« i bilo mi je drago. Smrt nije nešto zbog čega bismo trebali biti uzbuđeni.

Potom su poslužili hranu i piće. Otišla sam do stolova s hranom i na tanjur stavila minijaturne pite i krišku torte od manga i sira. Jela sam a da zapravo nisam osjećala okus hrane i odgovarala na pitanja

uglavnom ne znajući što govorim. Bilo je kao da sam Rose robot, koji se kreće onako kako se očekivalo. Na zatiljku me pekla koža od tetovaža, a u mislima sam stalno vidjela Masonove plave oči i Isaiahove crvene.

Osjećala sam krivnju što ne uživam u svome velikom danu, pa sam odahnula kada se mnoštvo polako počelo razilaziti. Kada su svi promrmljali pozdrave, prišla mi je majka. Osim njezinih riječi na ceremoniji, nismo mnogo razgovarale od mogega sloma u zrakoplovu. Još uvijek sam se zbog toga osjećala pomalo glupavo i malo sam se sramila. Nije to nikada spomenula, ali nešto se promijenilo u našem odnosu. Nismo bile ni blizu da postanemo prijateljice, ali više nismo bile ni neprijateljice.

»Lord Szelsky uskoro odlazi«, rekla mi je dok smo stajale na ulazu zgrade, nedaleko od mjesta na kojem sam vikala na nju prvi dan kada smo razgovarale. »Idem s njim.«

»Znam«, rekla sam. To uopće nije bilo upitno. To je bilo tako kako jest. Čuvari su slijedili moroje. Oni su na prvome mjestu.

Gledala me neko vrijeme zamišljenim smeđim očima. Prvi put nakon dugo vremena osjećala sam da se uistinu gledamo oči u oči, što je bilo u suprotnosti s onim da me gleda svisoka. Bilo je i vrijeme, s obzirom na to da sam bila puno viša od nje.

»Dobro si učinila«, rekla je. »S obzirom na okolnosti.«

Bio je to polukompliment, ali više nisam ni zaslužila. Sada sam razumjela pogreške i loše procjene koje su dovele do događaja u Isaiahoj kući. Neki su bili moja krivnja, neki ne. Željela bih da mogu promijeniti neke svoje postupke, ali znala sam da ima pravo. Na kraju sam učinila najbolje što sam mogla u tom neredu.

»Ubijanje strigoja nije tako glamurozno kao što sam mislila«, rekla sam joj.

Tužno mi se nasmiješila.

»Ne. Nikada.«

Pomislila sam na sve oznake na njezinu zatiljku, sve te smrti. Naježila sam se.

»Oh.« Željeći promijeniti temu, posegnula sam u džep i izvukla mali plavi privjesak koji mi je darovala. »Ovo što si mi dala. To je n-nazar?« Zamuckivala sam.

Bila je iznenađena.

»Da. Kako znaš?«

Nisam je željela zamarati svojim snovima s Adrianom.

»Netko mi je rekao. To je nešto za zaštitu, je 1' tako?«

Sjetan pogled prešao joj je licem, potom je udahнула i kimnula.

»Da. Dolazi iz starog praznovjerja sa Srednjeg istoka... Neki ljudi vjeruju kako te oni koji te žele povrijediti mogu prokleti ili ti dati 'urokljivo oko'. Nazar je tu kako bi se suprotstavio urokljivom oku... i općenito pružio zaštitu onome tko ga nosi.«

Prstima sam prešla po komadu stakla.

»Srednji istok... znači, mjesto kao što je, hmm, Turska?«

Usne moje majke poprimile su neobičan izgled.

»Mjesta točno kao Turska.« Oklijevala je. »To je bio... dar. Dar koji sam davno dobila...« Oči su joj se zamaglile. »Kad sam bila tvojih godina, muškarci su mi poklanjali puno pažnje. Pažnje koja je bila laskava na početku, ali ne i na kraju. Ponekad je teško uočiti razliku između onog što je istinska pažnja i onog kada te netko želi iskoristiti. Ali kada osjetiš ono pravo... pa, znat ćeš.«

Tada sam razumjela zašto se toliko brinula za moj ugled, i sama je bila ugrožena u mladosti.

Također sam znala zašto mi je dala nazar. Moj otac dao ga je njoj. Osjetila sam da više ne želi razgovarati o tome, pa nisam pitala. Bilo mi je dovoljno znati da njihova veza možda ipak nije bila samo zbog posla i gena.

Pozdravile smo se i vratila sam se na nastavu. Svi su znali gdje sam bila tog jutra i kolege novaci htjeli su vidjeti moje oznake molnija. Nisam im zamjerila. Da su naše uloge bile obrnute, i ja bih jednako navaljivala.

»Hajde, Rose«, molio je Shane Reyes. Izlazili smo s jutarnje vježbe i on se poigravao mojom kosom svezanom u rep. Odlučila sam sutra nositi raspuštenu kosu. Nekolicina nas je slijedila i ponavljala njegov zahtjev.

»Da, hajde. Da vidimo što si dobila za svoje mačevanje!«

Oči su im sjale od nestrpljivosti i uzbuđenja. Bila sam heroj, njihova školska kolegica koja je uništila vođu lutajuće bande strigoja što su nas terorizirali tijekom praznika. Ali, sreća sam pogled nekoga tko je stajao iza svih, nekoga tko nije gledao ni nestrpljivo ni uzbuđeno. Eddie. Uhvativši moj pogled, tužno mi se nasmiješio. Razumio je.

»Žao mi je, narode«, rekla sam, okrećući im leđa. »Moraju biti zamotane. Tako mi je rekao liječnik.«

Primili su to s gundanjem koje se uskoro pretvorilo u pitanja o tome kako sam zapravo ubila strigoje. Odsijecanje glave bio je najteži i najrjeđi put za ubijanje vampira, jer nije baš bilo zgodno nositi mač. Trudila sam se što vjerodostojnije ispričati im što se dogodilo, pobrinuvši se da se držim činjenica i ne slavim ubijanje.

Školski dan nije mogao završiti ni tren prije i Lissa je zajedno sa mnom išla prema mojoj sobi u domu. Nismo imale mnogo prilika za razgovor otkada se dogodilo ono u Spokaneu. Podvrgnuli su me mnogim ispitivanjima, a onda je još bio i Masonov sprovod. Lissa je bila zaokupljena svojim problemima dok je plemstvo napuštalo kampus, tako da nije imala više vremena od mene.

Zbog toga što sam bila blizu nje, osjećala sam se bolje. Iako sam mogla biti u njezinoj glavi bilo kada, nije to bilo isto kao kad si doista uz osobu kojoj je stalo do tebe.

Kada smo se primaknule vratima moje sobe, vidjela sam buket frezija na podu. Uzdahnuvši, podigla sam mirisno cvijeće ne pogledavši pričvršćenu karticu.

»Što je to?« pitala je Lissa dok sam otključavala vrata.

»To je od Adriana«, rekla sam joj. Ušle smo i ja sam pokazala prema stolu na kojem je bilo još buketa. Spustila sam frezije pokraj njih. »Bit će mi drago kada napusti kampus. Mislim da ne mogu podnijeti još ovoga.«

Okrenula se prema meni, iznenađena.

»Oh. Pa ti ne znaš.«

Osjetila sam upozoravajuće štipanje kroz vezu, koje mi je govorilo da mi se neće svidjeti ono što ću čuti.

»Ne znam što?«

»Uh, on ne odlazi. Ostat će ovdje neko vrijeme.«

»Mora otići«, suprotstavila sam se. Koliko ja znam, jedini razlog zbog kojeg se vratio bio je Masonov sprovod, a još uvijek nisam sigurna zašto je to učinio, s obzirom na to da ga je jedva poznavao. Možda je Adrian to učinio samo iz zabave. A možda da i dalje uhodi Lissu i mene. »On je na koledžu. Ili u nekakvoj dodatnoj školi. Ne znam, ali znam da nešto radi.«

»Uzet će slobodan semestar.«

Zurila sam.

Smiješeći se zbog mog šoka, kimnula je.

»Ostat će raditi sa mnom... i gospođom Carmak. Cijelo ovo vrijeme nije znao što je duh. Samo je znao da se nije specijalizirao, ali da ima te neobične sposobnosti. Držao ih je za sebe, osim kada bi povremeno naišao na još nekog korisnika duha. Ali, ni taj ne bi znao više od njega.«

»Trebala sam to skopčati već prije«, razmišljala sam. »Bilo je nešto kada bih bila u njegovu društvu... stalno sam željela razgovarati s njim, znaš? Ima tu... karizmu. Kao i ti. Pretpostavljam da je to povezano s duhom i kompulzijom ili nečim sličnim. To me tjera da mi se sviđa... iako mi se ne sviđa.«

»Ne sviđa ti se?« zezala me.

»Ne«, čvrsto sam odgovorila. »I ne sviđa mi se ono sa snovima.«

Njezine oči boje zada raširile su se od čuđenja.

»To je cool«, rekla je. »Ti uvijek možeš znati što se sa mnom događa, ali ja nisam mogla s tobom komunicirati drukčije. Drago mi je što ste uspjeli pobjeći... ali bilo bi super da sam uspjela proključiti tu priču sa snovima i da sam pomogla pronaći vas.«

»Meni nije žao«, rekla sam. »Drago mi je što te Adrian nije natjerao da se skineš s lijekova.«

Nisam znala za to do nekoliko dana nakon što sam se vratila iz Spokanea. Lissa je navodno odbila Adrianov prvi prijedlog da se skine s tableta, iako bi joj to omogućilo da nauči više o duhu. Tek kasnije priznala mi je kako bi ipak popustila da se Christian i ja nismo vratili.

»Kako se osjećaš u posljednje vrijeme?« pitala sam, sjećajući se njezinih briga oko lijekova. »Još uvijek misliš da tablete ne djeluju?«

»Mmm... pa, teško je to objasniti. Još uvijek se osjećam bliže magiji, kao da me više tako ne blokiraju. Ali, ne osjećam nikakve mentalne nuspojave... nisam uzrujana ili slično.«

»Vau, pa to je super.«

Prekrasan osmijeh ozario joj je lice.

»Znam. Mislim kako ima nade da jednom ipak naučim magiju.«

Vidjevši je tako sretnu, nasmijala sam se. Nisam voljela vidjeti da se vraćaju oni tamni osjećaji i bilo mi je drago što su nestali. Nisam razumjela kako ili zašto, ali sve dok se osjećala dobro...

Svi su okruženi svjetlom, osim tebe. Imaš sjene. Uzimaš ih od Lisse.

Pale su mi na pamet Adrianove riječi. Sjetila sam se svog ponašanja posljednjih nekoliko tjedana. Provale bijesa. Moja buntovnost, neobična čak i za mene. Klupko negativnih osjećaja koje raste u mojim grudima...

Ne, odlučila sam. Nije bilo nikakve sličnosti. Lissini mračni osjećaji temelje se na magiji. Moji su posljedica stresa. Osim toga, sada se osjećam dobro.

Vidjevši da me promatra, pokušala sam se sjetiti gdje smo stale u razgovoru.

»Možda ćeš na kraju pronaći način da uspiješ. Hoću reći, ako je Adrian pronašao način da koristi duh i nisu mu potrebni lijekovi...«

Odjednom se počela smijati.

»Pa ti ne znaš, je 1' tako?«

»Što?«

»Daje Adrian pod utjecajem nečega.«

»Stvarno? Ali rekao je...«, kazala sam. »Pa naravno. Cigarete. Cuga. Bog zna što drugo.«

Kimnula je.

»Aha. Gotovo uvijek ima nešto u organizmu.«

»Ali vjerojatno preko noći... zato i može ući u moje snove.«

»Čovječe, voljela bih da i ja to mogu«, uzdahnula je.

»Možda ćeš jednom naučiti. Samo se nemoj pretvoriti u alkoholičarku.«

»Neću«, uvjerala me. »Ali hoću naučiti. To ne može nitko od ostalih korisnika duha, Rose, pa... osim sv. Vladimira. Naučit ću kao i on. Naučit ću kako se koristi i neću dopustiti da me povrijedi.«

Nasmijala sam se i dotaknula njezinu ruku. Vjerovala sam joj.

»Znam.«

Dugo smo tako razgovarale. Kada je došlo uobičajeno vrijeme za moju vježbu s Dimitrijem, razdvojile smo se. Dok sam odlazila, razmišljala sam o nečemu što me mučilo. Iako je skupina strigoja imala više članova, čuvari su bili uvjereni da je Isaijah bio njihov vođa. To nije značilo da neće biti drugih prijatelji u budućnosti, ali su mislili da će proći neko vrijeme prije negoli se njegovi sljedbenici pregrupiraju.

Ali, nisam mogla prestati misliti na popis koji sam vidjela u Spokaneu, koji je sadržavao plemićke obitelji prema veličini. A Isaiah je spomenuo Dragomire. Znao je da ih je malo preostalo, i zvučao je oduševljen idejom da ih on dokrajči. Naravno, sada je mrtav, ali je li tamo negdje vani bilo drugih strigoja s istom idejom?

Odmahnula sam glavom. Nisam mogla brinuti o tome. Ne danas. Još uvijek sam se trebala oporaviti od svega. Ipak, uskoro. Uskoro ću se morati pozabaviti time.

Nisam znala ni imamo li trening, ali sam ipak otišla prema svlačionici. Nakon što sam se presvukla u odjeću za vježbanje, krenula sam prema dvorani. Dimitrija sam našla u sobi s opremom kako čita jedan od vesterna koje je toliko volio. Pogledao me kada sam ušla. Posljednjih nekoliko dana nisam ga često viđala i pretpostavila sam da je bio zauzet Tashom.

»I mislio sam da bi mogla doći«, rekao je i stavio označivač stranica u knjigu.

»Vrijeme je za trening.«

Odmahnuo je glavom.

»Ne. Danas nema vježbanja. Još se moraš oporavljati.«

»Imam liječničku potvrdu da sam zdrava. Spremna za nove izazove.« Trudila sam se zvučati hrabro koliko sam god mogla.

Dimitri nije pao na to. Pokazao je na stolicu do sebe.

»Rose, sjedni.«

Oklijevala sam samo trenutak prije negoli sam mu udovoljila. Pomaknuo je svoju stolicu bliže mojoj tako da smo sjedili jedno nasuprot drugoga. Moje srce zalepršalo je kad sam pogledala u te predivne tamne oči.

»Nitko ne prelazi lako preko svojeg prvog ubojstva... ubojstava. Čak i kada su strigoji u pitanju... pa, još uvijek je to tehnički uzimanje života. Teško je naći prikladan izraz za to. I nakon svega ostalog što si prošla...« Uzdahnuo je i uhvatio me za ruku. Njegovi prsti bili su upravo onakvi kakvih sam se sjećala, dugi i snažni, tvrdi od godina treniranja. »Kada sam vidio tvoje lice... kada smo te pronašli u onoj kući... ne možeš zamisliti kako sam se osjećao.«

Progutala sam.

»Kako... kako si se osjećao?«

»Slomljeno... obuzet tugom. Bila si živa, ali kako si izgledala... mislio sam da se nikada nećeš oporaviti. Uništavala me spoznaja da ti se to dogodilo tako mladoj.« Stisnuo mi je ruku. »Oporavit ćeš se, to sada znam i drago mi je. Ali, još nisi dobro. Ne još. Nikad nije lako izgubiti nekoga do kog ti je stalo.«

Oborila sam pogled i proučavala pod.

»Ja sam kriva«, tiho sam rekla.

»Hmm?«

»Zbog Masona... što je ubijen.«

Nisam trebala ni vidjeti Dimitrijevo lice da bih znala kako ga je ispunilo suosjećanje.

»Oh, Roza. Ne. Možda si donijela neke loše odluke... trebala si reći drugima kada si doznala da ga nema... ali ne možeš kriviti sebe. Nisi ga ti ubila.«

Oči su mi se ispunile suzama kada sam ponovno podigla pogled.

»Kao da jesam. Razlog zbog kojeg je uopće otišao tamo, moja je krivica. Posvađali smo se... i ja sam mu rekla ono o Spokaneu, iako si me zamolio da ne govorim...«

Iz kuta oka potekla mi je suza. Doista, morala bih naučiti suzdržati se od plakanja. Baš kao što je to učinila moja majka, Dimitri je nježno obrisao suzu s moga obraza.

»Ne smiješ sebe okrivljavati za to«, rekao mi je. »Možeš požaliti zbog svojih odluka i željeti da si neke stvari učinila drukčije, ali na kraju, Mason je također donosio odluke. To je bilo ono što je odabrao. To je bila njegova odluka do kraja, bez obzira na tvoju početnu ulogu.«

Kada se Mason vratio u kuću, shvatila sam kako je dopustio da mu se na putu nađu osjećaji prema meni. To je bilo ono čega se Dimitri oduvijek bojao, da bi naša moguća veza dovela u opasnost moroje koje bismo štitili.

»Željela bih samo da sam mogla... ne znam, učiniti bilo što...«

Gutajući nove suze, izvukla sam ruku iz Dimitrijeve i ustala, prije negoli kažem kakvu glupost.

»Trebala bih ići«, teško sam izustila. »Javi mi kada budeš htio da ponovno počnemo vježbati. I hvala za... razgovor.«

Počela sam se okretati i čula ga kako iznenada kaže:

»Ne.«

Pogledala sam ga.

»Molim?«

Zadržao je moj pogled i nešto toplo, predivno i moćno sjalo je između nas.

»Ne«, ponovio je. »Rekao sam joj ne. Tashi.«

»Ja...« Zatvorila sam usta prije nego što mi vilica udari o pod. »Ali... zašto? To je bila životna prilika. Mogao si imati dijete. A ona... ona je, znaš, u tebe...«

Slabašan osmijeh zaigrao je na njegovu licu.

»Da, bila je. Jest. I zato sam rekao ne. Nisam mogao uzvratiti... nisam joj mogao dati ono što je htjela. Ne kada...« Napravio je nekoliko koraka prema meni. »Ne kada mi je u srcu netko drugi.«

Gotovo sam se opet rasplakala.

»Ali činilo se da ti se sviđa. I stalno si govorio kako se djetinjasto ponašam.«

»I ponašaš se djetinjasto«, rekao je, »jer si mlada. Ali ti razumiješ stvari, Roza. Stvari koje ne razumiju stariji od tebe. Tog dana...« Odmah sam znala na koji dan misli. Onaj na zidu. »Imala si pravo, u vezi s onim kako se borim sa samokontrolom. Nitko do sada to još nije otkrio, i uplašilo me. Ti me plašiš.«

»Zašto? Ne želiš da itko zna?«

Slegnuo je ramenima.

»Znaju li tu činjenicu ili ne, nije važno. Važno je da me netko, ti, tako dobro poznaje. Kada osoba može vidjeti u tvoju dušu, to je jako teško. Prisiljava te da budeš otvoren. Ranjiv. Mnogo je lakše s nekim tko ti je povremeni prijatelj.«

»Poput Tashe.«

»Tasha Ozera je nevjerojatna žena. Lijepa je i hrabra. Ali nije...«

»Ne kuži te«, dovršila sam.

Kimnuo je.

»Znao sam to. Ali sam svejedno želio vezu. Znao sam da će biti lako i da će me odvesti od tebe. Mislio sam da mi može pomoći da te zaboravim.«

I ja sam isto mislila za Masona. »Ali nije mogla.«

»Da. I, tako... to je problem.«

»Zato jer je loše da budemo zajedno.«

»Da.«

»Zbog razlike u godinama.«

»Da.«

»Ali, još je važnije to što ćemo biti Lissini čuvari i trebamo se usredotočiti na nju, ne jedno na drugo.«

»Da.«

Trenutak sam razmišljala o tome i pogledala ga ravno u oči.

»Pa«, na kraju sam rekla, »kad pogledam, mi još nismo Lissini čuvari.«

Ukočila sam se u očekivanju njegova odgovora. Znala sam da će biti jedna od zen-lekcija. Nešto o unutarnjoj snazi i ustrajnosti, o tome kako su odluke koje donosimo danas predlošci za budućnost ili neka takva glupost.

Umjesto toga, poljubio me.

Vrijeme je stalo kad je rukama obujmio moje lice. Spustio je svoje usne na moje. U početku je to jedva bio poljubac, ali uskoro se pojačao, postajući sve snažniji i dublji. Kada smo se konačno razdvojili, poljubio me u čelo. Zadržao je tako usne nekoliko trenutaka, čvrsto me stišćući rukama.

Željela sam da poljubac traje zauvijek. Opustivši zagrljaj, prošao je prstima kroz moju kosu i niz moj obraz. Povukao se nekoliko koraka unatrag prema vratima.

»Vidimo se kasnije, Roza.«

»Na sljedećem treningu?« pitala sam. »Mislim, početak ćemo ponovno s treninzima, zar ne? Hoću reći, još uvijek ima stvari koje me trebaš naučiti.«

Stojeći na vratima, pogledao me i nasmiješio se.

»Da. Mnogo toga.«

ZAHVALE

Kao i obično, ova knjiga ne bi bila napisana bez pomoći i potpore mojih prijatelja i obitelji. Posebno želim zahvaliti svojem savjetničkom timu: **Qaitlin, Davidu, Jay, Jackie i Kat.**

Vi ste, ljudi, proveli logirani on-line više kasnonoćnih sati nego što mogu izbrojiti. Ne bih uspjela prirediti ovu knjigu i proći kroz ostale ludosti ove godine da nije bilo vas.

Zahvaljujem i svojem agentu

Jimu McCathyju, koji je pomicao raj, zemlju i rokove kako bi mi pomogao da završim ono što trebam. 'Drago mi je što mi čuvaš leđa.. I na kraju, puno hvala

Jessici Rothenberg i

Benu Schranku u Rasorbillu za njihovu trajnu potporu i naporan rad.

Table of Contents

[PLAVA KRV](#)

[Predgovor](#)

[Prvo poglavlje](#)

[Drugo poglavlje](#)

[Treće poglavlje](#)

[Četvrto poglavlje](#)

[Peto poglavlje](#)

[Šesto poglavlje](#)

[Sedmo poglavlje](#)

[Osmo poglavlje](#)

[Deveto poglavlje](#)

[Deseto poglavlje](#)

[Jedanaesto poglavlje](#)

[Dvanaesto poglavlje](#)

[Trinaesto poglavlje](#)

[Četrnaesto poglavlje](#)

[Petnaesto poglavlje](#)

[Šesnaesto poglavlje](#)

[Sedamnaesto poglavlje](#)

[Osamnaesto poglavlje](#)

[Devetnaesto poglavlje](#)

[Dvadeseto poglavlje](#)

[Dvadeset i prvo poglavlje](#)

[Dvadeset i drugo poglavlje](#)

[Dvadeset i treće poglavlje](#)

[ZAHVALE](#)